

БЕИНСА ДУНО
(Учителят Петър Дънов)

ДВИЖЕНИЕ НАГОРЕ

Клас на добродетелите
(1920 – 1926)

Словото на Учителя
е записвано от стенографките
Паша Тодорова,
Елена Андреева и
Савка Керемедчиева,
а запазването му за бъдещите поколения
дължим главно на
Борис Николов.
На тяхната светла памет
посвещаваме това издание.

© ALPHA-DAR, 1998
ISBN 954-8785-20-X

УЧЕНИЧКИТЕ НА ОПИТНИЯ КЛАС НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

Първа група

Савка Керемидчиева, Паша Тодорова, Сотирка Бабаджова, Марийка Тодорова (Мика), Мария Радева (за кратко време заместена от Елена Григорова), Елена Григорова

Втора група

Елена Андреева, Василка Иванова, Дафинка Пенчева, Олга Славчева, Виктория Христова

Трета група

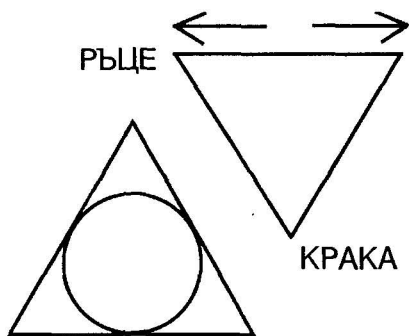
Сийка Динова, Пенка Михайлова, Цветка Щилиянова, Невенка Петкова (Капитанова), Марийка Петкова (Дренска)

ОБРАЗУВАНЕ НА ЕДИН КЛАС

По инициатива на Учителя се събрахме десет млади сестри – три варненки и седем софиянки: Сотирка, Дафинка, Виктория, Паша, Олга, Сийка, Марийка, Невенка, Стефка и аз (Савка). В горницата Учителят ни говори.

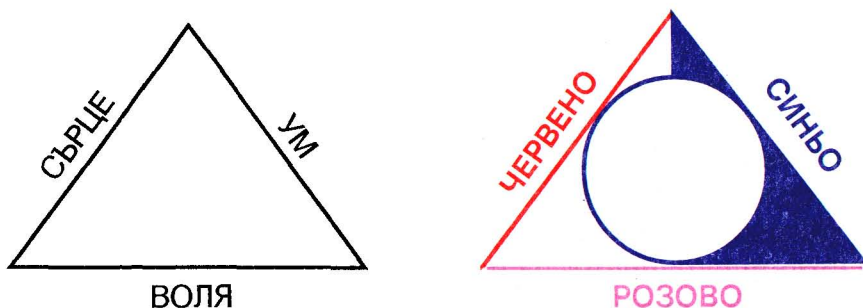
Вие готови ли сте да вървите по пътя на новото учение смело и решително? Всеки ученик, който се колебае, не може да учи. В тукашното училище ученикът, щом загуби вяра в себе си, че може да учи, свършва със себе си. Всеки ученик, който изгуби вярата си, свършва със своето учение.

Сега аз ще ви дам три правила, три метода, чрез които може да се пазите, защото в света младите са изложени на големи мъчнотии, не само младите, но и старите. Стават падания. Падането всякога произтича от факта, че когато във физическия свят се изгуби равновесието, човек пада. Същото е и в духовния свят. И тук, когато човек изгуби своето равновесие, пада. Това равновесие се крие в три велики сили – в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Щом човек действа хармонично, никога не пада, но щом изгуби равновесие между ума, сърцето и волята, става падане. А при всяко едно падане се произвежда страдание. Няма човек, който като е паднал, да не е претърпял някаква повреда. Вие сте виждали онези акробати, които вървят по въже, вървят и носят върлина. Един такъв акробат представлява триъгълник с върха надолу. Този, който играе на физическото поле, обръща този триъгълник с главата надолу, за да пази равновесие, обаче в духовния свят този триъгълник е обърнат с върха нагоре. Това показва, че силите в човека са в равновесие. Когато сте неразположени,

Фиг. 1

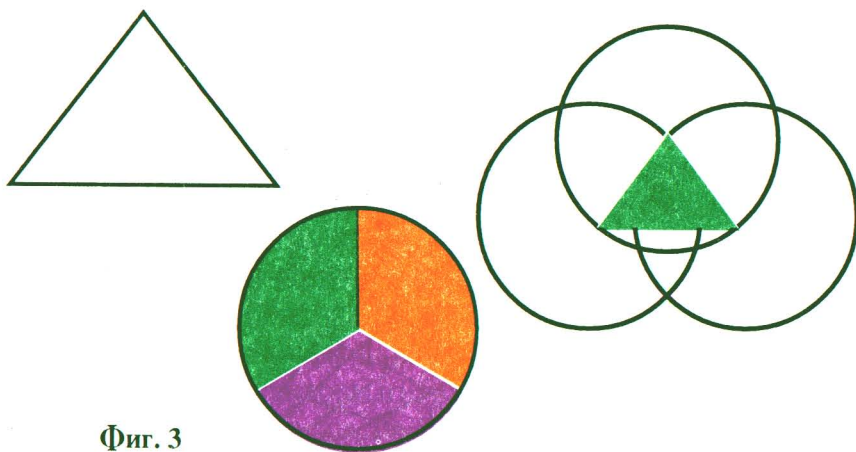
ако можете да обърнете този триъгълник в това състояние, както е тук, на чертежа (фиг. 1), веднага това неразположение ще изчезне. Сега на вас да не ви се вижда чудно, когато заплаче някое дете и майка му му даде една ябълка, и неразположението веднага изчезва. Коя е причината за детето изчезва това неразположение? (*Формата*). Колкото ябълката е по-красива, толкова това дете повече ще се зарадва. Същото става и в духовния свят. Тези триъгълници са форми на разумния свят (фиг. 2).

Фиг. 2

Значи първия път ще си представяте, че вашият ум, вашето сърце и вашата воля са в съгласие и няма разногласие между тях, защото най-малкото разногласие между ума и сърцето ще причини вашето нещастие. Затова не давайте под наем ума си никому, защото като го дадете някому под наем, ще загубите равновесието. Знаете ли кога се дава под наем? – Когато започнете да мислите за нещата с чужд ум. Не мине ли през вашия ум

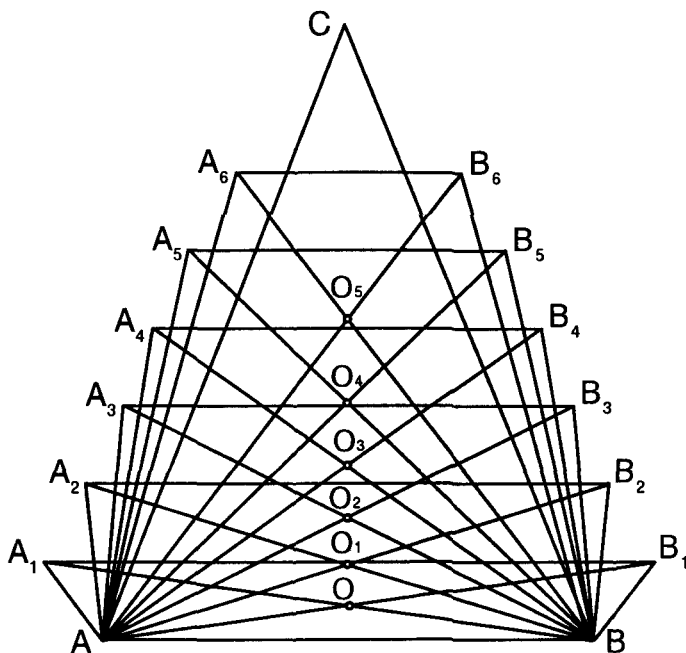
и възприемете ли нещата по друг начин, непременно ще дойде падането. Вторият закон е: не давайте сърцето си под наем на никакви кираджии. И това е същият закон. Всяко чувство, всяко желание трябва непременно да мине през сърцето ви. Така е и с човешката воля. Човек трябва да изпита всяко нещо чрез волята си. Аз не говоря за упоритост и своеволие. Волята – това е разумният акт. В този вътрешен кръг ще спазвате представата за душата в нейното първо състояние. Кръгът се състои от три цвята: виолетов, зелен и портокален. Виолетовата краска на кръга означава силата; зелената означава стремеж за растене и благоденствие, а портокалената – желание за постоянно индивидуализиране (фиг. 3).

Фиг. 3

Тези три сили са в онази Божествена душа, в която се покаят чувствата. Човек трябва да има живи, силни желания към растене, към правилно развиване. Портокаленият цвят показва, че трябва правилно да се индивидуализираш, т. е. с вашето индивидуализиране да не се пречи никому. За пример имате изкушение, предизвиквателните чертеж номер три в ума си (фиг. 3). Тази фигура е

свързана с три свята, които се намират в Божия, ангелския и възвишения свят. Значи, ако предизвикате образувания се тук триъгълник в ума си и предизвикате действието на Бога, на ангелите и на светиите, ако фиксирате ума си върху нея, веднага ще привлечете тези Божествени сили и те ще ви дойдат на помощ. Законът е много прост. Първо трябва да има огнище, а после огън. Не е potrebno само огнище, но и комин, за да се образува известно течение и да поддържа огъня.

Фиг. 4

Четвъртата фигура представлява начин, по който може да изправите живота си. Тези линии са светове със строго определени математически значения. Сега вие, момичетата, излизате от B , вървите нагоре към $B_1, B_2, B_3...$

и отивате към A . В същото време излиза момче от A към A_1 , отива към B и се срещате в точка O . Ако вашето сърце е пълно с надежда, любов и вяра, от другия полюс излиза непременно друга душа и ако вървите правилно, то тези души ще се срещнат и животът им ще се осмисли – няма падане. Но ако още в началото се колебаете, ще изгубите тази душа или ще се родят всички страдания. Непременно човек трябва да спазва своята вяра и надежда и да знае, че този път, в който е влязъл, е прав и да не допуска никакво съмнение в Божия Промисъл. Каквито вери и да има, да знае, че е на този Божествен кораб. Може да има бурни вълни, но този кораб не може да потъне. Това са правила на Великата окултна школа. От правилното развиване на школата ще дойде онзи вътрешен, Божествен свят, където човек ще завърши своето развитие и ще дойде да помага на своите братя в точка C , понеже вие тръгвате от тази линия, от един център, а от другия център друг ще дойде. Ако вървите правилно, този въпрос в една година ще се развие правилно и всички мисли и желания, които ви безпокоят, ще се разведрят и нова светлина ще дойде в душата ви. Но колебаете ли се, не само, че няма да придобиете, но ще изгубите всичко. На всекиму се дава съдействие да изходи пътя. Та, като тръгвате в този път, всички тези светове насочват своя поглед и всеки, който върви из пътя, те го следват. Може да го извървите за една, за десет, за сто, за хиляда години, но този е пътят, който ви се изпречва. Тогава, като дойдете в четвъртата фигура, вече няма падане. Като тръгнете в този Божествен път, няма сила, която може да ви извади от него. Сега зависи как се подвизавате. Няма никаква външна причина, нито сила, която да ви отбие от пътя. Тъй че ако се отбиете, трябва да си кажете: „Ние сме виновни, а не външните условия на

живота“. Опасността е само у вас.

Втората фигура, това е Божествената душа, която помага.

Третата фигура, това е Божествената душа, която се развива.

Само да не се отклонявате. Никога да не преяждате в живота си! Радостни сте, никога, никога да не претуряте повече – ще дойде обратният процес. При всяко преяждане, пресищане от какъвто и да е характер, ще дойде обратният процес. Не желайте нищо повече, нито по-малко, но толкова, колкото се дава, т. е. на това, което ви е донесъл денят, бъдете благодарни. Ако ви дадат много, не казвайте, че е много, че много ви е дадено. Щом кажете „Много ми е дадено“, утре пък ще кажете – „Малко ми е сега“. Ще мълчите. Кажете ли така, ще започне ту нагоре, ту надолу. Колкото ви е дадено, толкова ви е потребно. Това е правилното мислене за тази окултна школа. Винаги имайте предвид чистотата и самообладанието. Двете заедно образуват цялата върлина на равновесието. Без тази върлина не може да минете никъде. Ще мислите и ще разрешавате. Това са проекти. И ще гледате тези фигури да станат живи, да ги одухотворите в себе си.

Сега вие готови ли сте да вървите смело и решително по пътя? (*Да, готови сме!*) – Без никакво колебание? (*Без никакво!*)

Аз мълчах, но душата ми говореше! (Савка)

*Лекция от Учителя,
държана на 22 август, 1922 г.*

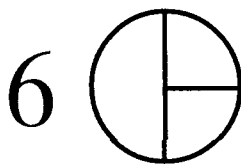
ДВИЖЕНИЕ НАГОРЕ

Тръгни към Бога

Под думата Бог разбирам движение в правилна посока на битието.

^{-Б}
Б = б = 6 Б 6 б БОГ 6

В буквата б има вече една пълна шестлица – знака на 6. Какво показва числото 6 (фиг. 1)? В него, разгледано геометрически, се включва целият вертикален, отвесен диаметър, дясната половина на хоризонта, или десният радиус и дясната долна четвъртинка от окръжността. Шест е дясно число, мъжко, и показва проявление.

Фиг. 1

Лъчът отгоре слиза долу в материята, прави четвърт обръщане около себе си и се прибира в центъра. Това са двете троици, защото 6 е равно на две по три. Първа е божествената троица: Дух, душа, тяло. Втора е човешката троица: ум, сърце, воля. Значи това е Божествената троица, проявена в материята като човек – със своите три принципа, които съставляват пролетта на неговата проява. Шест е числото на човека. Ако го разложим по друг начин: шест равно на две по три, равно на две по (2+1), равно на (2 x 2) плюс две, равно на четири плюс две:

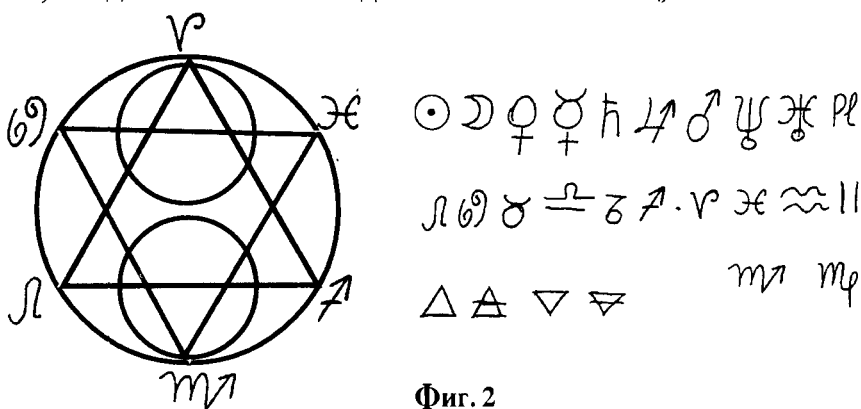
$$6 = 2 \cdot 3 = 2 \cdot (2+1) = 2 \cdot 2 + 2 = 4 + 2$$

„Трима свидетелствуват на небесата: Отец, Син и Дух Свети.“ И трима са, които свидетелствуват на земя-

та: огън, кръв и вода. Отец – първичният огън. Слово жертвената кръв. Дух – вода на кръщение.

Шест равно на три плюс три.

Б – освен шесторката в буквата Б има и знак за безкрайност ∞ . Значи шестте – човекът, проявената Божествена троица, която се е ограничила и слезнала долу, за да се заключи в материята, е запазила своето първоначално движение в безкрайността. Тя идва от безкрайността като комета, блесва, за да се прояви и отива пак в безкрайността. Затова човек, още докато е на земята, трябва да просветне, за да може да поеме друм отново към безкрайността. Докато не е просветнал, той описва все нови и нови повратни кръгове, връща се отново и отново на земята. Той трябва да стане Син Божий, като приеме кръщението на Духа, трябва да пролее кръвта си, за да стане после едно с огъня – Отец, из когото е

Фиг. 2

излязъл. Защото той се ражда Агнец – Огън, Овен, излиза от огъня и там трябва да се върне (фиг. 2). Защото „Бог наш е огън пояждащ“. Кой атрибут на Божественото се крие под тези думи „огън пояждащ“? Трябва да се

знае оригинала на хебрейски, за да се изясни напълно скритото значение и мистичния смисъл на думата.

Пред **МАР** седи творческият процес **А** (фиг. 3), която е вече уравновесената душа, водена от разумното, което е ритмовано. Двете **А** – уравновесените блюда на везните, показват, че има една разумна основа, на която става градеж по законите на **М.Р.** – свещенните букви на мировата душа, и този строеж има за последна цел горното **А** от една по-висока гама. И така до безкрайност. **М.Р.** е връзката между физическата проява и неговото съответствие в царството на Духа.

<i>a, ъ, c, d, e</i>	<i>МАРАК</i>
<i>КАРМА</i>	<i>РАМА</i>
<i>АКРМА</i>	<i>АМАР – АМ – РА</i>
<i>РКАМА</i>	<i>АМРА</i>
<i>МКАРА</i>	<i>АМРА – АМРИХА</i>
<i>АКАРМ</i>	

Фиг. 3

Значи в *karma* се крият тези тайни, тя е виновницата за събдаването на света. Творението се развива по великия закон на кармата. Карма е първото движение на мировите води. Тайната седи в мистичното значение на буквите, които са като елементи на едно химическо съединение – ако се измени съставът му или отношението между тях, тогава има друго проявление на все същите принципи. Крайно необходимо е да се проникне в тайното значение на буквите. Сега друг е въпросът, ако имаме работа с една от древните азбуки, създадени по изображения на известни съзвездия. Така тази буква, която има

връзка с някое от съзвездията, ще крие в себе си силите, които се съобщават от това съзвездие. Градежът на буквите е цяло откровение за този, който може да чете и е разумел окултното значение на геометрическите линии и знаци, защото всяка буква е една геометрическа фигура. Всяка линия, фигура, буква, цвят, нота, точица, всичко има дълбок смисъл и значение за знаещия.

*Лекция от Учителя,
държана на 12 април, 1922 г.*

ЕДНО С БОГА

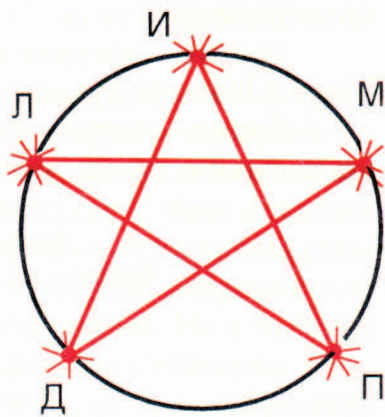
Първото проявление на Бога е Любовта. Бог вечно се проявява чрез Любовта. Ние сме едно с Любовта, ние сме едно с Бога. „Само чистите по сърце ще видят Бога.“

Без чистота няма любов. Тази чистота, за която ви говоря, тя е необикновена чистота на сърцето. Тази необикновена чистота прилича на дете, или на бяло цвете, или на геометрически символ – на кръг (фиг. 1). – Чистотата на детето, което се усмихва на слънцето. Чистотата на цветчето, което люби слънцето. Цветята живеят в ангелски свят – това е чистотата на кръга, най-съвършеният образ на линия. Ние живеем в безграничната Любов. Нашата цел е да проявим безграничното. А всяка цел трябва да има плод в себе си.

Фиг. 1

Ето пентаграмът, вписан в един кръг (фиг. 2). Това е пътят, който ученикът трябва да извърви. Кръгът, като символ на вечност, казва, че това, което не можеш да постигнеш в един живот, в безкрайността ще го постигнеш. Пентаграмът като символ трябва да живее у вас, за да може да се ползвате от него. Пентаграмът – това е човекът, върхът е главата. Двете ръце и двата крака са другите върхове. Главата е Истината,

Фиг. 2

десният крак е Правдата, дясната ръка – Мъдростта, левият крак – Добродетелта, а лявата ръка – Любовта. Тези пет върха са пет центъра, през които непрекъснато се изливат токове, протичат енергии, сили, за които няма ограничение. Те изграждат човека. Петте върха са пет места, през които може да се влезе в пътя.

Ми	жълто	понеделник ☽
До	червено	вторник ♂
Си	виолетово	сряда ♀
Ла	индиго	четвъртък ♃
Сол	синьо	петък ♀
Фа	зелено	събота ♄
Ре	портокалено	неделя ☉

Будя – изгрява моето слънце в моята душа;

Будиш – изгрява Божието слънце в мен, в сърцето;

Буди – изгрява живото слънце на моя Дух;

Будим – изгрява мирното слънце на Отца нашего на светлините;

Будите – изгрява слънцето на великия Господ на Мира в Нашите души;

Будят – изгрява слънцето на всички слънца в нашите души и духове, носители на живота.

*Лекция от Учителя,
държана на 19 септември, 1922 г.*

СВЕЩЕНОТО ПРАВИЛО

Сега вие петте (Паша, Савка, Сотирка, Мика, Марийка), тук, в клас нямате още никакъв обект. И петте вървите в мъгла. Аз толкова време ви следя, почти никакъв обект нямате. Към какво се стремите? Общият стремеж нищо не донася. Общата вода, която няма брегове, образува само разливания, мочурлаци. Разливането никой път не е поливане. Защото в този път не сте дошли за пръв път на земята. Колко пъти сте започвали, имате толкова съществувания, толкова опитности са ви дадени и ако вашето съзнание не може да се повдигне и да използва някои от тези ценни семена, то застоят се дължи на вас. Има нещо непостижимо за вас, зная, но има неща, които са постижими. Защото достойнството на един ученик се дължи на това разумно послушание да изпълни всяка мисъл, която е добра. Да си готов да пожертваш живота си и за никакви блага да не се подкупваш! То значи, като се турите на изпитания, да издържите. Ако имате воля, добре, ако не.... Само така може да постигнете добър резултат.

И ако влезете в другия свят, с какво ще се похвалите? Ако влезете в музикалния свят, трябва да знаете да свирите или да пеете с тях. Но ако на 20 движения на лъка правиш 10 отклонения на цигулката? Има известни изкуства, като ги знаеш – добре дошъл. А у вас има едно понятие, понеже сте родени царски дъщери, с царска кръв, трябва да се извиняват всички погрешки. Не е тъй – и царският син, и простият син са еднакво отговорни. Има ваши погрешки, които аз извинявам, но има погрешки, които не мога да извиня по никой начин. И тях карми-

чески трябва да ги изплатите. Има неща, които 101 % мога да извиня, но има и неща, които 101 % не извинявам. Представете си, че аз ви казвам: Тук има един камък от един килограм. Казвам някому: Вдигнете този камък и го турете на това къоше. Един, два, три пъти ви казвам, вие не го туряте. Това не е нехайство, това се казва своенравие. Един ангел за такава постъпка биха го изгонили. Някой път отрицателните черти са поучителни: пияният човек с какво усилие гледа да се домогне до чашата с виното. Тъй и добродетелният човек трябва да гледа да се домогне до чашата на добродетелите.

От вас искам първо следното: посадили сте едно кокиче едно време, в пролетта, пък то се разсърдило на своето братче, защо не го турило на това място, което то е поискало, на най-високото място, и не искало да израстне. Към края на есента то казало: „Хайде, сега съм решило да израстна.“ Израства и опада. Някой път у вас се заражда благородното желание в зимата, когато можете да бъдете попарени, измръзнали, тогава да растете. Сега ще имате предвид, че не сте само вие факторът в света. Има известни души, които са останали назад в своето развитие и те са образували една зона и искат да спрат душите в тяхната област и каквото вие спечелите, те искат да го изядат. Такава една разбойническа черна зона има, в която всички млади залагат живота си, най-много младите. И ако вие не сте внимателни, и вие може да оставите костите си в тази зона. Всичките тези обещания се доближават до тази зона, то са все лъжи, лъжи, реклами, афиши, лесни начини за обогатяване, за подмладяване, това било, онова било. Трябва човек да ви прекара през много големи страдания, вие все още не сте плакали тъй, че като заплачете, да заплаче и сърцето ви, и

душата ви до дъното, тогава може у вас да се пробуди съзнанието. Вие сте ученички на добродетелта. Аз ви питам: Ако дъщерята жертвува честта си, за да подобри материалното положение на баща си, как мислите, жертва ли е това? То е едно от най-големите престъпления, бащата да застави дъщеря си да пожертвува честта си, за да подобри материалното му положение. В твърдението, дето някои казват „трябва да падне човек, за да стане“, в това няма философия. Падането не извиква ставането. Грехът не извиква благодатта. Защото благодатта си е благодат. И когато идва грехът, благодатта се извиква двойно, за да може да го преодолее и да тури хармония. И някои казват: „Трябва да се увеличи грехът, за да се увеличи благодатта“. И без греха благодатта ще дойде. В съвременните схващания казват, че няма да разбираме живота без тия схващания. Животът може да се подобри и без да съгрешим. Както има възможност да се живее с греха, и без греха може. Допуснете, че сте ученичка от класа на добродетелите. Не сте само вие, но в класа на добродетелите има много ученици в целия свят, с хиляди има от тях. Има две положения. Една от тези ученички се влюбва в някой момък от света, богат, заможен. Да допуснем, че той е княз или цар. И той казва така: „Ако ти се отречеш да служиш на своя Господ, аз ще те взема за жена“. И тя се отрича, за да го придобие. Морално ли е това? Какво е спечелила?

Другото положение – той е ерген и ти кажеш: „Аз ще се ожена за тебе, но ако ти повярваш в моя Господ.“ И той повярва привидно. Какво сте спечелили? Вие трябва да разрешите, по който и да е начин, тези принципи в любовта.

Една ученичка на добродетелта никога не трябва

да има връзки. Тя може да другарува, но всякога трябва да бъде на особена дистанция, ако не иска да изгуби своя Учител.

Божественото у човека трябва да бъде идеал. Божественото, от което изтича животът, върху което е обособен човешкият разум, върху който почива човешката душа, то трябва да бъде нещо свещено за нас и за нищо в този свят не трябва да го жертвувате. И целият свят да се обърне, не го жертвувайте, то е измама. За нищо не жертвувайте Божественото в себе си.

Има едно свещено правило, върху което не трябва да се разисква: *Божественото у тебе няма да жертвуваш заради нищо!* Ако Божественото само може да се жертвува, ако Господ поиска да се жертвува, тогава вземим участие с Него, но ако... (в този момент почука отвън сестра Магдалина, искаше Учителят да излезе за малко, да му съобщи нещо важно. Учителят каза, че не може да излезе.)

Послушание е нужно. И всеки, който не ме слуша, за него аз имам лошо мнение. Търпение и послушание – тези правила ще научите. Без тях не можете да вземете нито една крачка. Ако не се отречете от баща си, от майка си, вие не можете да бъдете жители на царството Божие. То е великият закон, който ученикът трябва да научи, за да намери своя Учител.

Съвременният свят уподобавам на битпазар с хиляди дюкяни. Дрехите са боядисани, но са все по-вехти и по-вехти. И като облечете такива дрехи, още на първия ден ще се нацепят и на втория ще бъдат скъсани. В който дюкян да влезете, каквото и да вземете, все такъв ще бъде резултатът и затуй е падението. Всички стремежи и идеи на съвременното човечество са изложени на битпа-

зар, няма на какво да упоавате. Аз бих желал да има някой от вашия клас, на когото вие бихте могли да разчитате не само в един случай, но във всички случаи. Кажете ми го. Аз имам една книга на великите ученици на добродетелта, там са имената на тия велики ученици. Но кажете ми вие такъв, който и след двадесет години, като ви срещне, като ви види изоставена на пътя, да бъде същият, да не се измени. А той като мине, ще каже: „Едно време ти беше много млада, а сега си остаряла.“

Да дойдем до вас. На вас може ли да се разчита? Обръщам сега закона върху вас. Вие как сте? Може ли да разчитаме на вас.

Има едно свещено правило, на когото очите са отворени, той живее според него. Господ всякога отбелязва това, малкото и красивото у вас, което никой не вижда. Това е великото у Бога, че Той отбелязва онова, което никой не е виждал.

Големите грехове на хората Той не отбелязва, но малките работи, които и ангелите не виждат даже, Той ги отбелязва, а което другите виждат, Той не отбелязва. Има закони, които се добиват по разни начини, но най-полезни начини са тези, които се добиват чрез закона на Любовта и на които обект е Истината. Не положим ли в основата Божествената Любов, то не е знание. Знание, добито със закона на Любовта, остава като скъпоценен камък, той не се разваля. Това са живи отношения. Сега представете си, че едно време сте били царици, аз съм ви срещал, вие казвахте, че ще оправите света, а виждам такива присъди, интриги. И най-после дойдохте до туй обедняване, в което сега се намирате. Питам ви: Придобихте ли опитност? Вие казвате: „Сега пак ще станем царици.“ Сега трябва да научите вътрешната страна на

живота. Човек трябва да бъде силен и мощен по дух. Как бихте разбрали един от най-видните пророци, Исаяя? (Учителят прочете 25 гл., 6 стих.) Ето как Господ описва на пророка стремежите на съвременните хора. През последните времена такова ще бъде положението – 15 гл., 5 стих, 6 – 7 от Исаяя. Моав всякога значи хора, които са без морал, нямат никакъв принцип, които живеят днес за днес. Каквото са скътали хората, ще им се вземе. Такъв е животът на хората – 60 гл., 1 и 6 стих. То е за онези, които възприемат Истината.

Сега аз искам от вас нещо по-определено – да започнете една по-определена разумна деятелност. Не е в голямата деятелност, но да имате една малка опитност, едно малко семенце, върху което всякога да базирате опитността си.

И тази малка светлинка нищо да не е в състояние да я засенчи. През тази светлина да видите присъствието на Господа. И в най-голямата тъмнина да слушате гласа да казва: „Не бой се! Тук съм“. Няма по-хубаво от това състояние. И в гроба да си, и в пространството да си, и в дъното на земята да стоиш – не бой се, ще излезеш!

Господ е толкова възискателен. Вие не можете да имате Божието благоволение, ако не сте абсолютно чист, не само външно чист. Да имате беззаветно доверие, ни сянка от съмнение. Да бъдете всякога готови да жертвувате всичко за Него. Един в света има, за когото всичко може да жертвувате, моментално, да не се спирате нито стотна от секундата. В едно такова състояние Бог всичко ще изправи. И преди да пожелаете, Той ще го изпълни. То е Божественото, тъй го наричам аз. Но остане ли в някое кътче на вашата душа съмнение, тогава ще градите и ще се разваля. Днес пак, утре пак и най-после ще

кажете: „Не разбрах смисъла на живота! – Защо?“ Сми-
сълтът на живота е Любов. Бог е Любов. Той е Мъдрост.
Той е Истина.

Моето желание е да подкрепя Божественото у вас,
да го възраствате. За Божественото аз съм готов всичко да
направя. А у вас има друг човек, за който не се интересу-
вам, то си е ваше... Туй, човешкото, трябва да живее само
от изобилието на Божественото. Но когато Божественото
у вас стане жертва на човешкото, вие сте на крив път.
В окултизма туй го наричат падение, намирате се в бо-
жествените корени и в едно безизходно положение, а по-
тежко от това за душата няма. Моята цел днес е не да ви
давам морал, а само някои правила, които непременно
трябва да знаете.

Първото правило да запомните: Божественото у
вас за нищо и за никого не трябва да го жертвате. Божес-
твеното само трябва да се жертвува за себе си. Христос
казва: „Имам власт да положа душата си, имам власт и
да я взема.“ Божието само може да се положи и да се
върне назад. Когато Христос казва това, то се подразби-
ра, че Бог допусна да вземат Христа, но пак го издигна.
Ако вие подлагате Господа на изпитание, ще паднете.
Ако Бог ви поставя на изпитание, и в дъното на ада да
сте, Той ще ви изчисти, ще ви издигне и ще ви възкреси.
Затова във всеки един момент трябва да знаете две не-
ща: Волята Божия ли изпълнявате или вашата воля.

Волята Божия, то е великият принцип, а вашата
воля, то е човешкото. Да бъдете мощни! В това разгра-
ничение ще станете силни. Туй е Божественото – оттук
никъде не се мърда. Сега, ако вземете първия принцип,
ако сте внимателни към моите думи, те са тъй силни,
тъй мощни. Аз ви говоря една велика истина. Първият

принцип: ако сте готови да служите на Бога, Бог може да трансформира живота ви, най-нечистия живот ще трансформира моментално, ни помен да не остане. И вие ще заприличате на един скъпоценен камък. Но имате ли този принцип? Човек с хиляди години ще пада, ще става, в другия живот пак ще пада, ще става. И ще ни убеждават, че опитност трябва. Дойде опитността. Казано е: „Дойдоха водите до устата им и се обърнаха към Господа“. Там е човешкото знание. Има друго знание – да познаем Господа. Най-великата наука в света е Той. Някои казват: „Да познаем света.“ И разрязват умрял вол. Какво ще научат от този вол? – Неговата миризма. Добре, след като сте разрязали сто вола, какво сте научили? Посаждате сто ябълчени семки и след време ми давате ябълки. Кое знание е по-реално? Разрязването на вола или посаждането на семките? Един ясновидец няма защо да прави разрез на вола. Той ще си проектира очите и без нож ще види как са скачени главата, мускулите, костите. Без нож вижда. Кое знание е по-хубаво – на ножът или на виждането? Пипането не е знание. Вие сте имали пипане, то е достатъчно. Имате повече пипане, отколкото трябва, и няма нужда повече да пипате. Ще видите как се разширява човешкият мозък, какви химически процеси стават, как се пречиства мозъкът, къде се зараждат възвишените, благородни мисли, къде се намират излишъците. Но ви трябва едно свещенно правило, едно само трябва да имате, но свято да е. Онези, които не виждат, със своя нож ще кажат: „Аз не съм намерил душата“.

Светлината може ли да огорчите? Може ли да я обидите? Някоя пакост може ли да ѝ направите? – Не може. Вие се огорчавате, обиждате, от нищо и никакво се засягате. Ще ви дам един начин да не се огорчавате.

Казвам: Станете светлина, тогава никой не може да ви огорчи. Тя дори има предпочитание. Защото всеки има нужда от нея, всеки гледа да отвори прозореца, да влезе един малък лъч. И там злото е изключено. Някой път седите и казвате: „Мен Учителят не ме прие“. Ами не си светлина, как ще те приема? Ако ти си твърд камък, който причинява вреда, как ще те приема? Ако си умрял вол, ще те туря ли в гостната стая на някой стол? Ако ти си ангел по чистотата, ще те туря на първото място и ще дойда да ти прислужа. Това е схващането, което трябва да помните. Много ваши мисли и чувства, които досега сте употребявали, са отрицания, които образуват лоши черти. Тях трябва да ги турите на една страна – отляво. Всяка отрицателна мисъл на завист, на злоба – вляво, а всяка добра мисъл – вдясно. Турете граници отляво и отдясно и след това вие ще се поставите в трето положение, на мястото на светлината. И тогава ще разберете как са произлезли резултатите. Само че в доброто има повече светлина, по-малко тъмнина. Злото се е помъчило да хване светлината и да я зароби. Това е злото. А доброто е добро, понеже се е помъчило да хване светлината и да ѝ даде свобода. Това е разликата – в стремежите. Това разграничаване, ако го направите, ние ще ви помогнем, няма какво да се плашите.

Когато дойде да констатираме една ваша погрешка, бъдете смели и решителни. За пример пъпли една въшка, но за да не види вашата другарка, туряте палтото отгоре. Хвани я, не я покривай, хвани я с пръстите си. Въшки по вашата глава не бива да ходят. Благодеяния на въшките не правете. Едно правило: Благодеяния на паразити не трябва да правите. Има известни мисли у вас, които са от естеството на паразитите.

Питам сега, това, което ви дадох, какво ще го правите? Ако не умеете да го използвате, аз ще го взема назад, а вас ще ви пусна навън. Това е едно богатство, за какво ще го употребите? Иначе ще ви върна. Днес съм безпощаден. Искам да говоря искрено. Тъй ми казаха да ви говоря. (Паша: „Ние ще го проучим.“) То няма какво да го проучвате. Господ ми казва: „Богатството, което им даде, запитай ги какво ще го правят“. Вие сте проучвали нещата толкова време, няма какво повече да проучвате. Аз ви казвам: Идете на чешмата със стомната за вода. Вие казвате: „Ние ще проучим пътя“. – Не, смелият човек ще иде, ще налее вода, макар да има хиляди препятствия.

В един военен лагер капитанът заповядал войници да отидат да налят вода. Отидат – избият ги. Тъй става и с други. Тогава капитанът казва: „По моята заповед работата не върви. Има ли някой, който доброволно да пожелае да отиде, да се жертвува?“ И един от войниците без заповед вдига стомната и се връща без да пострада? Как ще си го обясните това? – Значи той е отишъл в името Божие и Бог е спрял неприятеля. Докато ние заповядваме, картечен огън има. Щом Бог заповядва, огънят спира. На вас ви се дава мото. Духът казва: „Дай им за мото пета глава от Матей, пети стих: Блажени кротките, защото те ще наследят земята“.

Мнозина имат понятие за кротките хора, че са тихи, че не работят. Не, кротките хора са най-деятелните. Каквото работят, вършат го добре, безпогрешно. Щом върши работата, той е там. А после, когато трябва да платиш, трябва да го търсиш – не чака заплата. Кротки хора се наричат тези, които свършват всичко много добре, а после, когато трябва да им платиш, ги търсиш. Те

са най-умните, най-точните, най-работливите хора, които изпълняват Божията воля и имат един велик идеал, който е вложен в собствените им души.

Господ е редил тъй, че всичко, което си направил, най-потайните мисли, най-скритите неща, и добро, и зло, ще бъде с тебе. Всичко ще бъде като на една изложба, всички да знаят. Трябва голямо геройство, човек да гледа своя живот, не само един живот, но два, три...

Ако Духът работи у вас, аз не искам у вас да работи един външен акт; ако Бог съизволява и благоволява във вас, ако имате вътрешен стремеж, работете, не бойте се – ще ви се съдействува. Ако пък този стремеж го нямате... Представете си, че се намирате пред една изпитна комисия и те ви питат: „Какво искате? Много пъти сте се молили, но само едно нещо може да искате – най-важното.“. Дават ви право само едно нещо да искате, не само да го поискате, но и да го приложите в живота. Може да поискате здраве, знание, слава, сила. Кое е най-главното желание? Между многото ви желания кое е най-силното, кое изпъква най-вече у вас? Всеки човек има много желания, но едно желание е, което се издига като висок планински връх. (*Паша – чисто сърце; Мика – да станем проводници на Бога; Савка – беззаветна преданост и послушание към Учителя си*).

Трябва да ви заведе на екскурзия там, където бях вчера. Там ще ви предам един урок. До пояс като газите снега и като излезете на другия бряг, ще научите какво трябва да се прави. Тогава четирите ученички утре ще се стегнете (Мария Радева се разболява и отпада от класа). Трябва да си направя един опит с вас. Или утре (събота), или в понеделник. Аз ще ви превода през едно страшно време, до пояс сняг ще има. В понеделник е по-добре.

Ще ви заведе на Витоша, горе, нависоко. Ще ви задам една задача, да видим как ще я разрешите. Опитната страна ще покаже. Опитът е доста сериозен. Като погазите сняг, пък и поседите из снега, после ще тръгнете. Вярвам, че ще останете доволни. Ако снегът се втвърди, това ще ви улесни. Тогава опитът остава до следующия петък – 16. II. 1923 г. Ще газите сняг най-малко един километър. Опитите са необходими. Ще видим какъв ще бъде денят, по него ще съдим.

Първото правило: Истината ви казвам, когато имате за свещенно правилото: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето, и каквото отвържете на земята, отвързано ще бъде на небето“.

(Учителят донесе IV и V серии от беседите.)

Определете едно число, някоя страница.

(Паша: 25 стр. Пагна се беседата „Плачът“; Савка: 47 стр. – „Тогаз праведните ще просветнат“; Мария: 200 стр. – „Волята на Отца“; Сотирка: 914 стр. – „Ти целуване ми не даде“; Мика: 325 стр. – „Много плод“.)

Сега вие имате желание да повикате други във вашия клас. Аз наричам вашия клас клас на опитите. Кажете ми кои са и ще ги турим и тях сега (Еленка Андреева, Дафинка Пенчева, Виктория Христова, Олга Славчева, Василка Иванова).

Вие каните пет, пък после, след пет месеца, те ще поканят още пет. Тогава ще ви определим другия петък.

До пояс сняг ще газите, пък ако се смрази снегът, то ще е привилегия; времето иска да ви помогне. А вие ще кажете: „Ние искаме да газим такъв сняг!“

В шест и половина часа или в седем – на кладенеца. Ще си носите едно гюмче за вода. И всяка ще си вземе кибрит и малко борина със себе си – ще си напра-

вим голям огън. Може да вземете една тенджерка и картошки. Сега сте девет души. Може да ги направим 12 души или 10, но най-добре е свещеното число – 12. Ще си вземете двойни чорапи и по една фланела в запас. Имате една доста сериозна работа, защото няма да вървите по отъпкан път. Гледайте да оправдаете доверието и да използвате условията, които ви се дават. Използвайте добрите условия, понеже те всякога не идват. Те идват рядко. Когато Господ позове някого, той трябва да е навреме тук. Горе ще се разведриите. Много от вашите идеи ще останат в снега, много от вашите неразположения ще останат там. Щом като прегазите един километър и половина сняг до пояса, ще ви хрумне една светла идея как да работите и тогава аз ще ви попитам: Знаете ли как се работи? – „Знаем.“ На другите сестри ще им кажете: „Ние ви каним в опитния клас на добродетелите“. Ще направим един опит да видим колко можете да издържите. Ще им кажете, че има да газят сняг до пояс, сняг от 60 см до метър. Там не е за слаби хора. Ще минем през най-мъчния път, а ще се върнем през най-лесния път, с песни. Колко смешен става човек, като затъне в снега и няма почва под краката си.

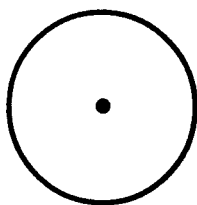
„Добрата молитва“

Работата за следующите пет сестри ще бъде по същия начин.

*Лекция от Учителя,
държана на 9 февруари 1923 г.*

СЛЪНЦЕТО И ЧОВЕКЪТ

Геройството е в това – когато ви турят на позорния стълб за правото дело, да можете с великодушие да понесете всички страдания, всичкия позор, всички хули и обвинения на окръжаващите, па било то и на целия свят. Не се бойте за тези малки къщи, които имате. Гледайте да запазите душата си чиста и свята. Един ден, когато тръгнете за небето, няма да вземете тялото си, ще тръгнете с душата си. Аз искам вашите души да бъдат свободни от лъжливата идея за смъртта, свободни от понятието, че сте смъртни.

Фиг. 1

Сега ни обвиняват, че сме поклонници на слънцето. Не, хората гледат това слънце и пак не се оправят. Но който е видял онова, истинското слънце (фиг. 1), веднаж, той никога няма да го забрави. В неговото сърце ще трепти такава светлина и топлина, която ще го преобрази. И като се върне от този изгрев, вие ще го познаете. Велик изгрев идва.

За да запиташ какво нещо е Бог, ти трябва да учиш. И след като завършиш всичките науки на земята и на небето, само тогава ще зададеш въпроса: „Какво нещо е Бог.“ И знаете ли какво ще ви отговорят: „Бог е Любов, която трябва да опиташи вътре в себе си.“ Ако си мъртъв, ще оживееш, щом Го намериш. И тогава ще дойде обратен резултат. Като намериш Господа, ще излезеш от православната църква, из евангелската църква, из мохамеданската, из будистката; ще излезеш из българския народ, ще излезеш от английския народ, френския, нем-

ския и прочее народи и тогава ще остане само човекът, тъй както го е направил Господ първоначално, тъй както „майка го е родила“. Религиите, сектите, държавите – това са все пелени, в които майката повива бебето, но когато то израстне, пелените отпадат.

Запишете си следните няколко изречения и помислете върху тях:

„Що проумява от любов оня, който не смогва да презре любовното?“

Христос казва: *„... а който ненавиди живота си, за вечен живот ще го опази. – Ако люби някой мене, да вземе кръста и да ме последва“.*

„С любов и творчество тръгни в самота, а после правдата ще изгрее“.

„Вечното не може да се измери с късата мярка на времето.“

Човек, който владее своите чувствени влечения, увеличава умствените си способности. Бог му дава светлина пропорционално на неговите достойнства и го поставя в условия да проникне в най-дълбоките мистерии на битието.

*Лекция от Учителя,
държана на 9 февруари, 1923 г.*

МЕТОДИ И НАСЪРЧЕНИЯ ЗА ХАРМОНИЗИРАНЕ

Какво бихте искали?

(Паша: Бихме искали да ни поговорите върху следното: Какви да бъдат нашите взаимни отношения, за да бъдат връзките ни по-силни? Как да създаваме отношения на искреност? Как да постигнем свързване с Бога, за да имаме успех в работата си?)

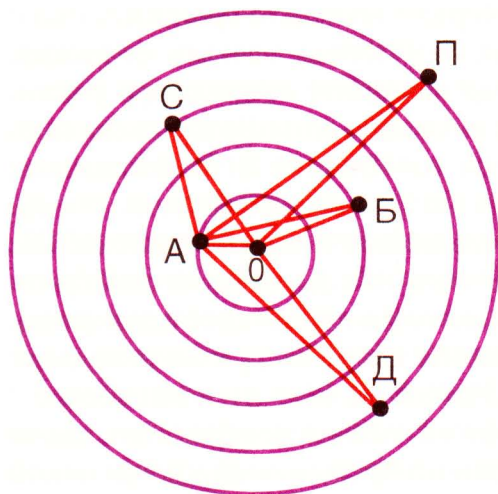
Е, вие трябва да хармонизирате вашите общи действия в една посока. Човек преди всичко е едно индивидуално същество, което живее само за себе си. Това е в едно отношение. После той живее за дома и обществото, живее за своя народ и за човечеството и най-после живее за Бога. Това са две стъпала. И постепенно, даже френологически наблюдавано, постепенно върви, като се започва отдолу. Той живее първо за себе си, в своите лични чувства и в стомаха си. (Учителят показва слепите очи, между веждите, отзад на главата.) По отношение на човека, тук (на означените места) е мястото на егоизма и личните чувства. Дойде ли се до обществото, тогава идват моралните чувства. Но за да се разбирате, вие трябва да разбирате душите си, да разбирате нуждите си и да имате не обич, а взаимоуважение и почитание един към друг – без друго! Например някой път може да виждате недостатъците си една на друга, някой път може да се уважавате една друга, но в душата си вие не трябва да се унижавате никога! Всеки трябва да почиташ като себе си и на всеки ще дадеш своето място и няма да се месиш в аурата на когото и да е. Няма да се месиш, ще го поливаш като едно цвете. Като го поливаш, който човек и да

е, тогава той ще почне да те обича. Едно цвете, което поливаш всеки ден, ще почне да те обича. Щом минаваш всяка сутрин покрай него и не го поливаш, то си казва: „Ти си гледаш своя интерес“ – не го обичаш. Но поливаш ли го, то си казва: „Обича ме!“ То те разбира.

После вие трябва да се стремите не да се изолирате, но кръгът на вашата дейност трябва да стане широк, значи да живеете за всичко, да имате един широк полет, стремеж да се подмладявате. Защото иначе вие вземате такива идеи, които ви състаряват и тогава казвате, че нищо не ви интересува в света. С такива идеи нито на небето имате приятели, нито на земята имате приятели и тогава за кого живеете? Ще увиснете във въздуха. И тогава на какво ще мяза вашето положение? Трябва да имате нещо реално, на което да се базирате. Сега вие казвате: „Да живеем за Бога“. И какво е вашето понятие за Бога? Казвате: „Бог е Любов.“ Каква е тази Любов? Давали ли сте си отчет каква е тази Любов? Ето как може да я намерите. Да кажем, вие сте пътували в пустинята или в някое гористо място, объркали сте пътя, ожаднели сте, отчаяли сте се и се молите. Току виж нещо ви подтиква насам-нататък, нещо ви бутне при някой извор. Но сте гладни, а няма хора. Същото това нещо пак ви подтиква, пак ви завежда до някоя круша или ябълка. И тъй, като дойдеш до крушата, Господ казва: „Ето ти ядене“. Седнеш, слънцето тъй те напекло, хапнеш си една, две, три. След това те хване дрямка, изкараш един сън. И най-после случи се, че в туй състояние покрай тебе мине един овчар с овцете си, издои ти малко млекце. Ето Господ! Най-напред Господ заговори в извора, в крушата и най-после в овчаря. В това съчетание е Господ, Това е Божественото.

Аз имам един пример. Един ден ще ви го дам, не сега и вие ще си го обясните. Божественото всякога си остава зад сцената, в нещата е, но никога не се вижда. В общото съчетание го виждаш, но не можеш да го намериш отделно, не го виждаш. Щом махнеш това съчетание, то се изгубва. За пример написвате: „Аз ви любя“. Любовта в написаното „Аз ви любя“ ли е? – Не е. В какво е? В тази връзка („Аз ви любя“) по течението вие ще намерите този, който е написал това изречение. Да кажем, че някой преди две хиляди години го е написал, то може да не е за тебе. Туй изречение – „Аз ви любя“, е написано преди две хиляди години и днес ти можеш да го намериш. Ами отде знаеш, може ти да си бил този, за когото е било написано това изречение. То е написано за тебе, а сега го срещаш и казваш: „Гори ми сърцето“. Това е било преди две хиляди години, а сега казваш „Колко силно ми тупти сърцето“ – познаваш го. Този, който ви е писал, той ще се яви. Бог изобщо се крие, много мъчно е да Го видите. Той се крие така, че се изисква едно око тъй зорко, една душа тъй открита, че да го види. Всякога, когато наблюдаваш, да го видиш. Той се крие. Виждаш Го и после пак Го загубиш. Намериш се в трудно положение и казваш: „Сега ще го намеря“. Той ти помогне и то тъй го направи, че ти не го забелязваш дори. Казваш: „Толкова глупав съм бил!“ В друго трудно положение се намираш. Казваш: „Сега, като ми помогне, ще го видя.“ Той Ти помогне и пак се скрие, ти пак не можеш да Го видиш. Този момент, когато ти помогне, Той си вдигне ръката и се скрие. В момента, когато ти помага, не го виждаш. Тъй е, вие имате малки опитности в това отношение. За пример ето къде е слабата ви страна. Когато се запознаете с някой човек, най-

напред вие искате да намерите неговите грешки. Това е крива философия. Грешното у човека всякога се вижда, личи, но вие ще търсите да намерите нещо добро у него, една правилна черта. Ще намерите една Божествена черта, за която да можете да го обичате и то не само за един-два дни, но тази връзка да е толкова силна, че да трае по 10 – 15 години, един живот и повече животи. Ще намерите такава връзка. Ако вие десетте не намерите една такава връзка, не можете да образувате едно звено. Допуснете, че искате с някоя ваша сестра да създадете тази връзка и казвате: „Искам да обичам тази сестра.“ Искате Господ да ви покаже такава сестра. Ето какво става. Един ден тя си върви по брега на една река, някой я бутне и тя почва да се дави. Ако вие се хвърлите и я извадите, между вас се образува връзка. Та мъчнотиите, които може да срещнете, ще ги използвате, за да се образува тази връзка. Защото ако във време на мъчнотии не си помогнете, къде е любовта? Ако всинца сте богати, не ще можете да си помогнете и тогава връзка не може да се образува. Но ще използвате малки случаи, които образуват вътрешните връзки. Ако сте бедни и се нуждаете един от друг, тъй ще се образуват връзките на тази вътрешна връзка. После някои хора не можете направо да ги обичате. Защо? Още не сте проучили законите. Има хора, с които вие пряко нямате връзка, не може да ги обичате. Ще ги обичате по един околел път. Те са тъй свързани, че трябва да обичате 4 – 5 души техни близки, та тогава да обичате и тях. Ето как ще го обясня (фиг. 1). Допуснете, че вие обичате лицето *II*. Вие сте лицето *A* и съставлявате най-вътрешния кръг. Следователно най-напред трябва да имате връзките на другите кръгове. Тук на следващите кръгове има няколко лица –

Фиг. 1

лицата Б, С, Д... Трябва да минете през тях и тогава да дойдете до П. (Защо в кръг, а не в права линия?) – Това са все радиуси – АБ, АС, АД, АП. (В различни системи ли са те?) – Да, влиянията са различни; в една система са, но отношенията са различни. Този кръг, най-външният – П, е отдалечен най-рано, следователно е най-далечен, най-стар

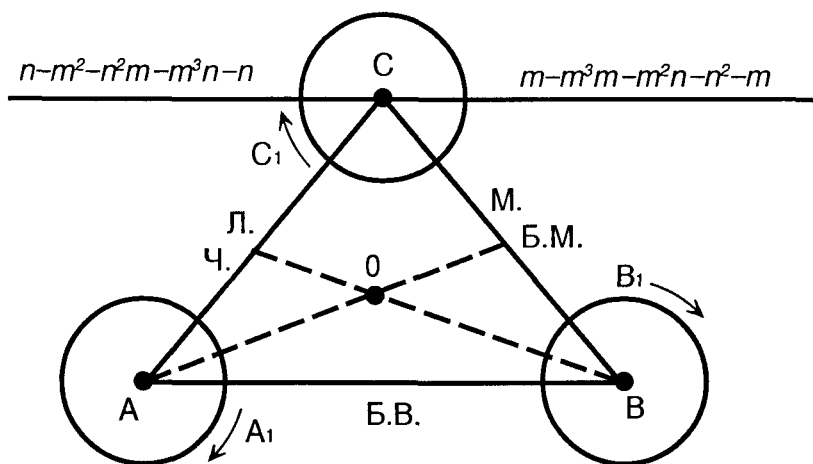
е, а кръгът А е най-младият, най-после е отделен от общия център. Следователно вие трябва постепенно да минете през тия стадии, за да дойдете до положение да разбирате разните състояния, да разбирате най-външния кръг. Да кажем вие имате професор по философия, как ще го обикнете? Трябва първо вашият ум да се развие, за да схванете философията, трябва да минете през ред негови ученици, за да видите те как са учили. Направо не можете да отидете. Той е пуснал десет випуска, вие ще намерите някои от тях, ще изучите какъв е неговият характер, какво е неговото учение, закон е това. Значи най-голямо развитие имат тези, които са най-далечни, а най-близките имат най-голямата интензивност, те имат най-голямата възвишеност. Вие ще се стремите да развиете това, което е във вашите души. Нищо няма да създавате, а само ще развиете тези дарби, които имате. Хората, ко-

ито се обичат, всякога имат взаимни стремежи. Те са едно съдружие, взаимни стремежи имат. За пример има обич между корените и клонаците. Защо? – Едните – корените, имат интерес от клонаците и те едни без други не могат. Следователно между един корен долу в почвата и един клон горе във въздуха има съответствие, подобие има и те може да се обичат. И обратното: от клоните можеш да изкараш корен и от корените можеш да изкараш клон. Ако се отреже един клон и се постави в почвата, като се полива, започва да пуца корени. Значи, ако отрежеш един клон от зокум и го поставиш във вода, след време ще пусне корени. Клонищата съдържат и корените в себе си. Следователно плътският човек съдържа духовния човек в себе си в зародиш и духовният човек съдържа плътския в себе си в зародиш. Законът е такъв. Да не мислите, че духовният човек се е освободил от плътския. Не мислете, че съвършено може да се освободите от плътта. Само при известни условия плътта пак ще се прояви, ще изникне като корен, ще се спусне надолу в материята. Не мислете, че може да се освободите от нея. Плътта ще я подчините на духа, да работи и ще я възпитавате, ще ѝ кажете: „Ти трябва да ми служиш, каквото ти кажа аз, ще го направиш, ще работиш. Без моето позволение нищо няма да правиш.“ Тя, като те слуша, ще каже: „Мога ли туй и туй да направя? Искам малко винце да си пийна.“ – „Не може.“ – „А какво да пия?“ Даваш ѝ вода. – „Е, тя била хубава, водата.“ После дойде, каже ти: „Месце искам“. Казваш ѝ: „Не може.“ – „А какво?“ – „Е, хубав хлебец и крушици ще ти дам.“ – „Че какво е туй хлебец и круши?“ – „Вкуси.“ – „А, хубаво, може. Много било хубаво.“ Искат ти друго, ще ѝ донесеш по-хубави неща. Значи тя видя, че и по друг начин

може да се живее хубаво. Тя познава хубавото. Ще я възпитаваш и като се убеди, че ти познаваш нещата, тя все ще те пита. Почне ли тя да те пита, да те разбъбря, работата тръгва на добре, но почне ли да върши своето, на зле отива. Сегашното състояние на хората какво е? После плътта ти не обича да учи, мързелива е. Ти ще я научиш и ще ѝ кажеш: „Хубаво нещо е знанието, хубаво нещо е музиката.“ Че някой път тя през ушите слуша и одобрява. После, като направиш една изкуствена картина, тя през очите вижда и казва: „Духът я е направил“. Но тя мисли, че и тя може да я направи. – „Хубави работи!“ – И почне да се радва. Това е Божествен живот. Това са изостанали духове на милиарди същества, това са заспали духове, които сега трябва да заживеят. Те са души от вечността, заспали са и много бавно се пробуждат, а пък духът, онзи дух, който е буден, той никога не е заспал. Има духове, които спят, но като се пробудят, те вечно живеят. Едни духове се събуждат и заспиват, а пък други никога не заспиват. (*Има ли духове, които никога не са спали и някога ще заспят ли?*) Тогава тези, които не са спали, ще заспят, а тези, които са спали, ще се събудят. Ще минат в една по-висока еволюция. (*Това не е ли връщане назад?*) – Не. Това е почивка. Засега само Господ е, който никога не спи. Той е буден, другите могат да спят. Той, ако дремне само една минута, казва: „Отиде светът“. Даже, като се задълбочи в някоя мисъл, като тури мисълта си в друга насока, тогава стават много войни на земята, хората се бият, но щом си обърне погледа, всички се събуждат. Щом Той се отдалечи малко в работа, хората веднага почват да се държат за косите или както казвате вие, изгубват идеала си. Като имаш идеал, не грешиш. Идеалът, това е Бог в тебе, Който постоянно

работи. Докато Той те гледа, работиш. Тури ли ума си в друга насока, казваш: „Може и по друг начин“.

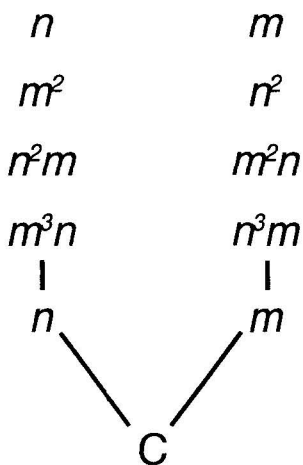
(Какво трябва да направим, за да се сплотим?) – Аз ще ви приведа сега един пример. Може да се направи така, че двама души, които най-много се мразят, да се обичат (фиг. 2).

Фиг. 2

Представете си, че тук точка C е върхът на голяма височина, на която е поставена една дъска. Представи си, че те поставят на единия край на тази дъска, а на другия край поставят някого, когото не обичаш. На една хеска-ница сте. И двамата не се обичате. Погледнете надолу – пропаст, погледнете се един друг – ще се обичате ли? Ще се обичате. Тогава и писма ще си пишете. – „Сестро, какво поведение имаш?“ И тогава знаете ли как ще започне вашата еволюция? – По следуюция начин:

Плоскостта се върти и вие сте си разменили места. Единият от вас е точка n , другият е точка m (фиг. 3); после m отива на мястото на n и обратно. След това n

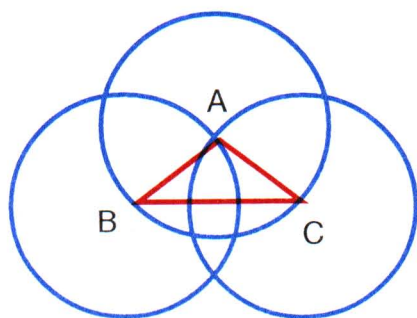

Фиг. 3

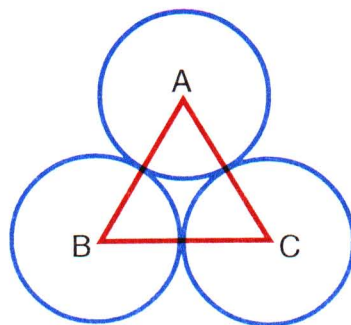
се връща на първото си място, като взема нещо от m и става mn . Същото става и с m . Отново n се връща при m , nm . Същото е и с другата страна. Най-после ще се съберете при точка C и ще се обичате. Сега математически разрешавате въпроса. Вие сами ще намерите какво представлява триъгълникът ABC . AC представлява чувствата $Ч$. BC представлява мисълта $М$. AB представлява волята $В$. AC е любовта $Л$. BC – Божествената мъдрост $Б.М$. AB – Божествената воля $Б.В$.

Тези окръжности всякога показват движението. В страните AC , CB и AB те се движат и представляват радиуси. И трите линии са в движение едновременно. Ето посоката на тяхното движение (по часовата стрелка). Окръжностите се допират една до друга със своите периферии (фиг. 4А и фиг. 4Б).

Триъгълникът и пирамидата представляват една

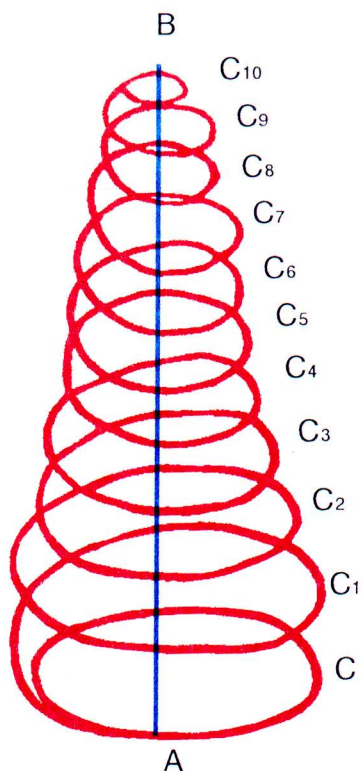
Фиг. 4 А

Фиг. 4 Б

малка отсечка от тесаракта, а кубът представлява една страна от тесаракта. Как се проектирате във вашия свят? Ето една малка отсечка. Значи горе, на туй поле $n-m$ седи един цял невидим свят за вашето зрение.

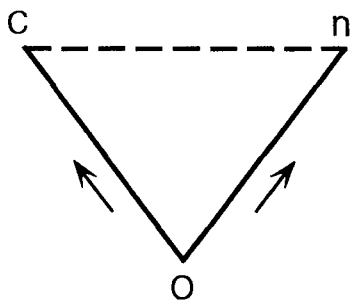
(Каква е тази пропаст?) – Ето каква е пропастта. Допуснете, че C е едно твърдо вещество, което постепенно потъва надолу. Следователно това C се е видоизменило и в точка m е станало въздухообразно. В това движение нагоре то издига n , което е водно; m е въздухообразно, n е парообразно. Тази линия AB в тесаракта е дори перпендикулярна, но този перпендикуляр пак е плоскост (фиг. 5), плоскост на движение. По този перпендикуляр ние не може да се качим, когато в тесаракта той е една плоскост, по която можем да ходим. Онова същество, което живее в тесаракта, може да върви по перпендикуляра тъй, както ние вървим по една плоскост. Да ви представя тази идея. Тези кръгове C_1, C_2, C_3, C_4 и т. н. са еднакви по големина, но понеже се отдалечават от нас, изглеждат по-малки и за нас те имат конусообразна форма. А всъщност не е така. Този перпендикуляр се е образувал от безброй кръгове, по които може да се ходи свободно. Следователно едно същество, което се движи по

Фиг. 5

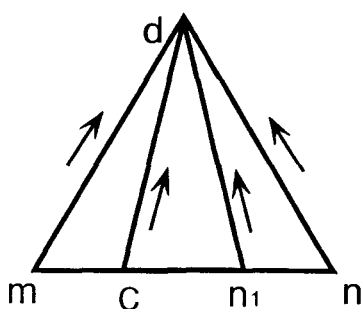
перпендикуляр, ходи по кръгове. То се движи толкова бързо, че като минава в тези точки, те светят и нам се вижда, като че се образува права линия. Понеже тесарактът обема едно по-голямо пространство, гдето пресича физическия свят, в тия точки на пресичането се образува една права линия. А за другия свят те са една спирала. Движението е много бързо. Вследствие на бързината вие го схващате като права линия, само че пресича вашия свят, затуй се показва един перпендикуляр. А вие, като влезете в този свят, веднага се движите в кръгове, но с такава светкавична бързина се движите, че се образуват кръгове, за изминаването на които се изискват милиони години. А вие може да извървите този кръг в една минута, в една секунда. Казвате: „Не можем да се движим по този перпендикуляр.“ Но ако направите един хубав конус, тия кръгове ще се пресичат конусообразно нагоре, те ще образуват перпендикуляр. *(Ние не се ли движим по такъв кръг?)*

Сега ще наблюдавате следуюция психологически факт. Имате една приятелка, обикнете я, усетите, че всеки ден тя се приближава до вас. Някой ден може да е далече от вас, но дали е близо или далече от вас по разстояние, тя се приближава към вас толкова, че един ден

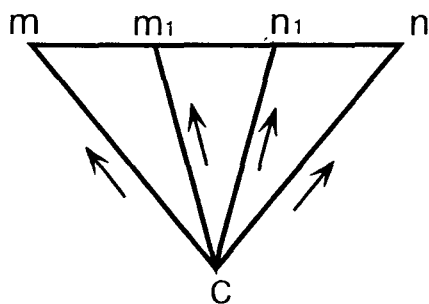

Фиг. 5 А

вие се усещате много близо. Това е едно вътрешно чувствуване. А някой път тя е близо до вас, но вие я усещате все по-далече. Значи едно вътрешно отдалечаване и едно вътрешно приближаване, т. е. тя се движи или в същата посока, в която вие се движите, и вие чувствувате, че се приближавате, или

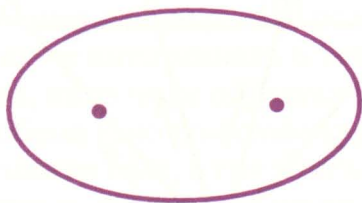

Фиг. 5 Б

Фиг. 5 В

някой път се движи в противоположна посока на вашето движение и вие се отдалечавате. В първия случай имате общ център. Във втория случай, да кажем, едната има целта *С*, другата целта *И*. Този триъгълник (фиг. 5А) показва посоката на движението. Щом е турен така, обърнат, показва, че движението е обратно, отдалечаване става. Ако триъгълникът се обърне с върха нагоре, (фиг. 5Б) става сближаване. Когато две същества излизат от един център и отиват към разни посоки на периферията, те се отдалечават (фиг. 5В). Когато две същества идват от две различни места на периферията към един общ център, те се приближават. Значи, ако искате да обикнете, трябва да се движите към Бога. Но ще пазите вашите периферии, този кръг пак ще бъде с вас, няма да го отпускате. Вашата периферия си е периферия. Вие се приближавате от разни посоки. И втори път пак можете да излезете навън, но най-после ще се съберете в един център. Тогава ще учите законите, съзнанието си ще пазите, то да бъде будно. Стремите ли се към Бога, вие се сближавате, отдалечавате ли се от Бога, отдалечавате се помежду си. *(Нали се стремим към Бога, защо тогава в тези наши идеи се състаряваме, както казвате вие?)*

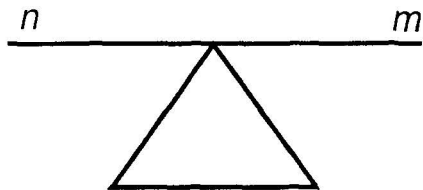
Фиг. 6

То е, защото в стремлението си към Бога имате предвид своя личен егоизъм. В един кръг са те, но имат два центъра (фиг. 6). Аз ги наричам двуцентрови стремежи, трицентрови и т. н.

(Олга: Всичко разбрахме, но пак остана нещо недоразбрано, недоразрешено). – Ако всичко се разреши, вие вече няма да сте на земята. Хубостта на нещата е там, че всякога остава нещо неразрешено.

(Как да разбираме пропастта под нас?)

Представете си, че се давите във вода в някоя река, море, океан, в който един плувец, когото вие не обичате, когото мразите, а и той ви мрази, ви улавя и ви спасява. Вие ще кажете: „Остави ме!“ – ще потънете долу. Това е пропастта. Ти си на единия край на дъската, той е на другия край на дъската (фиг. 7). Каква е тази пропаст? – Той е на *т*, ти си на *п*. Така пазите равновесие. Ти си на противоположната страна и ако кажеш „Не искам“, веднага дъската ще се повдигне и ти ще паднеш. Щом той ти помогне, ти ще кажеш: „Виж, досега мислех, че той ме мрази, а той има сърце.“ Друг случай. Да кажем, че ти го мразиш, а той – не. Той казва: „Аз ще те избавя, а ти пак ме мрази“. Ти ще го мразиш ли? – Не. Той се учудва и ти се учудваш как става това, че той да ти помогне. Омразата всякога се дължи на някаква материална обида, сторена в миналото. Ще намериш това със-

Фиг. 7

тояние, този материален предмет, който е станал причина за омразата и ще върнеш предмета на този човек. Някой човек те мрази сега на земята, ти не знаеш причината за тази омраза, а тя може да е следующата. Той имал дете, ти си го удавил във водата и си избягал. Той те намира в този живот и те пита: „Кажи ми, аз те знам, преди толкова и толкова години имах дете, ти го удави, къде е сега моето дете?“ Ти ще отидеш, ще намериш детето и ще му кажеш: „Ето твоето дете.“ Той ще ти благодари и омразата ще изчезне. Като те мрази някой, каквито и страдания да ти създаде, все не може да се задоволи, докато не поправиш погрешката си. Как ще я поправиш? – „Не знам как да му помогна.“ Като знам законите, аз ще се моля за него. Да кажем, че той е мъж. Тогава един дух, който иска да ти помогне, привидно ще дойде във формата на жена, която той много ще обикне. Той ще се увлече и ще даде за нея всичко. В друг случай ще дойде друг дух във формата на дете, което той много обича. Туй дете ще се разболее и той ще трепери за него, но никой не може да го излекува. Има само един, който може да го излекува. Казвам: „Аз мога да го излекувам.“

Отивам, той гледа детето, гледа и мене, мрази ме, но казва: „Понеже ти си единственият човек, който може да избави детето, то, ако го излекуваш, аз ще те обичам, ще ти простя всичко“. Ето где е лекуването. Това е начин за лекуване на омразата. От невидимия свят ще се намесят да оправят тази работа. Те ще съчетаят всичко така, че туй, което е сторено и е създадо омраза, така да се разреши, че този, който е изгубил нещо, да придобие повече от всички. Значи този човек, когото считам за един голям враг, той ми даде живот. Тогава тези духове

си отиват нагоре, оставят работата, освобождават ни. Кармата е разрешена вече. Омразата и любовта вървят заедно, както денят и ноща, както тъмнината и светлината.

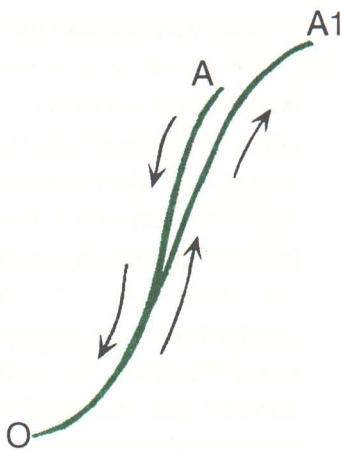
(Олга: Ние се презираме даже.)

Не, вие не сте, които мразите, други мразят чрез вас, други любят чрез вас. Ами, ако сега взема твоята глава (към Олга) и с нея мушна Мариината глава, и тя, като не вижда моите ръце, ще те мрази тогава и ако не знае причината, ще каже: „Олге, ти ме удари, че ми пукна главата!“ Ти ще ѝ кажеш: „Аз не зная.“ – „Що ме лъжеш!“ А пък аз съм, който те бутна. Но как ще докажеш това, че аз съм причината, а ти си само едно средство. Затуй трябва да бъдем будни. Няма да си даваш главата на другите. Такива уроци ще ви се дадат вътре в школата. Най-първо ще ви дам една задача да примирите двамата, които се мразят. От тях ще почнете да учите примиряването. Тъй ще намерите лек и за вашата омраза. Само така ще изучавате и себе си. Да видите тогава колко лесно човек изправя своите погрешки. Трябва да имате едно огледало да видите себе си. Ако не видите своите погрешки, не можете да се изправите. За пример някой казва: „Имаш черно петно на лицето си“. Ти не го виждаш. Вземеш огледалото, виждаш го. И другият, като се огледа, казва: „Я дай и аз да се очистя.“ И двамата, които се мразят, са едно огледало. Затуй най-първо да се постараете да примирите двамата души. Не се старайте да обичате хората, не си правете усилия. Със старание, с усилие любовта не идва. Който се стреми с усилие да люби, той губи любовта. Като забравиш любовта, тя сама идва. Щом се силиш да любиш, ти губиш любовта, защото Бог е Любов. А като се силим да любим, ние искаме да заставим Бога да ни люби. Ще си кажеш: „Лю-

бовта ще дойде сама по себе си.“ Любовта е закон. Тя действува без закон.

Вие сега искате да знаете колко обичате. Ето къде е вашата погрешка. Имате едно малко прозорче на стаята си, един малък мазгал. Значи малко светлина влиза в него. Где е погрешката? – В това, че вашето прозорче е малко. Погрешката не е външна, но е вътрешна. Направете по-голям прозорец си, увеличете светлината. И тъй само давайте възможност и любовта постоянно ще влиза. Не се мъчете. Ако се мъчите насила да влиза светлината през вашия малък прозорец, не ще може. Трябва да се разширите. Този прозорец, това са вашите чувства и ако те са малки канали, а искате всичката вода да влезе и да изтече през тях, не ще може. Колкото е по-малък крана, толкова по-малко вода ще влезе. И сега слушайте, вие искате за пример някой да ви обича, а същевременно пред него се показвате тъй горди. Аз ще ви обясня това философски, че и най-невежият да го разбере.

Допуснете, че искате във вашата градина да никнат и сливи, и круши, и всички плодове, всичко да имате, но при вас има един планински връх *A* (фиг. 8). Добре, да кажем, че вие сте една долина *O*. Каквото се събира на този връх, сняг и друго, всичката тази енергия той я праща надолу в долината. Тя се надуе. Този връх ви обича и казва: „Тук имате условия“. И ви ги праща отгоре. Вие се надуете и казвате: „Не, аз сама ще си доставя усло-

Фиг. 8

вията и всички блага. Сама ще се кача горе.“ Е хубаво, вие се надуете и станете по-висок връх от този (А₁). Тогава ще кажете: „А, изстина сърцето ми, заледи се. Заледено е сърцето ми.“ Тогава ще слезете в долината да се смирите. И тогава ще започнат да извира извори, да текат рекички, да виреят градини, гори, да се развиват села и градове, училища. И благодарение на тези отгоре, които пращат от върха благата, идва и любовта. „На горделивите Бог се противи, а на смирените дава благодат.“ Не овчедушно смирение, а смирение с едно дълбоко съзнание, че на Божественото у вас ще се даде място. Дойде някой, който те обича. Ще кажеш: „От Бога иде това нещо. Бог е, който се проявява.“ Когато от някой извор идва вода, на какво се радвате? Когато аз отида при някой извор, на какво ще се радвам? На водата му, на камъчетата около него. И след туй ще спра там, умът ми ще потъне надолу. Най-първо гледам водата му, камъчетата и размишлявам откъде е дошъл, искам да намеря откъде е излязъл. От снеговете, след това го търся в океаните, после в слънцето, в пространството. Оттам си прекарвам мисълта и виждам отгдето е дошъл този извор. Намеря го и казвам: Ах, какъв великолепен извор е бил този, от който е дошъл малкият извор. Спра се при него и казвам: Славна работа е той. През колко слизания, през колко мъчности ще се дойде до нещата, до техния извор. Тъй трябва вътрешно да се разбират нещата, иначе ще се дойде само до буквата им. Ще намериш произхождението на този извор и най-после ще намериш един ангел, застанал там, който ще ти се усмихне и ще ти каже: „Намери ли ме тук?“ Едно същество, което се движи с неимоверна бързина от далечните пространства на невидимия свят, само за няколко минути може да бъде до

този извор и пак да се върне на своето място. За него това е една приятна разходка. Даже има пространства толкова далечни, че ангелите, за да дойдат на земята от тия пространства, употребяват 10 – 15 дни. От много далечни системи идват. Докато дойдат на земята, доста време им трябва.

(Какви са признаците, по които можем да познаем, че един такъв ангел е дошъл?) – Когато дойде един такъв ангел, има разширение, светлина. Човек е доволен вътре в себе си, радостен е. Леко му е на душата. Където и да ходи, който и да го срещне, всеки иска да му направи услуга. *(Значи този ангел озарява?)* – Да, Той озарява и ти си като една хубава местност, всички искат да разработват тази местност, явяват се много кандидати за нея. Ако е някоя камениста почва, всички я избягват. А за добрата почва дохождат мнозина, искат да вземат тази земя под наем, защото тя представлява много добри условия.

(Може ли по някакъв начин да постигнем това разширение?) – Може, има окултни начини, но трябва да бъдете постоянни, със силна воля. Често може да се хванете за ръцете си, да образувате кръг и така по някой път да прекарате в мълчание около 5, 10, 15, 20 минути. Но така ако постъпвате, трябва да имате силна воля. Иначе ако някой от вас изневери, може да си причините голяма пакост и вреда. Това е опит. Тогава где са тези връзки, че нищо в света да не е в състояние да ги раздели или разкъса?

Може да имате много други връзки, но тия вътрешни връзки да останат незасегнати. Имате двама души приятели, съученици. Единият е бил беден, баща му не е могъл да го поддържа и той е останал прост и бедняк. Другият е бил богат, свършил е училище и после

станал пръв министър в България. Един ден, когато той срещне своя приятел, да му предложи да го заведе у дома си, да не се спира върху положението си, а да му услужи и да храни към него същите чувства, каквито е имал в началото. Туй е благородство. А не да мине покрай него и да се престори, че не го вижда; и като дойде в къщата му, да каже, че не приема. Не, да го приеме и да му се зарадва. Това са неизменните чувства! Той може да заема и най-високото положение, но като дойде в дома му този беден човек, да каже: „Приятел ми беше някога и сега ми е приятел“. Това е характер, това е идейното! Може всички да направите това. Но като станете министри, тогава ще ви опитат. Ако той минава с автомобил покрай бедния си приятел, да спре автомобила и да каже, че му е приятно, че го вижда, да го вземе в автомобила, да постави приятелството с този човек по-горе, отколкото сегашната си служба. Защото Любовта седи по-горе от всички материални неща.

Нека се увеличават у вас добрите ви желания. Тогава всичко ще се урежда по-добре. Но най-първо гледайте вие лично да сте богати. Всяка една от вас да се стреми да бъде богата, поне зародиши да има, възможности за работа. Между вас да има разнообразие, да се допълвате една друга.

Новото не се е оформило още у вас. И най-последно, като мислите, мислите, казвате: „По световному не ни се живее, по Божественому не знаем как да живеем“. Тогава как ще живеете, оставате във въздуха да висите. Корените си дръжте, не ги изтегляйте, дръжте ги дълбоко в земята. Божественото подразбира човек да бъде вечно млад. Постоянно да се подмладявате, това е Божественото, а постоянно да остарявате, това е да бъдете в свет-

ското. Да нямате нито пет пари, но да считате, че имате всичкото богатство. Обезсърчили сте се, веднага да отмахнете туй състояние. Да нямате пет пари в джоба си и да сте радостни и весели.

(*Олга: Ами които са родени в събота?*) – Вашата събота може да се измени. Има човешка събота, има и Божествена събота. Ще се подмладявате. Представете си как живеят децата, момиченцата и момченцата, как си играят те, как се забавляват. Това ще внесе обнова у вас. После, ако искате да добиете мъжество, посещавайте възвишени характери, например някой мъж, който действително се бори в живота, онази жена, която устоява на всички трудности в живота. Представете си и старостта, и старите хора, но тези, които гледат с отворени очи старостта, които виждат навсякъде младостта. А вие се спирате на грохналите стари, на изпадналите. Гледайте човека във всичките негови хубави проявления. Представяйте си ангелите – същества стройни, хубави, интелигентни, готови всякога да помагат. Някой път виждате, че сте слаби. Ще повикате някой ангел да поправи съботата. Във вас има опасност да остареете преждевременно. Трябва да избегнете тази опасност, но ще я избегнете, като любите Бога. Бог е всичко. У Бога няма смърт. Той е вечно млад, вечно жив, у него е вечният живот. Смъртта е остаряване, а животът е подмладяване. Та под „вечен живот“ подразбирам пълното, жизнерадостното. Старайте се да бъдете жизнерадостни. А пък вие, като поседите, почнете да мислите за небето. Небето е хубаво нещо, но човек трябва да бъде готов за него. Ще учите този закон. Алхимиците са учили закона на подмладяването. За да се подмладиш, няма да се грижиш много, ще повярваш в онзи, великия закон. Отлично нещо е човек

да повярва в Бога. Смешен е човекът в своето състояние на безверие, толкова е смешен по някой път! Има известни съчетания, известни съвпадения, наклонности, които човек трябва да вземе предвид, защото те ще го подтикнат в противоречие, в заблуждение. Дружете с хора оптимисти. Защо ще дружите с хора на отрицанието? В това няма никаква философия; вечни отрицания, ще излезете от воденицата на тия хора. Някой път казвате: „Не може ли в тяхната воденица да стоим?“ – Не, ще отидите в някоя градина. Няма защо да стоите да слушате цял ден тракането на воденичните колела.

После, хубаво е за вас например да разберете как живеят пчелите. Ще отидите при кошер на пчели, да видите чистотата, какъв ред и порядък има в тях. Те ще ви научат на деятелност. Ще отидите при някое цветенце, то ще ви каже: „Какво си се обезсърчила, за какво ти е увиснала главата надолу. Моята глава е заровена в земята и пак имам надежда, а пък твоята глава е излязла навън и си се обезсърчила.“ Силните контрасти трябва да изпъкнат в ума. Без контрасти животът ви не може да се поправи. Сега вие си създавате понятие. Казвате: „Това не мога да го направя.“ Не можете да го направите по отношение на времето и пространството, но се искат знания, искат се условия, за да можете всичко да направите. Изкуство е това! Можете да направите и следующия опит: Да кажем, че вие сте двадесет сестри. Една от вас иска да се назначи учителка или чиновничка, но сама не може. Ако вие двадесетте съсредоточите ума си интензивно върху онзи, който ѝ противодействува, с вашата мисъл други същества ще го заставят да я назначи. Ще му наложите, нищо повече.

На физическото поле всеки един недъг се дължи

на духовни причини. За пример мразите някого – това е възможност да пострадате от гръдоболіе. Завиждате, стяга ви се сърцето от завист, тогава има възможност да заболее черният ви дроб. Обичате да угаждате много на себе си – има опасност да заболее стомахът ви. Гневите ли се, ще дойде запичането. Често обещаваме нещо, не го направите, друго, трето обещаваме, много работи, но не ги правите – ще дойде главоболието. И тъй всички физически болести, които се явяват днес, имат духовно произхождение. Щом намерите причината, ще се възстанови равновесието, ще се възстанови хармонията. Вземи сте нивата и къщата на някоя вдовица и след това ви заболи коремът. Аз не мога да лекувам корема ви, освен ако върнете нивата и къщата на тази вдовица. Върнете ли ги, веднага болестта ще изчезне. Написали сте една книга, която заблуждава хората, веднага у вас се явява главоболие. Изповядайте се, напишете друга книга с вярно съдържание и главоболнето ви ще изчезне. Това са разни методи в школата, но за да се приложат, се изисква много нещо. Сега няма да остарявате преждевременно. Щом човек изгуби своята цел, своите идеи, той остарява. Никога няма да мислите, че сте стари. Ще казвате: „Ние ще работим за Бога.“ Ще имате една велика, славна работа. Ще имате една жива цел пред очите си, няма да остарявате. Ще имате пред очите си само хубави работи. Как ще се подобри бъдещото поколение, каква ще е бъдещата култура, какви ще бъдат градовете, селата? Всичко това ще си го представяте в хубави краски. Светли идеи трябва да вълнуват ума ви и непрестанно да творите. А сега, като изкоренявате насаденото, а не посадате ново, ще останете една пустиня. Не, ще насадите новото и, от една страна, ще имате ново, което ще расте,

а от другата страна, ще изкорените старото. А сега изкоренявате и не посаджате. Всичките недостатъци, които имате, ще ги изкорените. Не изкоренявайте всичките недостатъци изведнъж. Това е много голяма опасност. Като изкорените един, сто недостатъци, останалото лесно ще се уреди. Ще кажете: „Слава Богу, реформирахме живота си.“ Като влезе в търговеца Божественият Дух, той пак ще си остане търговец, но в него ще се зароди едно силно желание да работи, да прави усилия. Та у всеки човек влиза желанието да прави усилия, но Духът сам по себе си не променя естеството на човека, но само му дава подтик. Той казва: „Сега можеш да работиш.“ На нервния казва: „Ти можеш да работиш, ще впрегнеш своята нервозност на работа.“ На флегматика казва: „Ти със своето постоянство ще можеш да работиш и нещо полезно да направиш.“ Духът ще подтиква всички ви към работа. Като дойде този тон на Любовта, всеки ще вземе толкова, колкото е голям неговият съд. Някой път малкият съд може да ви свърши повече работа, зависи как ще се използва. Сега това, което считате невъзможно, то е как така мъже и жени ще примирят интересите си. Е хубаво, ако жената престане да бъде жена и ако мъжът престане да бъде мъж и станат нещо ново, тогава няма ли да се оправи светът. (*Олга: Но те нямат представа за това нещо.*) – Но то ще стане. Има възможности в природата, има всичките възможности и онзи, който ги разбира, като преведе сегашните символи, ще разбере, че сегашният мъж ще се измени и сегашната жена ще се измени. Сегашният мъж и сегашната жена ще останат само за архаизъм в музеите и който ги види, има да се чуди какво нещо са били хората. Ще се учудват, ще ги гледат, както сега гледаме големите риби. Ами предста-

вете си, че един ден вие стигнете до такова едно състояние: тъй както сега сте остарели, изведнъж да се превърнете на едно малко детенце. Може вие сами да правите мислено това. После може да станете възрастни. Каквото поискате, ще можете да станете. Питам ви тогава каква мъчнотия ще можете да имате в живота? Някой път ви стане скучно в живота, между хората. Имате силата да станете невидими. Скривате се, събирате енергия и после отново ще се проявите в света.

(Как може да се изменим?) – Има много начини, но трябва да минете през известна школа. За изменение на носа, на ушите, за всичко има методи, но трябва да минете школата, да изучавате методите. Може, има известни условия, но тъй както сте сега, имате мъчнотии.

В любовта трябва да подобрите гърдите си и черния дроб. В мъдростта трябва да подобрите мозъка си. В правдата трябва да подобрите ръцете и пръстите си. Като работите за интелекта си, трябва да подобрите носа си. Като работите за добродетелта, трябва да измените краката си. После, вървите тромаво. Ще се научите да вървите леко, да имате пластични движения. А сега ви гледам, всички сте в походката си като гемии. Тази тромавост се заражда от застояване, не се движите. Всички мускули трябва да са в движение. Трябва да са пъргави, всичко у вас да е пластично, живо. Страдате от ревматизъм – ние имаме наука за лекуване. Изтегляйте тия ставички на пръстите, разтривайте ги, за да придойде към тях кръв. Всички кокали ще изтеглите и болестта ще се премахне. После може да си правите и следните упражнения с пръстите на ръцете: ще ги приближавате два по два (с изключение на палеца), после три заедно и три отделно и т. н. После ще гледате да съедините върховете

на показалеца и малкия пръст. Така ще концентрирате мисълта, ще усилите волята си. Ако пръстите ви са покъси от общите нормални мерки за вас, ще упражнявате волята си да си продължите показалеца, малкия пръст и четвъртия пръст, да станат още по-дълги. Тъй се работи. Винаги ще имате по един проект, върху който ще работите. Ще мислите, за да създавате нова форма. (Към Олга) – Щом пръстите ви са по-къси, ще ги продължавате мислено с още 1 – 2 см, ще се упражнявате. Така ще имате обект, върху който ще мислите. Мислено ще направите етерическата си ръка, на нея ще обръщате внимание. Тя ще влияе на физическата ви ръка. И палецът ще проточите нагоре, и по-широк ще го направите. Всичко можете да измените, но ще им дадете един образ, един идеал. Всяка една клетка може да вижда, но ще турите в ума си този идеал и клетката, като го види, ще каже: „Ето какво иска моят господар.“ И ден след ден пръстите ви ще се изменят.

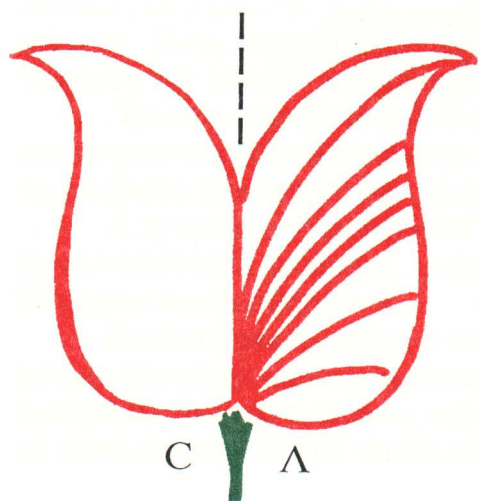
Ако е къс носът, проточи го. Тесен ли е, разшири го. Тесният нос се отразява зле върху гърдите ти. Ако носът ти е широк, с големи ноздри, ти ще почнеш да привличаш много въздух, енергиите от природата ще почнат да се прилепват към твоята мисъл. Ако твоята тръбица е много тясна, малка, и малко водича ще събира. Представете си един нос тъй хубав, правилен, дълъг около 6 см, с широки ноздри – то е хубаво и за дишането, и за мисълта.

В пръстите също има голяма интелигентност. Пианистът, като свири, не му мисли за пръстите, те имат механическа интелигентност, но после тя става съзнателна. Пръстите за дълго време могат да задържат заученото. Ти можеш да забравиш нещо, което си знаел да сви-

риш, но пръстите не го забравят. Това сега са практически методи, които навънка не трябва да ги изнасяте. В света не разбират тази философия и ще кажат: „Как ще си проточи човек носа?“ Те не разбират, че сегашните форми се дължат на минали мисловни форми, а сегашните мисловни форми ще бъдат мисловни форми на бъдещето. Създайте си сега чела хубави – високи и широки. Отначало трябва да се създадат известни форми. И не бързайте, върху тях човек трябва дълго време да работи.

Сега може да направите опити. Ще посадите ябълка, слива или круша, ще концентрирате мисълта си върху тях, ще ги заставите да дават хубави ябълки, сливи и круши. Две от вас вземете един и същ сорт ябълки или круши и упражнявайте върху тях ума си, да видите на коя от вас ябълката или крушата ще роди повече и подобри плодове. Значи и крушата може да се насърчи. Мислите упражняват известно влияние. Човешкият дух може да работи и върху растенията.

Сега имате достатъчно материал. Какво е това?

С. Слънцето
произвежда цветовете.
Л. Любовта
произвежда плодовете.

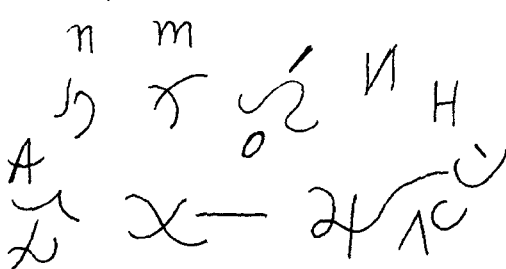
Фиг. 9

(Нарисувано лале) (фиг. 9). Аз създадох половината цвят от лалето, а другата половина вие ще трябва да я завършите. Какво означават С и Л при лалето?

Слънцето и Любовта всичко постигат.

Слънцето произвежда цветовете, а Любовта произвежда плодовете.

(От тези букви, които Учителят написа, се опитвах-

ме да образуваме думи)

– Образувахме думата „паун“. Значи не трябва да бъдете горделиви. После образувахме думата: „опита“ – „Той ни опита“.

То е достатъчно. След като ви опита, то е хубаво. Значи толкова нещо ви даде, отлични неща ви начерта, има много неща да учите.

„Тайна молитва.“

„Молитвата на Духа.“

*Лекция от Учителя,
държана на 25 април, 1923 г.*

КЪДЕТО Е ЛЮБОВТА, ТАМ Е БОГ

*„Няма Истина като Божията Истина.
Само Божията Истина е Истина.“*

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Марка – 15 глава, от 6 до 15 стих.

Аз ви чета тези стихове, за да ви покажа, че животът може да бъде разумен и неразумен. Разумният и неразумният живот се отличават по следующите белези: в неразумното всичко е без план, немислено, а в разумното всичко е с план, всичко е добре обмислено. В неразумното всякога има разрушение и гниене и то е място на вечно недоволство. Разумното се отличава с растене, живот. И тогава ще ви приложа тези три думи: *Чистосърдечие, Искреност и Откровеност.*

Чистосърдечието изключва всяко гниене. Да бъде човек чистосърдечен, значи да няма в душата си никаква материя, която да гние. Това, което се разлага, това, което гние, се разваля. Чистосърдечният човек има живот в себе си. Това, което гние, няма чистота, няма живот. – Чистота без гниене и разваляне!

Думата „искреност“ аз я заменям с правилен процес на растене, без изсъхване. Да бъде човек искрен, значи да расте правилно, без да изсъхва.

А думата „откровеност“ значи човек да има достатъчно светлина и влага, за да може да расте свободно. Отворен значи откровен.

Когато някой път аз говоря да бъдете чистосърдечни, значи да няма никакви гниещи вещества. Когато говоря да бъдете искрени, значи всякога да растете, без да изсъхвате. Когато кажа да бъдете откровени, значи

да имате достатъчно светлина и влага, да подкрепяте този растеж. Много пъти искате да знаете какво искам да кажа с думите чистосърдечие, искреност, откровеност, затова с няколко думи сега ви ги поясних. Този живот, в който сега сте тръгнали, за него трябва да имате ясна представа. Под ясна представа не разбирам тъй, както в университета учите, но пътят, по който вървите, цялата местност трябва да е очертана пред вас, при това и други трябва да са минавали оттам преди вас, да имате точни сведения за този път.

Сега вие влизате тук да изучавате не живота на сърцето, не живота на ума, защото с тези работи вие сте запознати, а влизате да изучавате живота на душата. И тъй трябва да знаете, че вашият живот на сърцето не засягам, нито ума ви, там вие сте меродавни, специаластите. Какво има в сърцето, какъв му е животът, вие знаете, а и в ума ви какво има, пак вие знаете. Но какво има във вашата душа, сега тепърва трябва да учите. Новият живот е там – в душата. И за да го разберете, трябва да слушате, защото то е една присадка. Ако аз присадя нещо, а вие го бутате по десет пъти, и ако това, което аз присадя, вие искате да го развързвате, ще развалите всичко и тогава няма какво да си губим времето. За пример у вас може да се зароди едно желание: искате да знаете дали новата присадка ще даде такива плодове, каквито са дали вашите умове и сърца. Тъй ще си зададете въпроса: Дали новата присадка може да ви направи щастливи? Аз ви питам: Вашите сърца и умове направили ли са ви щастливи? И вие сте още млади, а колко пъти досега сте плакали! Може би хиляди пъти най-малко сте плакали. Вашият ум дал ли ви е някога спокойствие? Може да намерите някои ваши другарки и тях да попитате. И да искате, умът не може да даде спокойствие на човека.

Сърцето, и то и да иска, не може да даде спокойствие на човека. По аналогия ще ви дам едно сравнение защо не могат. Може ли да изкарате вода на по-високо място, отколкото е самият извор? – Не. Значи може да изкарате вода само дотам, докъдето е изворът. Е добре, ако умът и сърцето са по-ниските извори, как може да изкарате водата по-високо? Как мислите да изкарате тези извори горе, в Душевния свят? Но вие ще кажете: „Ние имаме начини, приспособления, парни машини и пр.“ Добре, ами ако този извор е толкова висок, че всичките тръби на инсталацията ще се разпукат и нямате достатъчно тръби, в които може да изкарате водата горе, в Душевния свят? От сърцето водата никога не може да се изкара в душата. Научно да обясня: това нещо не може да стане, понеже съставът на материята в Душевния свят е съвсем друг. И ако вие, да кажем, внесете тези сокове на сърцето в Душевния свят, ще станат най-големите експлозии.

(*От безумие това можем да го сторим.*) – Не от безумие, а от любов. Това все любовта върши. Всичките глупави работи хората ги вършат все от любов. Глупостта е проявена любов. Една майка, без да разбира, може така да нахрани детето си от любов, че да го умъртви. Тук преди година една майка дала на малкото си бебенце малко ябълка и после голям въпрос стана. Казах ѝ да му даде очистително, за да изхвърли тази материя от стомаха, и бебето престана да реве.

Мнозина запитват: „Защо именно тази материя, която е вътре в умствения свят и в сърцето, не може да влезе в душата?“ – Не че не може, може, но ако вие вземете малко прашец в ръката си, може ли да го държите? Можете, ще ви бъде приятно, но ако този прашец влезе в окото ви, там може ли да го държите? – Не, ще ви дразни. Защо? – Защото окото е по-чувствително. Ду-

шата е толкова чувствителна, че тази груба материя на ума и сърцето ще я дразни. Затова ви казвам, че ние изискваме, когато влезете в Душевния свят, да бъдете чисти, защото щом не сте чисти, ще носите прах, ще причините страдания на мнозина, а най-първо на себе си. Най-много вие ще плачите, ако не се съобразявате. Такъв е законът. Това е отчасти философската страна на въпроса.

Сега думата е, че всяка една мисъл трябва да си има свое приложение. Под думата „мисъл“ аз разбирам божествена мисъл и всяка една такава мисъл трябва да си има или по право си има свое приложение по божественому. По това се отличават божествените мисли от човешките. Ще ви обясня пак в какво стои разликата. Божествените мисли имат навсякъде приложение, а човешките мисли не могат навсякъде да се приложат. Това, което е божествено, навсякъде може да го приложите и всякога дава добри резултати без изключение, когато в човешките мисли не е така. Друго, божествените мисли никога не губят своята стойност. Колкото повече минава времето, толкова повече се увеличава тяхната стойност. А при човешките мисли не е така, а обратно: колкото повече минава времето, толкова повече те губят своята стойност. Значи Божественото не губи, човешкото губи. Законът е верен и за божествените идеи. Аз замествам тук божествените идеи с божествени чувствувания. Защото по някой път вие казвате: „Аз съм разположен“ или „Не съм разположен“. В Божествения свят не може да имаш неразположение, такова състояние там няма. В Бога няма неразположение. Кога един човек може да бъде разположен или неразположен? Когато човек се разгневи, той иска това, което е направил, да го унищожи. Разгневи се, вземе едно шише, хвърли го, стро-

ши го или удари едно дърво, отсече го. Той руши, не създава. Когато у Бога се яви подобно състояние, да се разгневи, Той всякога има за цел да премахне лошото, да насади някое добро, да създаде нещо друго. Когато Господ се разгневи на някого, Той ще го тури в огъня да го пречисти, да го поправи. При човека не е така. Това състояние у Бога как ще го наречете? Първоначално ще го наречете гняв, а впоследствие, в края, при придобитите резултати, ще го наречете Любов. В хората има една друга тактика. Когато човек иска да те измъчи или да те набие, а се усеща по-слаб от тебе, той ще си послужи с хитрина: ще те нагости първо, ще те почерпи с винце, с това-онова и ти мислиш, че ти е приятел. Но щом те свърже хубаво, ще вземе тоягата, ще те набие хубаво и ще каже: „Да знаеш!“ Това е човешкото – първо благите думи, а после отзад тоягата. Тези неща ги знаете, вие сте майстори, живели сте с тях. Като се съберете за първи път двама, които не се познавате, много сладки думи си говорите, но щом се опознаете, дървото започва – почвата да се налагате. А то е връзване. Одумването аз наричам тояга и връзване, а индусите го наричат карма. Хората са свързани с кармата си.

Могат ли да се прекарат соковете от душата в сърцето? – Могат. Може да запитате: „Защо трябва да се занимаваме с Душевния свят?“ Понеже вашият свят, светът на сърцето и ума е обеднял, необходимо е сега соковете на душата да се прекарат в сърцето и ума, за да могат тези сокове да се повдигнат или тъй да се каже на човешки език, да се облагородят. Ние не застъпваме въпроса да се развиват сърцето и ума, но като прекараме соковете на душата в сърцето и ума, строим и повдигаме. Всеки от вас строи своя сърдечен и умствен свят. Подразбира се да се развие умът и да се облагороди сърцето.

Вие наричате този клас „клас на добродетелите“. Отлично. Така го наричате, но знаете ли какво значи „добродетел“. В този смисъл, в който аз съм употребявал тази дума, значи клас, в който се дава най-добрият, най-великият, най-възвишеният метод за облагородяване на човека. Най-добрият, най-лесният, без много разноски. Но в този клас на добродетелите, който не работи, той винаги си остава прост. И ще ви кажа защо именно хората си остават прости. Има методи вътре в света, които са грандиозни. Да кажем, че някой човек започне едно предприятие, влага един капитал от десет милиона лева. Дават реклами, обявления, всичко продават, но след десет години всичко изяждат, остава един милион дефицит отгоре. Това е великото предприятие, че като са изяли десетте милиона, остават един милион дълг отгоре. В края – никакъв резултат.

Вторият метод за развиване на добродетелите е: ще те накарат да посадиш десетина дървета – ябълки, круши, сливи. Казваш: „С такива работи не се занимавам.“ Обаче ги посаждаш. Представете си, че тези дръвчета след 5 – 6 години ви дадат по стотина килограма плод. Десет дръвчета по сто килограма плод, всеки килограм по десет лева, ето ви десет хиляди лева. На седмата, на осмата година плодът се увеличава и приходът се увеличава. Кой е спечелил? – Вашият капитал се увеличава, понеже тези семки, като ги сеете, може да разширите разсадника си. Това нищо няма да ви струва, понеже земята и светлината имат достатъчно енергия да хранят тези семенца. Така в Божествения свят работите са по-лесни. Защо? – Ти ще боднеш семенце в земята, ще го прекопает и то ще даде своя плод. А в човешкия свят не е така, работата е сто пъти по-мъчна, отколкото в Божествения свят. И тъй мнозина, които са влезли сега в

Духовния свят, те са влезли да изучават Духовния свят с човешки методи и вследствие на това имат трудности. По човешки вие не може да изучавате Духовния свят. Всички, които са влезли в духовния свят с човешки методи, са фалирали без изключение. Затова в Божествения свят, в света на душата, ще имате божествени методи, ни помен от човешки методи не трябва да има. „Ама този тъй казал, друг друго казал, ние у дома тъй правим.“ Нека съвременните химици да направят едно яйце, или круша, или ябълка, да изкарат тези сокове от тях, и нека ги сравнят с естествените. Сега се прави изкуствено мляко, но онези, които го ядат, всякога имат диария. Онова мляко, което получавате направо от кравите, има нещо, което в изкуственото мляко го няма. Това, което природата влага, човек по изкуствен начин не може да вложи. За да влезете в света на душата..., вие там с вашето съмнение не може да припарите. Щом влезете в света на душата, съмнението е абсолютно изключено. Ако влезете със съмнението, ще стане експлозия и вие първи ще пострадате. Всички твърди частици от бомбата са изхвърлени, остава само долната част на топа. Като стане експлозия в Божествения свят, всички части попадат в сърцето и тогава имаме едно счупено сърце. Всеки, който се е опитал да влезе със съмнение в Божествения свят, със своите стари мисли и желания, той е проверил това. Така е за всички без изключение. *(Ако и ние влезем така?)* – С кои стават такива експлозии? Някои маги, които са се занимавали дълго време и са рекли да влезат в Божествения свят, с тях е ставало. Тези експлозии стават с най-учените, които са употребили най-големите хитрини на своята мъдрост. Те са претърпели това, а с простите хора това не става. Вие още не сте бомби. Когато човек е живял дълго време, чрез своите човешки познания е на-

брал тези експлозивни в себе си, вътре в себе си ги е поел и влиза с тях в света на душата. Там тези енергии се развиват и правят експлозии.

Сега да ви обясня моята мисъл. Може да ви се вижда малко странно, защо е така. Представете си, че имате стотина яйца на малки птиченца, но те се оказали яйца на някоя усойница. Вземете ги в една кутийка и всеки ден разправяйте на другарката си за тях. Влезте в стаята на душата и оставете кутийката да я напече слънцето. След известно време какво ще стане? Яйцата ще се превърнат на змийчета и вие ще бъдете първата жертва. Те ще искат да ядат, а в света на душата за тях няма храна и те ще се качат първо на вас, ваши деца са и ще кажат: „Ти ни роди, дай ни да ядем!“ Змийчетата, това са вашите деца, вашите благородни идеи, мисли, гениални мисли! Те тук, на земята, са хубави, като яйца не са опасни, но като им дадете живот, тогава тези елементи аз ги наричам експлозивни. Защото отровата на змията е създадена като едно оръжие, да може да убива по-скоро своята жертва, за да може да се ползува. И лошите хора, това са все същите навици на змията. Злото е отрова, чрез която някой иска да те трови, за да използва това благо, което притежаваш, за себе си. Затова всякога се препоръчва чистотата. Вие ще влезете в света на душата чисти. Значи почвата ще носите със себе си. Щом влезете там, жителите на този свят са толкова добри, те ще ви дадат семена, колкото искате. Вие ще посадите семената във вашата почва и животът ви ще бъде обновен. Като израстнат тези семенца, ще опитате техния живот. А носите ли вашите яйца и влезете ли с тях, щом се измътят там, ще се върнете. Измътването на тези яйца там е престъпление. Докато ги носите, не ви хващат в престъпление, вие сте свободни, но щом се измътят змийчетата в

душевния свят, по същия закон вие ще се върнете назад. Тези семенца не трябва да носите в света на душата. Тази кутийка няма да я подлагате на светлината. Ще направите един колет и ще пишете: „ До моите роднини, света на сърцето и света на ума.“ Там може да растат, понеже в света на ума и на сърцето има храна за тях. Законът е верен – щом човек влезе в духовния свят, той става подобър, но и по-лош става, защото условията там са такива. Ако в една добра почва посееш доброто, то расте, но ако там попадне един трън, и той расте. И лошото, и хубавото растат. Тогава растенето е добро за онези идеи, соковете на които няма да бъдат за ваша полза. Но змията ще расте за себе си на ваша сметка. Вие ще плащате, но благо то е нейно. Тя за себе си расте, за себе си се развива. Но в какво може да впрегнете една змия, каква полза може да ѝ принесете? Е хубаво, как хората впрягат бубите сега на работа. Значи и една змия, и нея, след като си направи своя пашкул, ще я умъртвят. И тогава ще се постараят да отвият по обратен път нейните нишки. В това отношение взимам бубата като една предачка. Змиите в този смисъл пък са емблема – представляват формите на мисълта. Значи може да употребите една форма на змията. Някой път я използват като котка. Има змии, които седят да пазят деца и да ловят мишки. Тя е по-голям майстор от котката в ловенето на жертвата си. Котката пази отвън – стратегия има, а змията влиза и излиза свободно. В какво седи злото? Ако мишката влезе в един съндък, ще прояде всичките дрехи; тя прави това, защото предните ѝ зъби растат много бързо и е принудена да гризе било дрехи, било дървета и книги, за да спре растенето на зъбите. С това искам само да покажа целесъобразността, да видите, че вътре в природата съществува една целесъобразност, че всяко нещо си е на

своего място. Вие не трябва да правите размяна, да смесвате сърдечния си живот с душевния или мисловния – с душевния, да размествате местата на тези проявления. Тогава няма да имате представа за онзи вървеж, за онова развитие, което става в духа ви. Някои, които са влезли да изучават духовния свят, почват да се оплакват: „Откакто сме влезли, станали сме по-лоши.“ По-лоши са станали, понеже не са взели прави методи. Прави методи са нужни.

Ето къде седи малката опасност. Имате малка вадичка. Децата си правят такива малки вадички, също и воденични колелца, които хубаво се въртят. Ако обаче тази малка струя я пуснете на едно голямо воденично колело, ще окаже ли влияние? – Няма. Целият труд ще отиде напразно. Да кажем, че вие имате една машина с малка пара и друга машина – с по-голяма пара, с друг акумулатор. Значи първата изгубва своята сила. Сега, ако прекарате вашата физическа сила в духовния свят, това колело на вашата душа няма да се помръдне и тогава всичкият ви труд ще отиде напразно. Затова ние казваме: Божественото у човека с човешки усилия не става.

Понеже сте в един уреден свят, вие ще отидете на станцията, ще си купите билет и като удари звънеца, ще влезете в първа, втора или трета класа на трена. И няма да го тикате или да мислите дали върви или не върви. Тренът сам си върви, а вие само ще изпълните вашите условия. По аналогия в Божествения свят също сте пътник. Понякога може да не знаете къде да влезете, но питате: „В кой вагон да вляза?“ Все ще влезете, дали в първа или във втора класа ще влезете, няма какво да се безпокоите.

Дотук какво разбрахте? Какво ви направи най-силно впечатление?

(Паша: По кой начин да не се домогнем до Божественото по човешки начин.)

(Савка: Че при душата не трябва да влизаме със сърцето и ума.)

(Олга: На тези змийски яйца не трябва да им се дава никаква храна и никакви условия за живот.)

Понеже вие влизате в душевния живот, тази кутия ще я премахнете. Вие все за яйцата мислите. Не си изпращате погледа да гледа душевните неща, а само с яйцата се занимавате. Един банкер друго какво може да научи? Може ли той да научи какви са новите теории за откриването на звездите? – Не, той има само тефтерите и парите в ума си. И ако го попитат, ще каже: „Такива работи мен не ме интересуват.“ Погледът трябва да бъде обърнат в настоящето, оставете миналото. Какво има да ви интересува миналото? Едно изяснение. Да допуснем, че вие сте била слугиня при някоя господарка, която ви е биела по десет пъти на ден. Приблизително 3 600 удара на година, а може и повече. За десет години – 36 000 удара. Това е един почтен капитал, нали? Вие влизате в Душевния свят и питате: „Къде ли е моята господарка, тя ми удари 36 000 удара.“ Добре, но ако тези удари сте ги понесли според правилата и сте казали: „Е, такава е била Волята Божия“, то след като влезете в Душевния свят, тази ваша господарка с тези 36 000 удара е разработила вашата градина. Тя е разработила почвата и вие само ще забодете семенцата. Тази господарка е разорала почвата. Вашите страдания са били потребни. Страданията, които в света на ума и сърцето са ви причинили големи поражения, в Духовния свят са приготвили добра почва. Иначе трябваше вие сами да разоравате, да се трудите, а така ще намерите почвата разорана, а вие само съзнателно ще посадите. Защото всички хора, които са

страдали на земята, като влезат в Душевния свят, са намирали готова почва, веднага са прогресирали, а тези, които не са страдали, трябва много да работят.

Страданията са почва, приготовление за пътя ви. И в Душевния свят ще видите връзката. Като видите, че вашата господарка, без да знае, ви е причинила едно голямо добро, ще ѝ благодарите. Ще кажете: „Слава Богу. Господ всичко добре е направил. Значи ударите не са отишли напразно.“ Ако някой ви удари веднаж, дважд, но силно, вие ще извикате: „Господи, избави ме!“ В Душевния свят Господ благославя този удар. Втори път пак ви бият, пак се молите, пращате удара горе. Господ пак го благослови. Щом си прекарал удара горе, изпратил си го на Господа, молиш се, значи си прекарал тази енергия в Душевния свят. Тогава Господ казва: „Понеже ти мен викаше, когато те биеха, аз благослових тези удари.“ Ето ти богатството.

Ти искаше Той да те избави, хубаво, Той те избави. Господарката, като те е удряла, с всеки удар се е понижавала в Душевния свят, губила е. И втори път като дойде, съгласно кармичния закон, тя ще бъде една слугиня при теб. Това е разликата. Като правиш зло, това ще придобиеш, а като правиш добро на другите, ти ще станеш господарка. Значи, като издържиш, като се молиш, ще бъдеш господар на себе си. Някои хора, като издържат страдания, тогава са господари.

(Учителят разглежда листа, на който е написан реда на добродетелите за всеки месец на ученичките.) Това е значи програмата за петте месеца, която ще имате в Душевния свят. Сега вие ще изучавате какво нещо е добродетел и трябва да си представяте живо какво нещо е всяка добродетел в приложението ѝ в живота. Аз ще ви обясня какво са добродетелите, приложени в живота. Ако

вие сте един пътник или един странник, и пътувате, и ако дойдете при мен с добродетелите си, аз ще ви посрещна, ще ви нагостя, ще ви дам легло, храна за път, ще ви покажа пътя. Това е добродетел. Добродетелта е, която ви служи. Правдата се състои в следното: ще ви упътя най-подробно да не би да се изгубите по пътя; за да не се заблудите, ще пратя хора да ви придружават. Истината – то е да ви осведомя за цялата местност, да ви кажа онава, което трябва да знаете. Мъдростта – то е да ви запозная с всички хора, които ще срещнете по пътя, както и с техните характери и т. н. За Любовта много съм ви говорил, вие я разбирате. По-нататък – жертвата. С жертвата как работите сега? Най-напред трябва да почнете с благоразумието. След благоразумието идва искреността. Тя е растене. Благоразумният човек е избрал хубаво място, за да посади там дръвче. Искреността – дървото трябва да расте. След това идват милосърдието и щедростта. А жертвата почти ще я оставите. Законът на жертвата ще учите най-после, той е един от най-трудните закони. Да жертвува човек, то е най-мъчно. Лесно може да изучавате искреността, чистотата, истината, свободата, равновесието, великодушието (фиг. 1), но дойде ли до жертвата, веднага ще се спънете. Затова трябва да усвоите този закон много добре, защото не го разбирате, а всяко неразбрано нещо, то е спънка.

Една змия е застанала на пътя ви, гладна, месец не е яла. Можете ли да отворите една артерия и да ѝ дадете малко кръвчица? (*Виктория: Няма да бъде благоразумно.*) Да кажем, че в този свят вие сте изпратени с мисия, с предназначение за някоя велика работа. Добре, но тук тази змия ви се моли на пътя. Вие трябва да знаете, че жертвата в света се дава за най-възвишеното, за най-благородното. Жертва може да се даде само за Бога. Този,

Фиг. 1

който разбира закона, трябва да знае – само за Бога може да се даде жертва – нищо повече! Казват, че майката се жертвува. То е, защото любовта е в нея. Жертва без Любов не става. Само за Бога може да се даде жертва. То се подразбира – само дете е Любовта, там е Бог. А жертвата подразбира изобилие. В Духовния свят е така: ще жертвуваш, без да умираш. Не само че няма да умираш, но ще печелиш. Затова Христос казва: „Който по-

жертвува живота си, придобива живот вечен, а който не жертвува живота си, ще го изгуби.“ Тук, на земята, не е така, тук жертвата е закон на загуби и затова малцина могат да се жертвуват. И в религиите виждаме, че може да принасяш всичко в жерва само на Бога – и овце, и гъльби, но само за Бога. Някой пита: „Да жертвувам ли нещо за хората?“ Не, за хората нищо няма да жертвуваш, само за Бога. А щом е дадена жертва за Бога, Той обхваща хората и може да даде вашата жертва комуто иска. Да кажем, че обичате един ваш приятел и му дадете сто хиляди лева. Ще му се месите ли къде ги дава? Когато се жертвувате за Бога, дайте тази жертва.

В ума ви да залегне този принцип: жертва трябва да се даде само за Бога. Вие се научете да се жертвувате за Бога, другото лесно ще го научите. Искате ли братът да се жертвува за сестра си, да умре за нея? Да кажем, че тя е била неблагоразумна, че е паднала и той се бие да я вземе. Това са изключителни случаи. Но жертвата трябва да стане разумно. Щом не е разумна, тя не е жертва. Жертвата подразбира Божественото вътре. Тя има и друга страна – да не станеш причина да подтикнеш другите към страдания. Да кажем един цар иска да тикне хиляди хора да станат жертва за него, за да тури на короната си едно камъче повече или да получи кръст, орден, а че хората си изгубват крака, ръце, живот, това не го интересува. Благоразумният цар ще жертвува своето тщеславие, своята гордост в даден случай, а не поданиците си. Ще загуби ли нещо? Ще изгуби въображаемото камъче за своята корона. Доста е, рекох. Втори път, като се съберете, пак ще говоря. Сега – приложението. Ще започнете всички с благоразумието. Всички, без изключение. Благоразумие, милосърдие, искреност, великодушие, щедрост, чистота, светлина, свобода, равновесие, жертва

– всички тези качества може да растат само върху добродетелта. Те излизат от добродетелите: Любов, Мъдрост, Истина, Правда. Всички ще започнете с благоразумието. Дойде една афекция у вас – извикайте благоразумието. Във всичките си мисли, във всичките си изпити ще прилагате благоразумието. Както и да постъпвате, преди всичко трябва да прилагате благоразумието. Искате някоя работа да свършите, първо приложете благоразумието, после искреността. Ето къде може да приложите искреността. Когато започна една работа, аз ще видя дали е добра, дали е разумна, и тогава ще я свърша добре, така хубаво, че да съм доволен от нея. Искрен съм – значи без упрек към себе си. Като свърших тази работа, никой няма да знае, но аз съм доволен, бях искрен във всичките ѝ редове, нищо не съм пропуснал. После, милосърдието значи тази работа да я свърша с разположение на духа си, на сърцето си, тъй – с въодушевление, тих и спокоен, защото милостивият човек е човекът, който се въодушевява от най-малките работи. Той се въодушевява от бедния човек, от дребните работи и от всичко, от което друг не се въодушевява. Поетът ще се въодушеви от някоя планина, а милосърдният човек – от едно бедно дете, ще му даде място в душата си. Великодушието показва размера на душата. Тук влиза и щедростта. Дръжте само една основна мисъл в душата си. Онзи, който мисли за Бога, той нищо не губи, а печели. Тъй като се занимавате с тези добродетели, мислете винаги за Бога. За Бога ще мислите, че Той е най-добрият и най-благият. И като мислите по този начин, всички тези добродетели може да ги приложите. Вие един ден ще съзнаете, че всякога може да дойдете до съзнанието на Бога, да чувствувате Неговата мисъл, а като дойдете дотам, успокоявате се. Състоянието ти се отличава по това,

че щом дойдеш до Бога, веднага всичко у тебе расте и се осмисля. Дойде ли Божествената светлина в душата ти, веднага се въодушевяваш, животът има смисъл за тебе, имаш подтик, насърчен си, но изчезне ли тази светлина, не ти ли проговори Бог, отвън може да ти говорят много нещо – нищо нямаш. На вътрешното въодушевление трябва да обръщаш внимание. То е дълбоко и никой не може да ти го вземе.

Та постепенно ще придобивате всичко. Няма да бързате, ще придобивате малко по малко. Ще гледате да развивате тези добродетели. Пак ще повторя: Божественият живот е най-лесният, най-лекият, най-приятният. И най-лекият път, по който може да вървите, това е Божественият път – с най-малко разноси. И ако някой път ви се вижда мъчен, значи хванали сте човешкото. Помнете, ако някой път имате мъчнотии, ще кажете: „Ние хванахме пак човешкото.“ Човешко с Божествен надпис. Имате мъчнотии, затруднения. Дойде ли светлината, Божественото, като че изведнъж всички мъчнотии изчезват. Вие се учудвате как така лесно е станало всичко това? Това показва, че сте в Божественото учение. А в човешкото не е така.

Един пътник пътувал зимно време и легнал върху снега да си почине. Но като го затрупал новият сняг отгоре, той си рекъл: „То, моето, свърши вече.“ – Останал половин метър под снега. Но като пекнало слънцето, снегът се стопил. Та всичките мъчнотии, които ви натискат отгоре, колкото и да са студени, не мислете, все ще пекне слънце и ще се постоплите. Когато дойде Божественото, мъчнотиите ще изчезнат. Но когато някой човек тури своя товар отгоре ви, то е друго нещо. Някои казват: „Е, то религиозният живот се вида вече какво струва.“ Не е така. Аз зная това правило: Божественото, това

е най-благородното. Има светски хора, които вървят по Божествен път, а има религиозни, които вървят по човешкия и обикновен път. Човешкото всякога е мъчно. Това е общо правило.

Когато имате мъчнотии, падания, ставания, пак падания, да не казвате, че това са мъчнотии. Там, в Божествения път, няма падания. Там падаш като на пружини, не стават никакви контузии. Но в човешкия свят не си правете илюзии. Ако ви сполети нещо лошо, то не е Божественият живот, който водите, а това е старият ви живот. Ако вие влезете в Божествения живот и ви намери някой ваш стар кредитор, за какво ще ви съди? За новото ли ще ви съди или за старото? А вие казвате: „Ето, аз влезнах в Божествения живот, а пък мъчнотии, колкото щеш.“ – Не, то е старото, което се проявява.

„Добрата молитва.“

*Лекция от Учителя,
държана на 6 юли, 1923 г.*

ЧЕТВЪРТИ УРОК

Кратка молитва.

Ще ви прочета втора глава от Галатяном. Тази глава е малко тъмна за вас, нали? Аз ще направя едно съпоставяне. Всеки един живот е така тъмен за човека, както тази глава, която току-що прочетох. Сега вие сте млади. Често хората мислят за младите, че не знаят да живеят или че не живеят правилно. Някой път у вас се заражда желание да отидете да си поживеете в света нашироко. Но това живеене навън в света аз го уподобявам на следното положение.

Представете си, че някъде държат стотина прасета все в кочина, но не в обикновените кочини, а в хубави постройките, но пак са кочини. Там ги хранят много добре, угояват ги и те са така оправенички. А други стотина прасета живеят в гората, изоставени от човешка грижа, ходят, ровят навред с муцуните си да намерят нещо за ядене. Те не са така оправенички. Тези мънички прасета ще имат две различни мнения по въпросите. Едните ще кажат: „Ние в гората не ходим. Нашият господар е отличен, хубаво ни гледа, топличко ни е.“ Но иде Коледа. Те не знаят какво ги чака. Радват се само и скачат из двора. Те мислят, че щом за хората има елхички и подаръци, че и за тях ще има нещо хубаво. Но като дойде Коледа, тук-там се чува квичене, докато всичките изчезнат. Остават само тези, които са в гората. Та когато някой казва: „Аз ще отида в света, да си поживея, както трябва“, това е положението на онези прасета от кочината.

Човешката история не помни някой, който да е бил в света и в крайните резултати да го е постигнала подобря участ. Затова човек трябва да възвърне своята сво-

бода. По-добре е да е в гората! Гората, това значи между всички хора. Човек в душата си трябва да има предвид всички хора. Да живеете в гората, подразбирам, да живеете с цялото човечество. А да живеете в кочината, подразбирам, че това е само косвено разбиране на живота. Кочината е едно косвено живеене между хората. Идете и ще видите: един е демократ, друг е радославист, трети социалист, четвърти е православен, пети е католик и други. Такива дребни възгледи – това е кочина. Един ден направиш една малка погрешка, хайде из кочината навън те изхвърлят, изчистят те от партията. Имам предвид всичките човешки наредби и нареждания. Тия нареждания, които съществуват в света, са хубави, но трябва да знаете, че те са само предисловие на Божественото, на реалното. Човек не трябва да се противи на човешкото. *Един закон трябва да спазвате: Никога човек не трябва да жертвува в себе си Божественото за човешкото.* Дойде ли се дотам, да се противопоставите. Ще кажете: „Човешкото трябва да отстъпи на Божественото – това е закон.“ Сега всички ще имате една опитност, която в света ще научите: няма по-хубаво нещо в света от това, човек да бъде в общение с Бога. Аз взимам Бога тъй, както душата го разбира. Вие ще имате това положение може би два, три, пет или десет пъти в живота. Тази опитност ще я придобиете само тогава, когато ще минете през една голяма криза, когато ще мислите, че всичко за вас е свършено, че всички сте изоставени. Когато останете сами в една бурна нощ, ще изпитате Божественото. То отнякъде ще изпъкне. Тогава ще видите една ръка, която ще ви подхване и ще каже: „Не бой се!“ Това, Божественото, се явява изневиделица, оттам, откъдето никога не сте мислили, че ще дойде. Само тогава ще познаете какво нещо е то, когато няма кой да ви помог-

не, а сте в нужда, и когато мислите, че с вас е свършено. И когато то дойде и ви помогне, ще кажете: „Значи имало е нещо по-съществено, отколкото аз съм предполагал.“

Та когато някой път дойдете до тези моменти на отчаяние, трябва да знаете, че сте наблизо до тази красива опитност. Най-страшните опитности, най-големите мъчнотии са само предговор на онази велика опитност, която душата може да придобие. Аз наричам тази опитност – придобиване вярата на светлината.

Две положения: Когато топлината идва, тя помага на живота, на здравите хора помага, но болните уволнява, праща ги на почивка. Няма защо болните да се мъчат.

Сега обратното: Когато студът идва, гниенето се спира, но същевременно се спира и растенето. Топлината увеличава болките, но увеличава и растенето. И тогава има един закон: Любовта разкрива доброто, но открива и злото. Обратният закон: Злото покрива омразата, но потъпква и доброто. Нали някой път искате някой ваш приятел да не разкрие някой ваш недъг. Може да го направи, ще го скрие, но ще потъпче и доброто. А другият закон е, че онзи, който ви обича, винаги, без да иска, ще разкрие злото у вас. Ще ви направя по-близка моята мисъл, защото този закон ви се вижда тъмен.

(Беседата е недовършена)

*Лекция от Учителя,
държана на 31 декември, 1923 г.*

НАЙ-МАЛКОТО

Всяка една работа си има своите спънки, които трябва всякога да се преодоляват. Човек трябва да се стреми да преодолее инертната материя у себе си. За пример, когато човек се разболе, става инертен. Въобще всякога, когато се натрупа излишен багаж, инертната материя се явява на повърхността. После, когато човек си тури една, каквато и да е благородна мисъл в ума, той ще срещне едно съпротивление. Щом мъчнотиите престават отвънка, ще дойде съпротивлението отвътре. Това може да го вземете като един закон. При всяка една работа все ще се явят мъчнотии или отвънка, или отвътре. Затова е по-добре да дойдат най-напред мъчнотиите отвънка, да ви уякчат, а после да дойдат отвътре. Има случаи в училището, деца се учат добре, но после нещо им каже отвътре: „Защо ти трябва учение, я си играй, докато си малък, пък като остарееш, тогава ще учиш.“ То послушва този глас, но като остарее, пак нещо отвътре му каже: „Що ти трябва учение; ти си стар, не е за тебе.“

Та две положения има, които са несъвместими в живота. Всеки човек трябва да се стреми да преодолее мъчнотиите, които ще срещне в пътя си. Каквато работа започнете, гледайте да я свършите добре. За пример за уякчаване на волята кажете си тъй: „Десет сутрини напред аз ще си махам ръката напред-назад; после краката.“ Може да си кажете: „Защо съм тъй глупав да го правя!“ Аз пък казвам: Защо не! – Това е за уякчаване на волята. После променете положението. Кажете си: „Десет сутрини аз ще се наведа напред и после ще се изправа назад.“ Та ще видите в какво смешно положение ще се поставите. Ще изпитате този вътрешен закон. Ще чувате

някой да ви говори така: „Защо ги правиш тези работи?“ Като ти каже някой отвътре, „Сега няма да учиш“, ти ще се отделиш от него. Ще му кажеш: „Приятелю, ти може да почиваш, но аз ще работя, аз ще уча.“

Сега ще ви дам две упражнения. Те са следующите:

(Учителят прав показва упражненията).

1. Дясната ръка отзад в кръг, напред и нагоре (1 – 2 – 3).

Десният крак хубаво изопнат напред, малко нагоре (1 – 2 – 3).

Дясната ръка бавно надолу, спира се о крака (1 – 2 – 3).

Кракът и ръката се свиват заедно (1 – 2 – 3).

Същото се прави с лявата ръка и с левия крак. Движенията ще правите бавно, отмерено. Проектирайте ума в ръката си, да има присъствие на волята, после вдигнете крака си и т. н. Това са известни положения. Те ще събудят у вас известни енергии, които ще дадат резултати. Упражненията, които сега ви давам, ще правите по седем пъти.

2. Десният крак се издига настрани (1 – 2 – 3).

Дясната ръка, във вид на кръг отляво – нагоре (1 – 2 – 3) и отгоре настрани опира о десния крак (1 – 2 – 3).

Кракът и ръката се снемат заедно долу (1 – 2 – 3).

Същото се повтаря с левия крак и с лявата ръка пак седем пъти.

По възможност гледайте всички ония глупави удоволствия и занимания, които идат по наследство от ред поколения, да ги реформирате, т. е. да ги извадите от себе си и да ги замените с други. Вземете следущето положение: имате известен навик – искате да имате жълти обувца или черни лачени. Какво значи това? Ще взе-

мете това желание за жълтите обуца в духовно значение – краката, това са добродетелите, значи във вашия добродетелен живот ще искате жълти обуца. Това значи в добродетелта да турите разумност. Ако искате черни лачени обуца, черният цвят показва, че не трябва да пресилвате работите. Значи, когато някой е пресилил положението или почне да боледува и дойде черният цвят, тогава той носи черни лачени обуца. На умрелите нали им турят черни папуци?

Човек, за да се опълчи против природата, трябва да има идея. Сега в Париж се явила някаква мода – на шапките от дясната страна да има по едно перце. В Париж, Франция, Германия, цяла Америка – навсякъде ще си турят перце отдясно на шапките. Това е мода. После в Париж ще сменят перцето, ще го сложат от лявата страна – и всички го слагат от лявата страна. Само в Париж ли се създава модата? Защо и ние да не си създаваме мода? Ще спазвате един вътрешен закон. Има един такъв закон: Когато една мисъл е неестествена, не е съгласна с Божествения свят, вие ще усещате едно стягане на слънчевия възел и трябва да я измените. Когато носите дреха, която не е естествена, много е тясна, неудобна или от изкуствена материя, пак чувствувате такова стягане; тогава на тази дреха ще направите едно преобразуване. Или носите обуца и те са ви неудобни, – ще направите преобразуване. Или четете някоя книга.... Туй вътрешно стягане е едно предупреждение – ще слушате този вътрешен глас. Помислете малко и направете промяна. Това е и усиляване на волята.

Упражнение за през тази година: Започнете първо правилно общуване с физическия свят. Като станете сутрин, помислете 5, 10, 15 минути за всички добри хора по лицето на земята. Добри в пълния смисъл на думата. Те

са ученици. Съзнанието на всички добри хора е всякога будно на земята. Те имат пълнота в себе си. И те мислят за добрите хора. Всички добри хора мислят един за друг. Има ги навсякъде, по цялата земя. Нека тази мисъл мине през вас. След като тази мисъл мине през ума ви, тогава вдигнете мисълта си нагоре – помислете за ангелите и за още по-издигнатите същества, които са завършили своята еволюция на земята; те са извън земните сфери, извън земния живот. Ангели, архангели, серафими, херувими, сили, власти, началства, духове – ще си представяте тези същества като образци на интелигентност от най-висше естество, на чистота и доброта. И най-после помислете и за Бога като израз на мисълта, която обхваща всичко в себе си. Той е над всичко отгоре.

Започнете тази година с добродетелта. Имате пет добродетели. За тази година ще имате мотото:

„В изпълнението волята на Бога чрез добродетелта е силата на моята душа.“ Или:

„В изпълнението волята на Бога чрез добродетелта е силата на човешката душа.“

Пентаграмата показва пътя на човешката душа, пътя на нейното развитие, пътя на малкия свят, малките мистерии и великите мистерии – Соломоновия знак, два вплетени триъгълника. Ще употребявате формулите на добродетелите с движение на ръка. Тъй ще оживите пентаграма:

1. В изпълнението Волята на Бога чрез Истината е силата на човешката душа.

2. В изпълнението Волята на Бога чрез Правдата е силата на човешката душа.

3. В изпълнението Волята на Бога чрез Любовта е силата на човешката душа.

4. В изпълнението Волята на Бога чрез Мъдрост-

та е силата на човешката душа.

5. В изпълнението Волята на Бога чрез Добродетелта е силата на човешката душа.

И която формула употребите, ще обърнете съответния връх нагоре. За пример, когато искаш да се бориш за доброто, искаш да победиш известни мъчнотии чрез Истината, ще насочиш нагоре в пентаграма върхът на ъгъла с Истината. После искаш да победиш нещо в себе си с ума си. Тогава ще насочиш върха на ъгъла с Мъдростта нагоре. С ума си ще работиш. И с другите добродетели ще направите същото. Тъй пентаграма ще се върти. Ще оживите движенията.

Любовта – ще работиш със сърцето си. Мъдростта – ще работиш със силата си, със знанието. Добродетелта – ще работиш със своите морални чувства.

(Може ли всеки един да има картината на изгряващото слънце за концентриране и размишление. Въобще желаем нашият ум да представлява една уредена библиотека. Всяка една мисъл да е на мястото си. Тези картини ще ни помогнат да изчистим ума си от ненужен товар.)

Да, може да я имате.

После, забелязвайте си известни ваши добри мисли, които ви идват. И каквито хубави работи срещнете, забележете си ги. Започнете с малкото, да не се претоварвате. Туй, което имате сега, то е достатъчно.

Ще се срещате да си говорите, ще се осветлявате една друга. Направете тъй, че всеки един месец една от вас да ръководи цялата работа на всички. Всеки един месец една от вас ще бъде ръководителка – ще урежда програмата за всички. Може в кратце да си съобщавате това писмено. Всякога пишете неща, които сте преживяли, които са верни. Пишете едно писмо, то да бъде естествено. За пример минали сте през някое място, искате да

съобщите това на другите, гледайте да намерите кои са най-важните моменти. Тъй ще се научите правилно да мислите. Да бъдете естествени. Естествения човек аз наричам „красивия Божествен човек“ – Божественото да се прояви у човека. Да бъде човек естествен, то значи да се прояви красивият Божествен живот у него. Допуснете, че имате една кесия. Тази кесия става интересна според онова, което съдържа в себе си. Така е с всеки предмет. Имате една тетрадка, отначало в нея няма нищо написано, тя не буди интерес у вас, но щом напишете едно предложение, тя става интересна. И колкото повече пишете в нея, толкова повече тя е интересна, докато дойде ден, когато не може да се разделите с нея. Така се образува и приятелството. Срещате се с един човек. Най-напред той не ви интересува, но вложите ли някоя добра мисъл в този човек, вие вече се интересувате от него. Само Божественото е, което свързва хората, понеже то е постоянното.

(Сега, като седим пред вас, Учителю, струва ни се, като че няма нищо, за което да питаме. Искане само да ни говорите, а ние само да възприемаме. Преди да дойдете, си мислехме това ще питаме, онова ще питаме, а сега всичко забравихме и се радваме, че сме при вас и може да ви слушаме.)

Вие като отивате при Учителя си, казвате: „Ще видя какво може да кажа там.“ Не си уговаряйте предварително, защото много мислите какво да кажете предварително, но после го забравяте. То е, защото сте го казали вече веднаж и няма защо втори път да го казвате.

Една идея е силна, когато може да расте при най-неблагоприятните условия. Следователно вие ще работите при неблагоприятните условия. Мислите, които сега ви занимават, те са божествени, с тях може да работите.

За пример силна е следующата мисъл: Представете си, че едно живо същество е гонено от друго, по-голямо, което го измъчва. Но това малко същество си направи крилца и подхвъркне. Другото може да е мечка, вълк... Седи отдолу и го гледа, върти се, обикаля и му казва: „Слез долу!“ Затуй мисълта на човека трябва да бъде крилата, да може да се избави.

Вие често правите следната погрешка. Почнете да пишете едно писмо, дойде един ваш приятел и ви каже: „Я ми дай аз да довърша писмото.“ Вие му давате писмото. Мислите ли, че той ще довърши писмото, както вие искате? Сега туй, което искам да обясня, е следното: Вие искате да изучавате Божествената Любов. Дойде едно друго същество и ви каже: „Чакай да туря моята любов, ти спри, пък аз да довърша твоята работа.“ Не, вие сам ще довършите вашата работа. Човешкото по човешки ще се свърши, Божественото по божественому. Щом разделите работата си, няма да има никакъв успех нито в едното, нито в другото положение. Сега в съвременната култура има някои, на които остава излишък от храната. Казват: „Я да си купим едно прасенце, че туй, развалено то от храната да му го даваме.“ Но като вземете туй прасе, то си има една особена миризма. После то ще рови по двора и цялата ви градина ще бъде разровена. Защо ви трябва тогава да имате излишък от храна – помия? Това е едно зло. Че имате прасе, това е второ зло. Не ви трябва да си купувате прасе. Ако имате помия, заровеите тази помия в земята, то е най-хубавото. А сега някои ще хранят прасе с нечистотии, а после ще ядат това прасе и ще прокопсат много. Някои казват: „Божественото може да се прояви по кой и да е начин.“ Не е тъй. Казвам, ако имате една вмирисана делва и искате да задържите в нея чиста вода, мислите ли, че тази вода

може да си запази чистотата? Само в чистото сърце любовта може да се запази чиста, ако човек иска да разбере Божествената Любов. Ние туряме правилото: Не пийте вода от стара делва. В умствен смисъл: от един покварен човек, който е грешил, грешил, че той съвет да ви даде..., – съвет не вземайте. Това значи: от стара делва вода не пий. Ако някой ви казва: „Ходих в Европа, тук-там...“, но колко пари е задигнал, не казва. Трябва ли това да ви въодушеви? Това е положението: Вода от стара делва не пий. Природата постоянно подновява нещата. Сега някой може да възрази: „От стара круша круши да не ядем ли?“ – Аз казвам тъй: От болен човек помощ не търси. *(От кого да искаме помощ?)* – Ще искате помощ от разумния човек. И всеки човек, който може да ви помогне, е разумен.

Сега станете прави и направете това упражнение: Пентаграмата с движение на ръката и произнасяне на формулите на добродетелите, както посочих по-горе.

Това, което ви казах, е достатъчно за днес.

Вие ще прилагате. Числото три образува триъгълника, а пет – пентаграмата. Три е отвътре, пет – отвънка. Човек има пет чувства, с които работи във външния свят, а има три, с които работи вътре: умът, сърцето и волята. Щом тури разграничение на каквато и да е мисъл на Божественото в себе си, той се поставя на хлъзгав път. Каквото и да дойде, то е за добро, то е Божествено. Веднага отпусни душата си. Всичко в живота е добро. Добрите хора не че не виждат лошото, те го виждат, но доброто ги изпълня, те са богати, изпълнени така с доброто, че лошото за тях не е лошо.

Ще живеете всякога с разумната любов. В любовта, вътре в разумното, има хармония. Някой път, като се свири на пиано, то почва да се дезакордира. Като рабо-

тите, не трябва да се преуморявате, всичко да е с мярка.

Човек има да преодолее в себе си някои желания. За пример у някого апетитът е много развит, каквото и да му говорите на такъв човек, той си мисли само за ядене. Има хора, които много обичат риба и все за риба си мислят, други за хляб, трети за дрехи, за обуща, за шапки, чепичета. Всички тези неща пречат за една духовна работа. В такъв случай, когато стомахът иска много да яде, няма да го задоволявате, ще му дадете само малко и ще му кажете: „Стига ти толкова.“ Удоволствията откън не са естествени работи, те са изкуствени. Но естественото за някого не е естествено за другиго. Естественото за овцата не е естествено за вълка и обратното.

Законът за свободата ще прилагате върху себе си. *(Но това е много трудно.)* Да се прилага законът на свободата върху другите, това не е свобода. Кажеш на слугата си: „Свободен си.“ Но не му плащаш. Това не е свобода. Двама братя са свободни да разделят имането на баща си наполовина – това е свобода. Свободен е само разумният човек. В какво седи свободата? я кажете? *(Не знаем.)* – Едно магаре е свободно само когато няма юлар, самар, товар; в това седи неговата свобода.

Вие искате да образувате концерт от пет души. Трябва да се хармонирате. Трима свирят хубаво, а двама – не. Вие ги викате. Оставете ги. Те като дойдат, ще ви помогнат ли? Божествената работа разбира: онези, които дойдат, сами да дойдат. Да са подготвени, че като дойдат, каквито парчета да им дадете, да ги изсвирят. Ако ги викате тук за приготвление, изисква се дълго време. И певицата дълго време пее едни и същи вариации – хи, и, и..., докато после може да изпее цялото парче.

Има хора, които специално развиват волята си. Много методи се ползват за това. Някой си има два

джибура¹, единият е пълен, другият – празен. Като стане сутрин, той изсипва водата от единия джибур в другия. На следната сутрин водата от втория джибур прехвърля в първия. Това е един добър начин, но аз казвам така: далече някъде има извор, аз ще отида с каната си да взема вода, ще я занеса в къщи за пиене. Това ще правя известно време, за да упражнявам волята си. И след десет дни ще видя какви резултати ще имам.

Сега, пазете се от това. Започнеш отначало жежко, а след десетия ден кажеш: „Ей, не искам вече!“ Пък то, като започнеш, да бъде обратното: да започнеш с най-малкото въодушевление и колкото отиваш по-нататък, да бъде с по-голямо въодушевление. Това е естественото – да почнеш с малкото усърдие и да свършиш с голямото.

Всички прави с Учителя тихо прочетохме „Отче наш“.

*Лекция от Учителя,
държана на 8 септември, 1924 г.*

¹ Вид бьчонка (б. р.).

МОЕТО ВЕРУЮ

За учениците, които работят върху пентаграма, се иска повече молитва. Трябва да се молите и то съзнателно. Искате да стане промяна в някого, в ума му, в сърцето му или във волята му. Ще се молите и ще чакате, ще искате от Господа резултат. Искате да се обърне някому сърцето, ще се молите. Молитвата не иска философия. На небето не искат философия, знаете ли защо? Тръгват за Витоша – има само един път. Вие се спирате: „Дали е този път?“ Разглеждате го час и половина и все питате: „Дали е този път?“ Питам: Какво сте добили от това? Накрая, след като сте мислили толкова много, пак ще минете по този път. Да ви доказват Бога – това е отвънка; един ще го вземе, друг ще го вземе и вие ще останете без Господа. Кажете така: „Моето верую е такова – аз се раждам и умирам с един Господ, аз имам един Господ, Който ми даде ум, Който създаде моя ум, моето сърце и моята воля. В този Господ вярвам и Той е правият, а вашият не го разбирам. В този Господ ще вярваме ние, който ни е създал ума, сърцето и волята. А сега вярвате в един троеличен Бог, молите му се, но Той не отговаря... А вие, като повикате Господа в сърцето си, то е истинското верую. Сега това ще го пазите, то е моето верую: Вярвам в един Господ, с когото съм дошъл, който ми даде ума, който ми даде сърцето и който ми даде волята.

Духът е онзи, който във всинца ви казва Него да не забравяте. Хората са чудни в своите разбирания. Някой като задебелее, всички казват: „Станал е красив!“ Всички се радват. Аз сравнявам: на къща, осветена като църквата „Александър Невски“, всички се радват, но това

осветление не е постоянно. И онази, малката колибка, дето мъждее светлинката, никой не я поглежда, но оттам след време се заражда голяма светлина.

Казвам на всинца ви: Божественото дръжте и ще издържите на всичко. Човешката душа в малка форма показва границите на космоса. Малката човешка душа има подобие на целия космос. Душата образува форми, без тя да е форма; тя е извън времето и пространството; затова тя може да бъде и малка, и голяма. Душата се смалява, без да се смали.

Доказателството за съществуването на Бога може да се даде, но когато се дойде до веруето на душата, то почива на един малък опит, който имаш вътре в себе си. При каквито условия и да си, ти го чувствуваш вътре в себе си. И това нещо философия не иска. То ти казва: „Ще се уреди тази работа“ – нищо повече! Ще научиш, ще дойде време.

Бог работи над всички същества, това значи, че Той ги разбира и хармонизира. Безграничното да се слее в единство. Ще се молите. Вътрешно ще се молите. Правеете опити вярата ви да почива на онова вътрешно чувство; има един вътрешен усет. Това е най-силното доказателство за Бога. Човек се ражда с него и умира с него. Отначало детето вярва във всичко, после не вярва, и както умира, пак вярва. Когато сте при Господа, вие сте свободни, но щом сте извън Него, във вас ще се зароди едно неестествено положение. Едно нещо трябва да помните – Любовта, Любовта към Бога и Любовта към хората. С тази любов човек трябва да се роди. Тя не идва отпосле. Тази любов може да се прояви във вас, тя не е отсега, но се проявява сега, била е вътре във вашата душа. Казвате: „Обикнах този приятел.“ В миналото вие сте го обичали ред съществувания, мислили сте за него и

в невидимия свят. А като дойдете тук, казвате: „Все е хубаво човек да има един приятел.“ Значи вие го знаете и го очаквате. Вие мислите, че можете да скъсате връзките на любовта. Не, ще се отвържете от едно място, а ще се вържете на друго място. Господ възпитава хората. А добро и зло, това са методи, чрез които хората се възпитават вътрешно, да могат тази просвета, която имат в ума си, в сърцето и волята си, да я проверят.

Казвате за някого: „Господ какви добри приятели му даде.“ Но всички богатства, които Бог ви даде, вие опазихте ли ги тъй чисти? Вие идвате на земята с Бога, но понеже хората на земята вярват, че няма Бог, и вие вземате това и казвате: „Няма Господ.“ И затова Господ ви учи вътре и почвате да се терзаете, когато правите нещо нередно. Ето философията. И човекът, като дойде ножът до неговият кокал, се замисли. Заговори му Господ на сърцето, на ума, на волята и веднага иде едно съживяване у него. И тогава казва: „Научих как се живее.“

Двама вървят заедно. Мълчат. Единият се качил на коня и казва: „Любовта разкрива Бога в нас.“ И си замине. Другият си мълчи, обаче после го гони да му уреди работите. На сегашните хора не им трябва толкова знание, но всеки човек трябва да има една своя теория – едно верую. Твоята теория за Бога каква е?

Сега защо питате за Мария Радева, защо изкочи нейният образ пред вас? Знаете ли защо? – За да не повторите нейната погрешка.

Когато във вашия ум се яви една погрешка на някого, знаете ли защо става това? – За да не повторите и вие тази погрешка. Казва ви се тъй: Не правете погрешката на тази сестра. И ако вие не направите тази погрешка, значи, че вие може да ѝ помогнете. Ако искате да

помогнете някому, не трябва да слизате в неговото положение. Това е лесно. Да кажем, че аз държа изпит. Ще кажа: Господи, ти си, който даваш светлина, аз искам да свърша училището заради тебе, не заради дипломата, а заради самото знание. Защото човек между професорите все ще научи нещо, като учи съзнателно. В такъв един човек има една красива страна. Може да знаете повече от професора, но ще се представите като най-скромния ученик. Тук се изисква характер, търпение. Ще се учите, ще наблюдавате, това е величие на характера. А тези, които много знаят, виждаме ги все да забатачват в живота.

Минала мечката покрай мравките и няколко я ухапали, понеже трябвало да мине малко по-встрани. Мечката пък казала: „Как тъй те да ме ухапят?“ А мравките казали: „Защо тя минава през нашето културно царство?“ Сега приложението. Да кажем, вие сте ученици, а другите ученици ви ухапят. Ще кажете: „Аз минах през техния културен мравуняк.“ И втория път ще заобиколите.

Един Учител може да улесни живота на своите ученици, например на бедните. И тогава веднага учениците ще имат високо мнение за учителя си. Значи той не минава през мравуняка, а заобикаля. Какво искат малките деца от учителя си? Да бъде справедлив, никога да не лъже и да говори на техния език. Учителят да заведе децата при бора в гората и като го реже, да каже: „Вижте, деца, как дърветата плачат, като се режат!“ Фактите са за детето, то не иска теории. Говорите ли на детето на този символичен език, отлично ще му въздействувате, но пазете едно – абсолютно никаква лъжа при децата! Говорете им на език, който те разбират. Когато децата питат кой направи Господа, това значи човека кой направи? И ние можем само да им кажем кой е направил човека и да се свърши въпросът. Като им кажем „Бог е

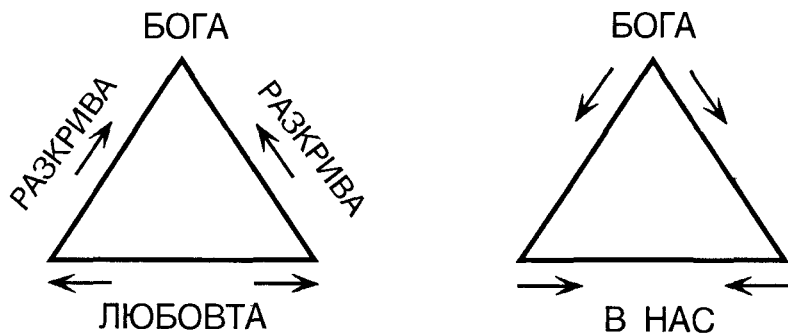
направил човека“, това е достатъчно за тях. Защо го е направил? – Понеже Бог има голяма любов, затова го е направил; и въпросът ще свърши. Един идеален слуга, който работи без пари, идва при вас и ви казва: „Нямате ли нужда от слуга?“ Този човек работи от любов! Питам: По-идеален слуга от слугата на любовта има ли? Защо той е дошъл тука? Заради Любовта! И ако Бог седи във вас, то е заради Любовта. Всеки благороден човек трябва да се стреми към онзи красив език, който изразява любовта. Всяка една дума, която изговаряш, да изразява една жива картина. Кажат ви: „Заповядайте“. Кажете: „Ще дойда ей сега!“ Тъй езикът ни да бъде положителен и в отрицателен смисъл, и в положителен – да бъде все положителен. А сега казвате: „Ще видим дали ще дойдем.“ Кажете: „Ей сега ще дойда.“ И тръгнете. „Ей сега ще направя тази работа“ – и я направете. Това е красивото. И когато човек има да се бори с нещо, то е приятно. След като имате едно противоречие в себе си и се борите с него, това е красиво. За Бога единственото красиво нещо на земята са тези противоречия. И ако някой пита защо са тези противоречия, ще кажете: „За да седи Господ тук.“ Това е една права мисъл. Че ако вие падате във водата, то е един изпит за мене – ще ви оставя ли във водата или ще ви избавя. Може да кажете: „Той тъй си говори, но ако дойде водата, дали ще ни избави?“ Понеже повдигате този въпрос, Господ иска да ви избави от съмнения, бутне ви във водата, аз ви изваждам и вие вече носите една опитност в себе си. Който иска живот без противоречия, той не може да разбере, че същността на живота е едно велико противоречие. Защото Бог, за да напусне своя покой, своето блаженство, Той трябва да се занимава с една същина във от неговия покой. Значи Той търси противоречията. Като седи в по-

кой, Той казва: „Те не са завършили своето развитие.“ Той като ви погледне веднаж, свършено е! У него няма бавене. Може да минат хиляди години, но това, което е решил, то ще стане.

Коя мисъл остана сега у вас? – Коего Бог иска, то ще стане.

(Всички прави с Учителя направихме един триъгълник с движение на ръцете и произнесохме следните думи:

„Любовта разкрива Бога в нас.“)

Фиг. 1

Този триъгълник горе (фиг. 1) е двоен. На вас ви трябва основа. Числото пет, това е основата. Вие сте сега четири. С мен – пет, с Господа – шест. Шест образува два триъгълника. Сега ви трябва една киселина.

„Добрата молитва“

*Лекция от Учителя,
държана на 12 септември, 1924 г.*

ФИЗИЧЕСКИЯТ И ДУХОВНИЯТ ЧОВЕК

Сега да ви попитам кое живо същество бихте взели като образец на послушание? Кое бихте дали като символ на послушание? (*Цветята*). Да, послушни са цветята. Цветето казва: „Майка ме остави тук и аз съм послушно.“ Но туй цвете расте в две посоки, движи се нагоре и надолу. А в хиляди години и то се мести от мястото си. За пример две хиляди години преди Христа туй цвете е било на едно място, а след две хиляди години се е преместило може би на 500 км. Местят се цветята, само че у тях движението е медлено – за 4000 години то може да се премести на 500 км. Това е крайният предел, ако има условия, разбира се.

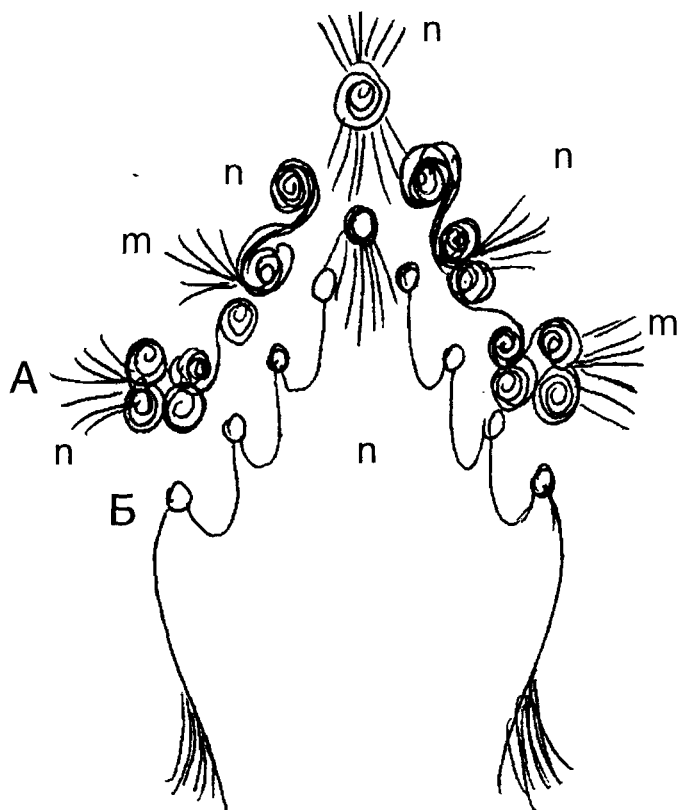
Съзнанието има две положения: I – почиващо съзнателно състояние и II – активно съзнателно състояние. Всякога в почиващото състояние на съзнанието човек обмисля пътищата, планове, разглежда погрешките, несполуките и изправя всичко това. А в активното състояние на съзнанието вече има условия да работи, той прилага, всичко реализира. Тъй че имаме почиващо и реализиращо състояние. Последното може да го наречем още озаряващо активно състояние на съзнанието, работно състояние. Вие ще следите – когато в съзнанието, в проявлението му намалява неговата светлина, неговата активност, това всякога показва, че вие се отдалечавате от центъра на живота. Следователно усещате ли едно стеснително и обременително състояние, недоволство, това е признак, че се отдалечавате от центъра на живота. А щом се приближавате към центъра, дали го съзнавате или не, винаги имате обратни резултати: чувствувате радост, веселие, разширение, въодушевление.

Питам ви, трябва ли вашето съзнание като някоя гарга да кацне на някой умрял кон. (*Ако не знаем какво е умрял кон?*) – При умрелия кон има смърдеж, нищо повече. (*Трябва ли да се стремим към състояние на нирвана в смисъл, както го тълкуват будистите – място, дето няма никакво вълнение, а е вечен покой?*) – Не. Нирвана не показва равнодушие, нито безразличие. Нирвана е най-хубавото място, то е вечна хармония. Тя не е празнота на съзнанието, тя е пълнота на съзнанието. А хората говорят за нирвана това, което не е.

Веселието означава нещо по-нежно, по-деликатно, а радостта е експанзивна. Трябва да се стремите към нирвана. Имате един идеал. Търсите една приятелка да ви обича, то е състояние на нирвана. Или търсите някои похубави места в музиката, поезията, това е все нирвана. Нирвана – това е едно състояние, в което можете да влезете и да излезете, когато си искате, зависи само от чувствата. Дойдете например до хора, които живеят в нирвана, и чувствувате хармония. Ако вземете нирвана като място, можете да влезете и да излезете, когато си искате, тъй е. И вие в годината все имате един ден, когато сте в нирвана и тогава се самозабравяте. Разберете правилно. Човек може да се самозабрави само в някоя възвишена мисъл или идея. Мислите ли вие, че не сте в нирвана някой път?

Пазете следуюия закон: В този път, в който вървите, вътре в себе си трябва да пазите абсолютна чистота и честност. Ще живеете без никаква лъжа, в абсолютна истина. Това е първото, което трябва да научите. Абсолютната честност е абсолютно необходима.

Ето беседата, върху която ви говорих (*Учителят показва фиг. 1*). Сега ще ви приведа един символ. Това, което виждате, прилича малко на музикален инструмент,

Фиг. 1

то е като цигулката. Да допуснем, че Бог е създал този инструмент. Питам: Трябва ли този инструмент да се поверява в ръцете на един професор? – Не. Е, човешката душа е един инструмент, който Бог е създал; кому трябва да се повери? Цигулката трябва да се повери в ръцете на един виртуоз и той трябва да я пази. Този инструмент ще се развива под неговия лък. А който още не знае да свири, може да разлепи цигулката. Той няма да я оцени, няма да я пази. Вие може да си направите извода. Вземете-

те тялото, този организъм, който е даден като храм на човека, трябва ли той да повери този храм на друг? Писанието казва: „Представете телата ваши в жертва жива, свята и благородна Богу.“ Значи онези, които не разбират закона, ще поверят своята цигулка на неопитни цигулари вместо на Бога. Защото всички сили в света не действуват частично. Имате едно друго правило. Всичките природни сили в света действуват все колективно. Например, ако хванете моя пръст, вие мислите, че е единица. Не, той е колективно цяло, с него има и други сили, които действуват заедно. С него идват вторият пръст, третият, четвъртият, цялата ръка, краката, зъбите, всичко туй ще се прикомандирова, тъй че и всички други сили ще дойдат. На вас ви се вижда едно, а след него идва колективното. Вие трябва да видите тази единица в какво съотношение е с цялото. Не бутайте нещата поотделно. За пример, имате едно ваше желание, искате да го реализирате. Във въображението ви туй желание ви се представя като известен предмет, но когато този предмет дойде, той е една уловка и ще развали цялото ви щастие.

Трябва да ви заведе при някое бистро изворче, дето живеят поповите лъжички, да видите какви са интересни, каква тактика имат. Някой тури въдицата, а те като някои философи ходят нагоре-надолу, разрешават важни въпроси, а не знаят, че могат да излезат над водата. Във Варна съм наблюдавал риби, които, хванати веднаж, се спасяват, изплъзват се пак във водата. Такава риба хваща въженцето и го носи насам-нататък, иска да освободи от него и другите рибки. А неопитните рибки отиват към въдицата.

(Как да приложим послушанието). – Вие как схващате послушанието? *(Да не ротам в условията, в които сме, да не се съпротивяваме).* – Значи да слушате. Като ви се

каже нещо, да го направите. Послушен може да бъде само разумният човек. Послушанието е свойствено само на разумните същества, тяхно качество е. Най-напред съзнават, че в света съществува един разумен закон. Има поставени методи, чрез които нещата се добиват. Вие ще се домогнете до този разумен метод. Послушанието трябва да слуша следването. Човек трябва да е слушал много дълго време, да е разумел това, което се говори, и тогава ще бъде послушен. (Учителят посочи чертежа.) Във висшите светове, в А нещата са по-красиви. Колкото повече се слиза към периферията Б, нещата вземат друг изглед.

Знаете ли вие, послушанието е една от проявите на Любовта. Като обичаш някого, готов ли си да извършиш всичко, послушен ли си. Тъй щото вие не можете да имате послушание без любов; съзнателна любов, не говоря за несъзнателната любов. Висшите същества схващат една Божествена мисъл като звук и веднага я прилагат. Когато Божествената мисъл мине през висшите светове, те веднага я прилагат и ѝ дават път надолу. Не отлагайте Божественото, а го прилагайте.

Често хората – мъже и жени – грешат. Те се боят да проявят Божественото в себе си. Да допуснем, че едно бедно дете държи ябълка в ръката си и вашето дете ви каже: „Мамо, да взема ли тази ябълка?“ Майката взема ябълката на детето и я дава на своето. Но другото дете започва да плаче. Мислите ли, че тази майка е направила добре? Като вземе ябълката на детето, тя с нищо не може да му я замени. Ако то си даде ябълката от любов, то е друго нещо; това показва благородство. Ако майката я вземе, за да я даде на своето дете, то е насилие. Всеки ден вие вършите същите погрешки. Видите някоя личност в красиво състояние, радва се нещо. Вие искате да му вземете това състояние. Минете покрай него, блъсне-

те го и той се разсърди, а после се извинявате. Не трябва да бутате ябълката на детето, нито да разваляте доброто настроение на някого. Ще ви покажа каква пакост може да направите. Да кажем, че вие сте ученичка от гимназията, облечена сте хубаво, вървите, виждате на пътя ученик, върви и си учи предмета. Вие привидно създавате положение, че сте изгубили пътя и питате: „Моля, за къде води този път?“ Той ви погледне, вие се ухилите, отвлечете вниманието му. Това е вече игра. След като го отмините, вие вече сте внесли един образ у него. Той учи и погледне настрани, не може да учи. Значи вие му взехте ябълката. Защо трябва да му се усмихвате предизвикателно? Какъв е мотивът, главният мотив? – Вие виждате неговата поза, нещо ви привлича и у вас се явява желание да го отклоните. Сега, дайте си отчет на туй ваше състояние. Ако у вас Божественото състояние е развито, веднага ще чуете един глас: „Постъпката ви не е добра.“ Вътре, дълбоко, гласът ще ви каже: „Вие не направихте добре.“

Друг случай: този ученик е паднал, строшен е кракът му. Приближавате се към него, вземате го, привързвате крака му – у вас вече има друг обект, той е морален. Счупеният крак има нужда от вас. Но след като му направите услугата, вие не трябва да ставате милосърдна сестра при него. Ще му помогнете, може да му вземете и файтон, но после ще си отидете, ще се скриете. Останете ли при него, след като дойдат лекарите и милосърдната сестра, вие ще влезете в най-големия батак.

Първото положение – ще го турите в каруцата, ще му помогнете.

Второто положение – вие ще се скриете и ще оставите друго лице да изпъкне пред него. А вие трябва да се изгубите от съзнанието му, за да остане силата във вас. И

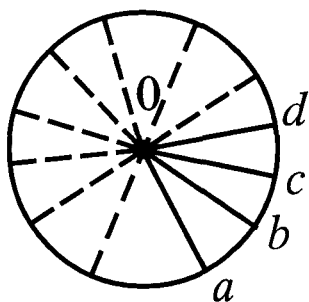
тогава ти растеш в себе си, тази сила израства в тебе. В него остава един образ и като му говорят, че жените са лоши, той ще каже: „Не!“ – Защото твоят образ веднага изпъква в него. Ще каже: „Аз зная, че има благородни жени.“ Ако не се скриете, ще компрометирате всички от рода си. А ако се скриете, у него ще остане една Божествена страна, той ще вижда винаги този идеал. Затова човек трябва да знае докъде да се простира неговото съзнание. Важното е с нищо да не изпъква. Направеното добро да се скрие, да не се натрапва.

В тази история раздорът на ябълките е един символ; то е жена или мъж, цар, майка или баща, то е всичко. Е, аз нося тази ябълка и вървя по пътя и се радвам, но някой види ябълката, по-силен е от мене и казва: „Дай тази ябълка!“ Взема я. И на тази ябълка, която беше щастие за мене, сега друг се радва. Обаче идва друг, по-силен от него, удря го, взема ябълката. Сега пък този е нещастен. Тогава аз държа първия, той държи втория и тъй може двадесет души да се скарат за нея. И ще има дори много пукнати глави за нея. Тъй става в живота. Най-малкото желание, като го носиш, като го направиш активно, радваш се, но мине някой друг, открадне го. Крадат се желанията. И не ви ли се е случвало, имате някоя мисъл и се изгубва. Открадната е. Може след няколко дни да се върне, но тя няма да е същата вече.

Има един закон в света: да намери човек това, което е определено за него. Бог в своята Мъдрост е определил кое е за вас. Трябва някой път да намерите време да изучавате пророците, за да видите в какви изобличителни неща поставят и мъже, и жени.

Човек трябва да има идеална любов, а към Бога да бъде свършен!

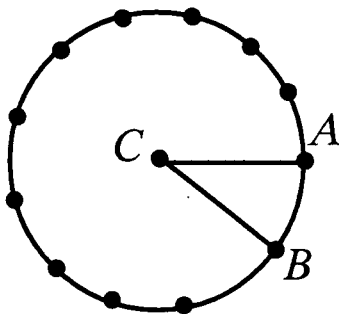
Ще ви покажа три образа и после ще ви изнесе идеята за любовта. Любовта се проектира чрез радиусите, чрез спиралите и чрез двойните точки, които се коренят в основата (фиг. 2). Тук имате

Фиг. 2

точките: $a, b, c, d...$ Това е истината. После имате правите линии: $aO, bO, cO, dO...$ Това е Мъдростта. А всички криви линии около тях са една основа. Това е Любовта. Тя се върти около точките. Туй движение вътре, това са костите, мускулите, нервната система. Значи лю-

бовта влиза като основа, сила, върху която се тъче. Принципите, вложени вътре в нас, това е истината. А мислите, чувствата и действията, това е вътъкът, шареното – Мъдростта. Точките, които прикрепят тази работа, това е Истината. Истината крепи нещата. Значи туй, цялото събрано, то е Истината. Защото, щом се късат тези нишки-точки, всичко се изнишва. За да се държат известни нишки, трябва да има две точки, на които да се държат, това е Истината. Щом тия точки се скъсат, Мъдростта не може да се държи и Любовта не може да работи. На фиг. 1 n , това са излъчванията на енергиите из центровете m . Човек е създаден по същия начин. Деца, които нямат излишни енергии, слабеят. Най-първо ще се научите да гледате трезво на работите. Не трябва да търсите своето щастие вън от себе си; това е най-голямото заблуждение. Вън от себе си значи вън от своето висше

Фиг. 3

аз не го търсете, а в Божественото, което е вътре у вас. Тогава вие ще дойдете до същата идея. Представете си сега, че това е идеален кръг (фиг. 3). На периферията наоколо е Божественото съзнание на хората: *A*, *B*... Любавта на всинца ви е еднаква: *AC* – *BC*. Центърът е един и същ за всички. Ако вие искате да се запознаете с мен, по колко начина можете да сторите това? Ако вие сте *A*, можете чрез *B*. *AB* – това е материалистичен път. Можете да се запознаете чрез *BC*. То е пътят на Мъдростта, на волята. Можете да се запознаете и направо по *AC*. Тогава, ако искате да се запознаете с *B*, как трябва да постъпите? – Най-напред ще се качите в *C*. И от *C* ще слезете при *B*. Тогава, за да има правилна обмяна, *B* трябва да се качи при *C* и да слезе при *A*, в неговото положение. Когато *A* стигне при *B* по този начин, и *B* стигне при *A* пак по същия начин, те могат да минат през материята *AB* или *BA*. Пък може и друго. *A* и *B* да се срещнат при *C*. Това е идеалното вече! И по първия начин, чрез *C*, те ще се разберат. Когато единият дойде на мястото на другия, те могат вече да разменят местата си. Разстоянието между две същества *A* и *B* може да е много близко, някой път ги дели една линия, една тридесет и пет милионна част от милиметъра; в такова съседство се намират те, а при това не се познават. Те мислят, че има километри между тях, а то е само една тридесет и пет милионна част от милиметъра. И когато човек научи тази истина, той ще си каже: „Голям невежа съм бил аз.“ – Той е ходил, обикалял да го търси.

Представете си следующата опитност. Някъде гледате цветя. Приближавате се към тях – те изчезнат; отдалечавате се – те пак се покажат. Или гледате плодове. Речете ли да ги хванете, те се отдръпват и т. н. И най-

после това ще ви вдъхне страх. Значи не ви е позволено да ядете. Някоя ваша другарка ви предложи печена гъска, зарадвате се, но речете ли да си вземете, тя изчезва, изгубва се. Казвате: „Излъгах се!“ Светът е такъв, не се позволява да се късат плодове, а ти си късаш. Самото лице, на което принадлежи дървото, ще каже: „Чакай, аз ще ти дам.“ Значи самият господар трябва да ти откъсне от плода си. А ти си позволяваш това без закон, без разрешение. В духовния свят не можеш да късаш каквото искаш – нито ти, нито другите могат да късат от тебе. Твоето си е твое и никой не може да ти го вземе. И чуждото си е чуждо – щом речеш да го вземеш, веднага ти го отнемат. Тъй не ти позволяват да взимаш чуждите неща.

Тези изяснения ще намерите в промяната на състоянията ви. Виждате едно хубаво състояние, то не е ваше, то е чужд плод, няма да го бутате. Вие ще седите и ще чакате нещата сами да се реализират. Оставете на Бога това. Не може да се направите сам щастлив. Нещастен да се направите сам можете, но щастлив – никога. Като се опитате да вземете един забранен плод, той ще изчезне. Ще дойде градинарят, ще ви предложи един плод, ако трябва, пък ако не трябва, той няма да се яви. Но ако вие сам си вземете, той ще ви го вземе.

Сега, както е тука, ако някой рече да направи престъпление, всички тичат да видят кой е той, детективи го следят, наблюдават го. В духовния свят е обратното. Като направи някой престъпление, всеки се оттегля, никой не иска да го гледа. Но там има друго нещо – ако някой си науми да направи добро, всички идват да видят какво иска да направи той! Щом искате да ви видят, ще намислите нещо добро, ще го направите и всички ще дойдат

да видят какво сте направили. Пожелайте нещо хубаво в душата си и веднага ще излезат всички ваши приятели и така ще ги видите. Затуй на земята неблагоприятните условия са най-благоприятни за невидимия свят, за духовното развитие, понеже там няма кой да ви залъгва и вие спокойно ще правите своите опити. За пример учителка сте някъде. Ще наблюдавате другите, те да не ви познават. Ще минавате за ексцентрична. Ще ви казват: „Криеш нещо.“ Вие ще кажете: „Много неща крия и аз не ги зная. Дали са ми едно съндъче с ценни книжа, писма има вътре, в мене са, ама и аз не ги зная.“ – „Ама кажи ни.“ – „Аз зная толкова, колкото пощаджията знае. Само адресите зная, но какво има вътре, не зная.“

Ние сме цяла поща. Дойде някоя мисъл, но тя не е за вас. Всеки един човек живее само за себе си. У вас живеят милиарди душички. Те са квартиранти, които имат бащи и майки горе, а те са дошли тук да стажуват. И тия душички получават писма, четат ги и тогава се радват. Вие ще внимавате за тях, ще ги наблюдавате, но нямате право да разтваряте писмата им. Всяка душичка ще си вземе плика, ще си прочете писмото, вие няма да ѝ отваряте кореспонденцията. Дойде някоя мисъл, тя не е ваша – някоя душа ѝ пратила нещо, няма да се интересувате от това. Ако се интересувате, значи нямате доверие; пък ако я оставите свободна, тя ще ви каже всичко. Ще каже: „Имам писмо от нашите, ела да видиш какво ми пишат.“ Погледнеш я – заmine. Ето една нова мисъл. После идва друга. И тя получава писмо, и тя казва: „Ето какво ми пишат нашите.“ Пък ако ти се интересува, ти си скрива писмото в джоба и ти нищо не узнаваш.

Милиарди души живеят в човека. Има мисли от всички светове: от ангелския, от йерархиите, от Божест-

вения, от целия космос. В такива състояния ние преживяваме състоянието на всички тези души. Това е хубавото – в нас има цял мир и те преживяват състоянието на тази висша душа, която е централна монада, около която всички са групирани в хармония. Един ден, като се развали съдружието, те казват: „Сбогом.“ Монадата отива към Бога, а другите на земята плачат. А всичките пансионери, всеки взел малката си количка, турил си съндъчето и отива. На земята ще видиш едно, а в Духовния свят ще видиш други картини. Някой придружава душата до място, други се отделят и най-после душата сама си отива.

Красив е Духовният свят, красив и велик. Щом се намерите сами там, това са най-красивите състояния; когато усещате най-голямата самотия, тогава Господ ще ви проговори. Тогава ще дойде една мъка, страх, но след това ще дойде малко светлинка в тебе. В живота всеки ще изпита това, ще го почувствува. Самотата е нещо много приятно. Не цял живот и непрестанно човек да бъде сам, но ден, два, три, месец, година, 2 – 3 години най-много. Но човек трябва да бъде герой, да издържи самотия цяла година, а за няколко часа всеки може да я претърпи. И Христос знае какво е самотия. Много са смешни хората, когато изпаднат в самотията. Дойде някоя жаба при някой самотен човек и той, горкият – милва я, милва я, прегръща я, бои се да не я изгуби. Тази жаба като че внася нещо ново в него, той се радва. Самотата е красиво нещо. Аз мисля, че при самотата човек е на правия път. При това той остава сам само за малко време, за да уякне душата му. Често птичките пускат малките сами във въздуха, а те трептят, трептят, като че падат вече и току майката пак ги хване, после пак ги остави сами, докато укрепнат и се научат сами да хвърчат свободно. Тъй и

вас някой път ви изваждат от полочката и ви пускат и вие мислите, че сте сами и после пак ви хванат. То е особеното състояние и тогава мислите, че животът няма смисъл, че всичко е без цел. И после състоянието пак се промени, дойде светлината – пак се зарадвате. А който няма тези преживявания, както и да му разправяте за тези духовни състояния, той ще каже: „Небивали неща, как може това!“ А който има малка опитност, почва да вярва. Затуй духовният живот е непознат за хората. Има хора, на които като им говориш известни неща, туй, което са преживявали, те ти вярват. Но щом се дойде до положение, което те не са опитали, започват да се резервират малко. Двама си приказват, съгласие има помежду им, но по едно време единият почва да говори за духовни работи, а другият мисли дали е с ума си, дали не го лъже. Тогава първият изважда револвера, онзи трепери. – „Каж ми защо държа револвера си?“ – „Разбирам, искаш пари.“ – „Е, хубаво, защо искам пари? – Искам да те отрезвя. Ти мислиш, че аз искам да те лъжа. Хубаво, извади сега парите.“ Изважда ги. После му казва: „Вземи си парите назад!“ Изважда кесията си и от своя джоб му дава. – „Ха сега да си вървиш и да знаеш, че аз съм честен човек.“ Онзи тръгва и се обръща назад. – „Е, какво мнение си състави за мене?“ – „Ще повярва веднага. Умът на този човек трябва да се намести по такъв начин – на ти сега твоята кесия, вземи и моята и да си вървиш оттука. И природата прави същото нещо с нас – щом мислим, че иска да ни лъже, тя си насочва револвера: „Остави тук, каквото имаш!“ Оставяш го и трепериш. После ти каже: „Вземи си го и ха сега вземи и моето и да си вървиш.“ И ти, като си заминеш, си казваш: „Не направих добре!“ И после се разкайваш. В духовния живот ряд-

ко ще срещнете хора, които да ви вярват. Трябва да се борите с един недъг, общ недъг е той. И малко хора може да срещнете, които да ви вярват. При това и вие малко вярвате на другите хора. *(На какво се дължи това?)* – На отдалечаване от Бога. От какво идва ожесточението? – Ожесточението идва от прииждане на малко енергия. Ако аз имам много пари, много съм богат и изгубя хиляда лева, за мене това е нищо. Но ако имам малко пари и ми вземат хиляда лева, ще ги почувствувам, охо, и още как! Ако вие сте богати с Божията Любов, нищо няма да ви съблазни. Аз не искам нищо от него, в какво ще ме съблазни? Но ако аз съм сиромас и ми вземат нещо, аз ще мисля много. Като дойде при вас, трябва да знаете, че той ще ви вземе нещо. *(Как да бъдем богати с тази любов, че да не страгаме, когато ни вземат нещо?)* – Е, ще бъдете като днешния ден. (Отличен слънчев ден!)

Тръгвам тази сутрин от къщи и мисля, че съм си турил часовника в джоба, обаче часовникът го няма. Казвам: С този часовник нямам работа. Днес е равенство, слънцето изгря в шест часа и точно в шест ще залезе.

Ще се стремите да имате не доверие към хората, а вяра към Бога. И тази вяра да оживее у вас, да я опитате вътре в себе си, че каквото и да ви се случи, да имате вяра, да не се боите. Ето един много добър пример: една сестра си изгубила пентаграмата, друга я намерила. Един губи, друг намира. Ние мислим, че това е загуба. Не сте загубили, но е трябвало да дадете нещо и то ще се намери.

Човек трябва да има търпение, да чака. Божественият живот е тъй красив, тъй хубав, че всички неща се допълват. Човек трябва само да вижда Божиите пътища.

Те са великолепни, не остават рани. Всички рани ще заздравеят и на мястото им ще дойде нещо по-красиво. Ако в дадения случай човек няма вяра, тогава невидимият свят се въздържа. Божественият, невидимият свят обича всички неща да стават тайно. Като направиш нещо, да се радваш в себе си, но да не се издаваш навън, своята вяра да се усилюва. Тази сестра, като ѝ дадох пентаграмата, каза: „Моята вяра се усили.“ Това е хубавото, че се е усилила вярата ѝ, а не да каже: „Аз си изгубих пентаграмата, пък Господ ми я намери.“ Това не е право. Но да се усили вярата, това е благородно. С една душа, с която минаваш по един и същи път, можеш да споделиш твоите изживявания. Въобще в съзнателния живот всичко трябва да бъде по Божественост.

(13 часа) Стига толкова.

На земята вие не можете да знаете кой ви обича. За пример срещнете някого, той ви поздравява много любезно. Значи един дух у него, някой ваш познат го използва, иска да покаже, че ви обича. Вторият път пак срещнете този човек, квартирата е същата, обаче този дух го няма вече и той не е тъй близък, тъй любезен с вас. Да не ви се вижда чудно защо. Този дух, този ангел сега се проявява на друго място. Лъжата е там, да мислите, че като ви се усмихне един човек, той ви обича и всякога ще ви се усмихва. И вие не знаете кого обичате. Ако вие обичате някого, не сте вие, друг е, който го обича. Вие сте само наблюдател. Вие сте само този, който наблюдава нещата. Това, което наблюдава нещата, то е човекът. Този, който наблюдава нещата, то е човекът. Този, който наблюдава и се учи, той е.

Аз съм ученик и други са ученици. Казват: „Аз“, „Не аз.“ „Аз“, който е вътре в мен и „аз“, който е вън от

мен. И трето, има и учители. Аз слушам какво говори учителят, после учителят може да наблюдава какво говорят учениците; един е способен, а друг е неспособен. И най-после кое е меродавното? Как ще познаете, че един човек ви обича? Нима един човек, който се усмихва на среща ви, ви обича? Нима, ако ви каже една любезна дума, то това е любов? Когато се каже, че Бог е Любов, това подразбира целокупността в даден момент. Това, което ти чувствуваш в един момент, всичките създания като едно цяло, то е любов. А частично като ги чувствуваш, това не е любов, то е проява. Когато чувствуваш цялото битие като нещо хармонично, като нещо цяло в даден момент, то е любовта. А това, което чувствуваш частично само, то не е любов, то е само проява.

Представете си такъв един свят, дето водата тече през кюнци. Имате много малки канелки, завъртите някоя, наточите си и пак я затворите. А който не знае, че трябва да се отвори на известни места, ще направи дупка, водата ще изтича навънка и няма да може да я затвори. Това са неразумните актове на хората. Всякога в Божествения свят може да завъртиш една канелка и водата ще тече. Няма да правиш дупки в кюнците. Пък и вие все дупки правите сега.

Искате да имате някое преживяване. Една мома, княгиня, искала да походи малко с маска и каквото прави светът, да го прави и тя. Този прегръщала, онзи прегръщала и най-после, за нейно учудване намира един кавалер с маска. И се зарадвала, че намерила такъв красив и внимателен човек. Но случайно маската паднала, тя видяла един негър и хукнала да бяга. Искате да имате преживявания – ще намерите някой негър под маска; и като се върнете, ще сте неразположени духом, ще се измъчва-

те. Хората все искат да имат известни преживявания. Това е хубаво, но в чиста вода. Аз съм виждал деца по селата, влизат в някоя локва, преживявания искат и погледнеш едно заболяло, друго заболяло... Щом се къпят в нечиста вода, така ще е; в локва, не в изворна вода. Преживявания от такъв характер за какво са ви? Няма нищо ново в тях. Това е най-старото. Това са посторонни, вметнати неща за изяснения – как си създаваме нещастия на земята. Понеже нас повече ни интересува формата, отколкото съдържанието, аз наричам съвременния свят, свят на скелети, кост до кост, правилно свързани: ръцете, краката, турени намясто; тъй хубаво наместени, но са все голи кости, мъртви кости, няма живот вътре. Някой говори за морал, но това са мъртви кости. Няма живот. Смърдеж навсякъде. Има такива варовити извори, че като пиеш вода от тях, стане ти тежко. А и друго, минеш край някой балкански извор, пиеш и гърлото ти се намаже като с масло. Стане ти леко на стомаха, като че тази вода е проникнала навсякъде. Едната вода – като че е паднал камък на корема, а другата те разтваря.

Съветвам ви да пиете само хубава вода. *(Учителят държи пръста си заканително.)* Прясна, изворна вода.

Вечерно време на маскарад няма да ходите! Чуждите неща няма да пипате!

Послушание, това значи човек да бъде доволен от малкото, от това, което има.

Човешката лудория край няма. През време на коронясването на английския крал Едуард, един от богатите английски милионери, който имал 365 милиона английски стерлинги, се връща от Африка в Англия да участва в тържествата. Но като мислил, че тези пари няма да му стигнат, хвърлил се във водата и се удавил. Лудо-

риите на човека са безкрайни. Някой път вие мислите, че нямате пет пари в джоба си. Ами и този с 365 милиона лири мислил, че парите няма да му стигнат.

Това, което кара хората да се давят във водата, то е еднакво силно и у бедни, и у богати. А и това, което внася живот, то е еднакво силно и у бедния, и у богатия. Богатият се радва и сиромашът се радва. И единият дава, и другият дава, когато у тях е Божественото, и двамата раздават. А другият, без Бога, все се свива и казва: „Няма да ми стигнат парите.“

Затова вие всеки ден ще бъдете доволни от деня. И като се разширите повече, и Господ`ще даде повече. Вие ще дадете повече и Господ ще даде повече!

(Заедно с Учителя направихме Живата пентаграма, като започнахме с Правдата и т. н. и накрая с кръга: „В изпълнение волята на Бога е силата на човешката душа.“)

*Лекция от Учителя,
държана на 22 септември, 1924 г.*

ПОСЛУШАНИЕ

Ще се учите на точност. Любовта не страда. Любав като имаш, там влиза и един елемент на мъдрост. Тя обхваща и прилага. Послушание подразбира да слушаш само един мъдър човек, който може да ти предаде нещо. Послушанието се отнася към лицето, което иска да учи. Ученикът може да слуша един мъдрец. Като отиваш при учителя, ти трябва да се установиш и да следваш неговия път. Това подразбира послушанието. Ако искаш, опитай го по-напред – не приемай всичко на вяра. Иди да опиташ, както отиваш при един извор и опитваш каква е водата му. Писанието казва: „Опитай ме, че съм благ.“ Няма да вярваш хората какво казват, но онова, което сам разбереш.

Не се стреми да угодиш на един човек. Да му угодиш, то значи да задоволиш един негов каприз. Защото главата му *O* е надолу. Значи в послушанието ще се освободиш от непослушанието, ще се изпразниш от всички противоречия. Защото тази буква *I* е, която обработва, развива нещата. За пример ученикът как добива знание? – Чрез послушание. А послушанието минава през изпълнението. Знание се добива чрез слушане, а послушание – чрез прилагане. Професорът дава един опит в лабораторията. Той казва: „Има един такъв опит, тъй и тъй се прави.“ Но това е само знание. Опитът трябва да се изпълни тъй, както е даден в задачата – това е послушание. Пък ако има погрешки, те ще се коригират постепенно.

Някои хора използват известни слабости на другите. Казват: „Ти защо не разсъждаваш? Повел си се по ума му!“ Така е, не трябва да се водиш по чужди ум. Но ако той ти говори за принцип, който не е само за един, за

два, но за всички умове? Ще знаете, щом прилагате принципите на Мъдростта, Истината, Правдата, Любовта, това е за всички. За пример услужвам на едно дете, което плаче, но не заради плача ще помогна. Плачът е само един сигнал, аз зная, че трябва да приложя принципа. Онова, което ме кара да му обърна внимание, то е онзи принцип – да помогна.

Ученикът трябва да бъде като една пъпка, която чака да се разпукне. Не може да се пукне, но отвътре има напрежение. А щом дойде светлината, тя отваря тази черупка. Отвътре трябва да има напрежение. Но ако светлината не дойде, тя не може да се отвори. Като взривното вещество, то е само едната половина, но трябва и запалка – тогава ще се яви гигантската сила. Пък когато нещо се разтваря, показва, че има хармония в него. Там не може да стане никаква пакост, когато във взрива всякога става пакост. Със взривове си служат само ученици на черната ложа. Светските хора работят чрез внушение, подпушване. Някой каже: „Тъй ако вървиш, ще те убия.“ Това е един маниер на света. След туй дойде другата тактика. Казвате: „Ти си много умен човек.“ И единият, и другият метод имат за цел да те отклонят от пътя. Един казва на друг: „Ела при нас, говори се истината.“ Другият казва: „Не бъди толкова краен.“ Те не знаят, че в истината няма никаква крайност.

Ученикът не може да бъде ученик, ако не е послушен, и то послушен на един мъдър учител. Защото ако той слуша и няма учител, той се излага на опасност.

Послушанието следва слушане. И тогава у ученика има един морален елемент – убедил се е, че туй нещо може да се приложи. Духовен елемент има вече у него.

Послушание: // е закон на разсъфтяване и показва, че вие сте разрешили въпроса, борбата от четирите

прави ъгъла е премахната. В *II* има само два прави ъгъла, долу е отворено, за да може да става изтичане на лошата енергия. *O* е условие. *C* е закон за физически промени, въображения, закон на месечината – пълни се и се празни. *A* е движение нагоре, този ъгъл показва стремеж на силите нагоре. *У* – това е вече човекът, който трябва да се движи. *III* е материалният свят, значи си послушен; слизаш във физическия свят. *A* показва интелект, който трябва да се учи от материята, от опитност. В материалния свят няма всякога да бъдем на угодата ти, както ти искаш. Можеш да слушаш неща, които съвсем не ти са приятни, но ще ги изпълниш. Ученикът трябва да слуша, трябва да изпълнява. Това е послушание.

При послушанието започвате от ляво и вървите към дясно.

Послушание, послушание трябва!

Само за Божественото има „сега“. Човешкото няма настояще, там е бъдеще.

Настояще има само у Бога.

„Само Божията Любов носи пълния живот.“

*Лекция от Учителя,
държана на 24 септември, 1924 г.*

ВЪЗМОЖНОСТИ И ПРОЯВИ НА ЛЮБОВТА

Сега всички ще търсите иглата в планината. Големите неща всеки намира, но иглата всеки не може да намери. Въобще всички хора имат стремеж все към великото в света, а към малките работи – малцина са. Само хората на Божията Любов и на Божията Мъдрост се стремят към реалните малки неща.

Вземете един съвременен виртуоз, който свири нещо от Бетховен. Хората ръкопляскаат, но нему се пада само това, че свири, а половината взема Бетховен, понеже той е създал творението. Виртуозът взема 25% и 25% – вътрешните сили в него, живата природа, която му е дала енергия. А сега един виртуоз иска да вземе всичката слава.

Сега добрата постъпка аз наричам музикално парче. Значи вие ще вземете само 25 %, толкова ви се пада, а другото не е ваше. Всяка добра постъпка е само изпълнение на едно парче, на някой виртуоз, който е създал този стремеж. И живата природа, и тя взема нещо. И тъй изправността е там. Щом спечелите 100, ще отделите за вас 50, ще дадете на автора на пиесата 25 и 25 за този, който ви е дал осветление за това-онова, как да научите парчето. Това е морал.

Ще ви приведа един по-ясен пример, да си обясните противоречието. Представете си, че отивате да помагате на един болен, който е изгубил съвсем своето съзнание. Вие го прикривате, вардите го, но той се вълнува, не иска да знае, защото се занимава с други работи. Но когато той дойде в съзнание, ще ви благодари, защото постъпката ви се наблюдава не от земята, но от духовния

свят и после се реализира на физическото поле.

Трябва да ви приведа и този пример. Един млад момък бил ням. За да се освободи от него, баща му го праща слуга при един селянин. Този селянин го праща за дърва. Обаче, като не знаел пътя, горският идва, хваща го и го бие така, че той най-после продумал. Казал: „Не ме бий!“ Тогава забравил, че е ням. Когато човек е научен да му благодарят, става му мъчно, когато не му благодарят; не може да си представи той да направи добро и да не му благодарят. Пък добро е туй, което е направено за самото добро, а не за да ти благодарят. Защото като направиш едно добро, тя, придобивката, е жива, тя ти носи радост; това е придобивката от доброто, а че ще ти благодарят, това не е още никаква придобивка.

Представете си такове едно изяснение: Вие се нуждаете от средства, среща ви някой човек и ви дава необходимото и вие му благодарите. Но ако тези пари са поставени на един камък покрай пътя, вие ще благодарите ли някому? Не, ще се обърнете към Бога и ще кажете: „Благодаря ти, Господи, че си се погрижил за мене!“

Малките постъпки все са хубави. Тъй е, красивото в живота не седи във великите работи.

Аз ще изясня някой път защо носят кръста отпред, а не го носят на гърба си. Кръст отпред не се носи. Христос го носеше на гърба си, отзад и напред пътя падна от тежестта му. А кръстът, дето хората го носят, това не е кръст. После кръстът на Христа се влачеше донякъде по земята, т. е. ако някой иска да носи кръст, то това е реалността на нещата.

Когато художникът нарисова някоя хубава картина, в какво седи същината на образа? В похвалите, които хората ви дават, или вие да сте доволни от своята картина? Някой път вие може да не схващате известни дефек-

ти. Казвате: „Много хубава е картината.“ Не е така. Значи всяка една постъпка, която вие направите, трябва да можете да я преценявате много точно. Ще знаете едно: никой не може да прецени постъпката ви тъй правилно и точно, както вие самите. Но вие все трябва да правите анализ върху себе си, да знаете в дадения случай кои мисли и чувства участвуват в ума ви и в сърцето ви. Вземете за пример чувството за ядене, то се отнася до личния живот. Дотогава, докато вие вземате само вашия дял, то се счита естествено и нормално, но щом вземете дела на другите, вече влизате в стълкновение. Значи постъпката ви в дадения случай се счита некрасива. *(Марийка: Как можем да знаем, че вземаме своя дял и кога – на другия дела?)* – Да кажем на трапезата има две круши за вас, вие ги изядете и изядете още две круши, оставени за другото. Второто се нарича пресищане в природата. Задоволяването на глада е една нужда, то е естествено, но когато човек яде повече, идва пресищането, което носи след себе си отрицателни последствия.

Сега един друг въпрос. Човек може ли да има двама приятели едновременно? *(Паша: Не.)* – Защо? Защото приятелството спада към единичните случаи, то не е нещо обществено, а спада към индивидуалните постъпки на човека. Ако направиш добро на много хора, то е обществен дълг, пък ако направиш добро само на един човек, то е приятелски дълг. Пък ако любиш някого като себе си, то е Божествен дълг. Значи, ако любиш ближния като себе си, то е Божествено.

Обичта се проявява в три посоки. Този, когото ти обичаш, най-първо трябва да му дадеш живот, на второ място трябва да му дадеш светлина и на трето място трябва да му дадеш свобода. Това са три акта на любовта. Да обясня. Да кажем, че някой е измръзнал във в

снега, ти го разтриваш, връщаш му живота. След това запалваш огън, стопляш стаята, това е светлина, даваш му храна, връщат се неговите сили – добива се неговата свобода. Такава е постъпката на любовта. Това е една истинска любовна постъпка. Постъпка, която дава живот, светлина и свобода; те са три качества, чрез които любовта се изявява. Защото някои хора постъпват само по един начин. Може да ти дадат живот, светлина, обаче не ти дават свобода. За пример някой намери кокошка, вземе я, дава ѝ храна, но не ѝ дава свобода, след известно време я заколи. Затова аз правя заключение: когато един човек постъпва по първия и втория начин, и ако той не изпълни третото, той не е извършил своя кръг на действие правилно. Примесили са се посторонни мисли и чувства, които са егоистични. Аз бих казал тъй: Ако някой намери някоя кокошка, да я вземе, да я нахрани и да я пусне при нейния господар; в дадения случай неговата постъпка е морална. Този закон е верен само по отношение на разумните човешки души. Искате да знаете коя постъпка е морална или любовна. Сега е тъй. Запитайте някои други коя постъпка може да се счита любовна, да видите как биха ви определили. Даже ако питате някой педагог, много неща може да ви каже, но за тези три неща никой не би ви споменал.

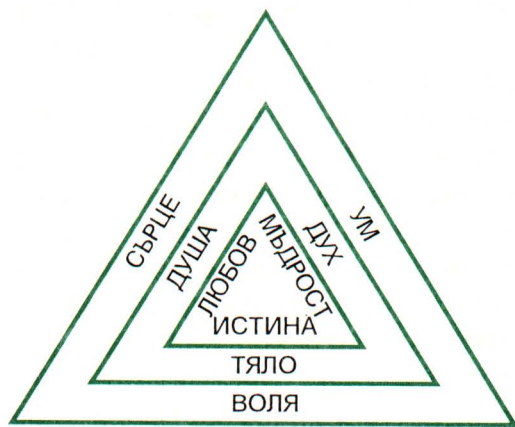
В природата е така. Бог ви е дал живот, светлина и свобода. В природата, в която живеем, Бог постъпва тъй с нас. По това го познаваме ние. Щом Бог ми е дал живот, дал ми е светлина, върху която умът ми работи, дал ми е свобода, върху която аз се проявявам. Щом аз мога да мисля, да чувствавам, да действувам, тъй както на мене е угодно, значи Бог е изявил своята Любов към мене. В туй седи Божията Любов. Аз констатирам в дадения случай Любовта Му. Следователно вие имате вече

една мярка, с която да мерите вашите постъпки.

Ако всяка една ваша постъпка носи условия на живот, носи условия на светлина и условия на свобода, вие постъпвате правилно. Ще знаете две неща: носи ли постъпката ви условия на живот, светлина и свобода, това са две мерки, в които вие не можете да бъдете излъгани. С тази мярка вие ще знаете как да постъпвате. И за онези, които постъпват спрямо вас, ще имате правилна мярка, да знаете как да постъпвате. Така нито вие, нито другите ще се мамите. Някой път вие казвате: „От де да зная дали моята постъпка е добра.“ Ето ви един начин, по който можете да определите, дали вашата постъпка е добра. За пример извърша нещо за себе си, ако то носи живот за мене, внася светлина в ума ми и ми дава по-голяма свобода на действие, значи моята постъпка за мене е добра. Ако моята постъпка отнема от живота ми, отнема от светлината ми и отнема от свободата ми, тя е лоша. Следователно вие ще се коригирате. Всяка една постъпка, която отнема от живота, отнема от светлината и отнема от свободата, ще я изоставите. На тази постъпка ще ѝ кажете, че тя трябва да измени поведението си. Ясно ще гледате. Сега някои неща ще ви бъдат много ясни. Ако тази мисъл носи живот, ако тази мисъл носи светлина, ако тази мисъл носи свобода и в умствения, и в сърдечния, и във волевия свят или в Божествения, ангелския и човешкия свят, тази е максимата, по която ще знаете, че мисълта е добра. Аз бих я привел в Божествения свят така: ако в една твоя постъпка са взели участие Любовта, Мъдростта и Истината, то тя е Божествена. Ако в една твоя постъпка са взели участие твоят дух, твоята душа и твоето тяло, тя е ангелска. И ако в една твоя постъпка са взели участие твоят ум, твоето сърце и твоята воля, тя е човешка. Това са трите свята. В човеш-

кия свят вземат участие умът, сърцето и волята; в ангелския свят – духът, душата и тялото; в Божествения свят – Любовта, Мъдростта и Истината. Тогава трите свята последователно вървят тъй: Любов, душа, сърце; Мъдрост, дух, ум; Истина, тяло, воля.

Може да напишете три триъгълника (фиг. 1). В най-

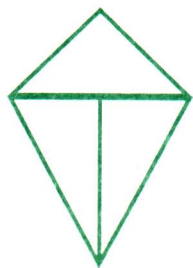

Фиг. 1

вътрешния ще напишете: Любов, Мъдрост, Истина; във втория – душа, тяло, дух; в третия – сърце, ум, воля. Тялото върви с истината. За тялото вие имате едно особено понятие, но то е общност на всички разумни души, които живеят в едно единство. Някой път ще ви дам да разграничите разни-

те понятия. Това е мистично разграничаване.

Три се отнася въобще до главата. Значи триъгълникът спомага за развитието на умствените сили у човека. А петоъгълникът въобще за човека, включва и тялото му, сетивата му, включва и сърцето му.

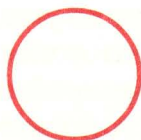
Фиг. 2

Пък ако имате шестоъгълника – макрокосмоса и микрокосмоса – той включва и тялото. Защото вземете долната линия – тя се проектира, развива се и образува тялото на човека. Сега човекът се намира в главата А (фиг. 2). Ако вземете само главата на човека, все пак има смисъл, но задържите ли само тялото В – няма никакъв

смисъл. Главата сама за себе си има пак израз, но тялото без главата е нищо. Тялото само няма никакъв израз. Тялото без глава е нещо страшно. Първата рисунка на децата за човека е такава (фиг. 3). Децата разбират кое е най-важното и кое е най-същественото. Направят кръг и после удължават радиусите. Защото без удължаване на радиусите няма ни-

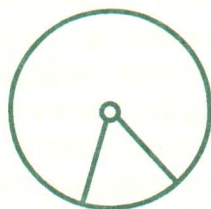

Фиг. 3

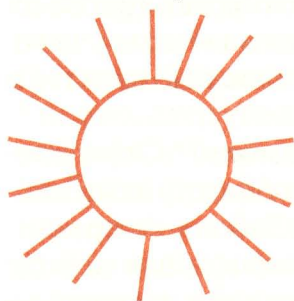

Фиг. 4

какъв растеж. Първият кръг показва само възможностите (фиг. 4). Вземете семето. То представлява такъв кръг, в него са скрити възможностите. А щом го посадите, иде вторият кръг – кръгът на радиусите (фиг. 5): единият слиза долу в почвата, а другият излиза над почвата. Първото проявление на житното зърно, първата издънка е толкова голяма, колкото първият радиус. Щом се посее семето, радиусът се удвоява. Такъв е законът. В механиката, за да приведете две тела в движение, непременно трябва да им дадете един малък наклон. Тогава можете да представите така – радиусите са като радиране (фиг. 6). Това показва, че животът тече не само във възможности, но и в проявление.

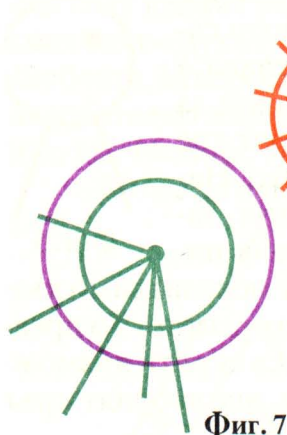
Фиг. 5

Фиг. 6

Вземете лъчезарните звезди (фиг. 7). И те имат два кръга, един на възможностите, а вторият – на проявленията.

Човек още не се е проявил правилно. Едновременно не могат да се продължат радиусите на сърцето, на ума и на волята. Защото върху чове-

ка действуват същества от три свята. Съществата на любовта удължават радиусите, когато те намерят за добре. Когато човек действа по ум, сърцето трябва да е пасивно. Ако сърцето е чрезмерно активно, то поглъща енергиите на ума. За пример, когато човек учи, сърцето му не трябва да бъде активно. А когато сърцето се развива, умът

трябва да е пасивен. Защото ако умът е активен, той поглъща енергията на сърцето. Да допуснем, че вие искате да направите едно научно изследване. Но ако цял ден се молите, ще можете ли да направите това изследване? За да направите изследването си, ще престанете да се молите по цял ден. Човек трябва да яде, но цял ден да яде – не става. Ще ядеш половин час, един час, после ще престанеш да ядеш, за да дадеш възможност на стомаха да свърши своите процеси добре, а ти ще се занимаваш през това време с друга работа. Значи за молитвата има особено време, определени условия, в които човек трябва да се моли. И тогава умът и всичко трябва да мълчи у него. Като си свърши работата, той ще престане с молитвата и ще дойдат другите работи по реда си.

Някой казва: „Кога трябва да се моля?“ Определено е кога да се молиш. Дойде ти някоя болест, няма какво да философствуваш, ще се молиш. Заболи те кракът. Тогава не можеш да правиш изследвания, а цял ден ще се занимаваш с крака си. Като не може един лекар да ти помогне, а също и друг лекар, тогава ще се обърнеш

към Бога. Идеята за Бога е по-дълбока. Когато гонят някое дете, то казва първо: „Мамо!“ След като се намери на по-голям зор, вика баща си, после вика „Бате“, „Како“, а като се намери в най голяма опасност, тогава вика: „Божичко!“ Когато вика всичките и никой не помогне, тогава започва да вика „Божичко!“ Вие наблюдавайте децата, те са особени психолози. По реда, по който викат едного, другото, показва, че чувството за Бога се явява едва когато дойдат много големи страдания. Защото в основата на нашата чувствителност се намират тези чувства към Бога. Каката излиза преди Бога, защото тя показва девствения живот. В дадения случай каката е душата, но в Духовния свят тя е сестрата. А като вика брат си, то е духът. Бащата и майката играят роля на ума и сърцето. Майката е много близка на детето. Отначало тя се вика, първо тя е на сцената, най-близката, но когато тя не може да помогне, то почва да вика и другите – значи има тил още навътре. Божествената идея почва да минава през своите граници или се реализира у майката, бащата, брата, сестрата и най-после се изявява у Бога – причината на всичко. Сега, ако намирате, че този ред на нещата малко варира, то зависи от това дали детето е момче или момиче, защото и момчетата викат, но те имат друго нареждане. Когато малките деца викат, по-неже умът им не взема участие, у тях тия прояви са естествени. Затова човек най-първо уповава на това, което е нежно, след това на това, което е силно. Първо на това, от което има облага, и после на това, което е стабилно. Майката е това, което е стабилно, което дава, а бащата е това, което донася. А братът и сестрата в духовния свят, това са възможности. Те представляват Божествените възможности, а бащата и майката представляват Божественото реализиране на нещата. Сега ще имате нещо опре-

делено, какво нещо е братът и какво сестрата – идеите на Божествените възможности. А майката и бащата са светът на Божествените прояви.

Любовта на майката е магнетична, на бащата е електрична. Нежността идва от магнетизъма, а силата на бащата иде от електричеството. Целувката на майката е нежна, магнетична, на бащата – силна, електрична, на братът е благородна, на сестрата – чиста. А чистотата всякога носи топлина.

Само чистият човек носи топлина.

Тела, които горят, могат ли да бъдат топли? Горещи могат да бъдат, но топли не могат да бъдат.

Топлината носи свят, благороден, Божествен живот. Тя е нещо постоянно. А благородство и разширение дава братът. Синът определя, че електричеството носи разширение, значи и светлина трябва да носи. Силата на бащата седи в неговата светлина.

Силното издава светлина, а нежното дава топлина. Те са мощни прояви. Топлото привлича, а светлото упътва.

Тъй че идеите за баща, майка, брат, сестра влизат в процесите на природата. Някой казва: „Аз не искам да бъда майка.“ Той не разбира идеята. Ами че той трябва да е нежен – тази е идеята за майката. Друг казва: „Не искам да бъда баща.“ Ами че ти трябва да бъдеш силен, за да можеш да се проявиш. Тогава братът казва, че трябва да имаш разширение на силата си. Силата трябва да има място и пространство, в което да се прояви. Затуй бащата се проявява в своя син, защото силата, това е една възможност за разширение. Братът, това е проявеният живот. Синът расте, бащата жертвува всичко за него. А сестрата или дъщерята представлява възможностите

на майката, т. е. проявлението на майката е дъщерята. Братът и сестрата – това са възможности. На физическото поле бащата и майката са израз на брата и сестрата – проявения живот.

Коя от употребяваните думи за Господа е по-мекa? Боже е силна дума. Някой казва „Боже“, друг казва „Божичко“. Трети казва „Господи“, а някой – „Господи, Боже“.

Първата част на Г представлява това, с което трябва да се действа, а горната част – това е знакът на вечното. Във втората част имате проявлението на кръга в зачатък. О представлява условията. 2 е посоката, накъде ще върви – нагоре или надолу. А е законът на равновесие. Тази буква е била , а те са написали туй движение геометрически . Славянската азбука може да се построи на геометрически форми. – е взето от носа и   – от лявата вежда. Т е носът и двете вежди. 0 е взето от окото. – пак носът завъртян . Почти всички букви могат да се извадят от човешкото лице. В днешния свят още не могат да видят това съотношение, което съществува в природата.

После, защо пръстите са различно големи? Защо малкият пръст е по-къс и т. н.? Има си закони. Кокошката има три пръста отпред и един отзад. А някои животни имат раздвоено копито. В ръката на човека стават известни промени. Когато у него почват да се развиват известни сили, съответно някои части на ръката се подуват. А ако известни сили стават по-слаби, и съответните подути-ни на ръката изчезват. Това са дълбоки положения в жи-

вота и формата, които само един учен може да забележи. За пример един българин ще каже „Бог“, но един французин нищо няма да разбере от тази дума. Който разбира знаците на лицето, ще чете свободно, а който не разбира – нищо няма да види и прочете в едно човешко лице. Евреите са взели своята първа буква от египетските иероглифи. А египтяните са взели и турили този знак за човека, който мисли и се движи. А евреите са поставили този човек така и казали: „Това е човекът, алеф, който ходи с краката си“, а другият знак е едната ръка, която човек е протегнал и работи. Ще изследвате и изучавате себе си – не външния си живот, но вътрешния си живот.

Ще ви приведа едно сравнение. Да кажем, вие сте неразположени, но туй неразположение е от чисто материален характер. Причината е, че имате да давате, задължнели сте, имате нужда от средства, но не искате да се срещате с никого. Идва отвън един одърпан човек, вие ставате още по-недоволен и неразположен спрямо него и ако някой ви запита, защо се държите така, вие ще кажете: „Той не е чист, не искам да му гледам дрехите...“ Но аз мога да изменя веднага вашето настроение спрямо него, знаете ли как? Ще ви кажа: „Той ви носи една торба злато от вашия приятел.“ И вие веднага ще забравите неговите външни дрипи. Ще кажете: „Заповядайте в къщи!“ И започвате с него приятелски разговор. И природата облича някой път своите посланици с дрипи, но трябва да се досетите сами, че тя е пратила някои посланици до вас и трябва да ги обикнете. Те носят богатства за вас и за да не бъдат изложени на преследване, природата ги праща в дрипи. Вземете един орех, като падне, той разцъфтява и става парцалив и само децата се досещат, че

вътре е хубавото и не търсят външната черупка, но търсят ядката вътре в тази черупка.

Вземете следните две положения: да обичаш или да те обичат. Може ли едновременно да обичаш и да те обичат? Може само при едно условие: единият трябва да бъде активен отвътре, а другият активен отвън. Значи единият да е пасивен отвънка, а другият пасивен отвътре. Тогава могат и двамата да се обичат, да се проявяват.

Ако любовта се проявява без участието на ума, тя се проявява само като чувствителност, човек яде, пие и нищо повече. Ако любовта се проявява само в ума, тя се проявява само като чувство на тщестлавие и егоизъм. Ако е тъй, и двете положения са лоши. Значи само сърцето самостоятелно не може да прояви любовта и умът сам не може да я прояви. Знаете ли защо? Представете си, че на вас ви пратят кюнци за инсталация, но отворени само от едната страна, а другата страна е задънена. Можете ли с тези кюнци да направите инсталация? Грънци могат да станат, но кюнци за инсталация не могат да станат. Един кюнец трябва да бъде отворен от двете страни, да има водата откъде да влиза и откъде да излиза. Тъй е и с любовта. Тя трябва да влиза и да излиза. А щом влезе и не може да излезе, няма никаква проява. И затова умът и сърцето, това е влизане и излизане на Любовта. А волята, това е проявление на Истината, то е крайното място, дето се проявява Любовта. Умът и сърцето са цялата канализация, а волята е крайното място, дето се изтича водата или дето любовта се проявява. Щом един кюнец се подпуши, водата се връща назад и става наводнение. Казват, че любовта трябва да бъде умна, т. е. да има нещо да изтича, а не да се връща назад.

Любовта е всяко нещо, което дава живот, светлина

и свобода. По същина говоря. А Бога може да определим като това, което никога не се изменя, при всичките условия остава един и същ. Разбирате ли тази идея или още не ви е ясна? Вземете извора, който постоянно тече, без да изтича, т. е. като тече, да не се намали неговата вместимост, разбирате ли? Като тече хиляди години и като го погледнете, пак като че ли нищо не е изгубил. Това е, което дава неговата стабилност – постоянно тече, без да се смаява. Така Бог при всички условия остава един и същ. Всички неправди в живота той изправя. При всички неправди ние се отнасяме все до Бога и Той изправя недостатъците, оправя недоимъците, всички противоречия, които съществуват в света, от какъвто и да е характер. Човек кога се обижда? Когато са му взели нещо, когато не му дават туй, което му се пада. И човек все знае какво му се пада. Той иска да го нагостят хубаво, да бъдат нежни към него, да го улеснят в пътя, да го зачитат, да му дадат най-хубавото легло. Ама и детето казва на майка си „Ще ме нахраниш“, и тя го нахранва, ще ме заведеш тук или там, и тя го завежда. То плаче и тя изпълнява всичко, каквото то иска. Но като мине известно време, майката започва да го бие. Тя казва: „Този, който не спазва всички наши наредби, ние имаме закони, наши наредби тук.“ И го нашари хубаво. И то каже: „Мамо, слушам!“

Всичките тези символи, като се преведат правилно, дават едно вътрешно изяснение; и това, което шокира, става ясно и хората виждат, че идеите са другояче поставени, а не както те ги разбират.

Една душа може да дойде като цвете в дома ти, може да дойде като една мушичка, може да дойде като едно гълъбче, пък може да дойде и в човешка форма,

може и в ангелска форма. Ти трябва да я познаеш! Душата може да дойде, по който начин иска, може и като скъпоценен камък да дойде. Съзнание има в него. Той те гледа, но ти не знаеш какво се крие в него. Един ден изгубваш камъка и плачеш за него, той изчезнал. За душата, скрита в него, е безразлично, че ти плачеш. Ако душата е в цвете, то само те наблюдава и си мълчи. Ако душата е човешка, може да се опознаете добре. Ако е като ангел, тогава има бъдеща възможност за опознаване и сближаване, но и така може да ти се яви и тогава ти през целия си живот ще помниш този час. Тъй щото приятелите не всякога са в човешки тела. Тялото може да е тука или каруцата ще пристигне, ама каруцарят го няма. Може каруцата да дойде и слугата да е тук, но господарят го няма; разпрегнат е конят му, каруцата и слугата чакат, но него още го няма. А някой път може всички заедно да дойдат, някой път той може да дойде после, подир каруцата и слугата си. Тази душа, която ще дойде в един камък, тя е завършила своето развитие и иска да види ти досетлив ли ще бъдеш да я познаеш в камъка. За пример, ако тя иска да те пази, тя ще избере един хубав камък, ще влезе в него и ще те пази. И ти чувствуваш, че този камък те пази, има магическа сила за тебе. Или ако влезе в едно цвете, ти ще почувствуваш това и казваш: „Откакто донесоха това цвете в къщи, щастие се внесе в дома ми.“ Значи чувствуваш едно присъствие. За пример, сега като влезе котка вкъщи, считат я за щастие и я пазят. То е поверие, но съвпада с истината. Петел изкурига ли, казват: „Ще дойде някой приятел.“ Питам: „Този петел знае ли, че вашият приятел ще дойде?“ – Знае, разбира се.

Изучавайте Божествения свят. Вие имате заложено

ни сили и способности, няма да се спирате на човешките задължения, ще изучавате нещата отвътре.

Да ви дам сега друго сравнение. Сравненията са потребни. Имате една цигулка. Ако не я изваждате от нейната кутия никога, може ли тя да ви бъде полезна? Не, ще извадите цигулката и ще свирите на нея. Тя ще ви говори, ще ви развесели. Вие като свирите на нея, тя ще ви весели, но ако не свирите на нея, няма да ви весели. Изяснете сега този символ. Какво изяснение бихте му дали? – Ще ви дам едно обяснение. Имате приятел, който е затворен. Седи месец, два, три и повече в затвора. Условия отвън има, но той е затворен. Ако вие не го извадите, да го освободите от тия мъчности, може ли да се развеселите? – Ето защо вие ще извадите цигулката малко, ще посвирите и пак ще я турите в кутията. Няма да я оставите вън от кутията, разбира се. Ако цигулката не се извади от кутията, тя не може да бъде полезна, но ако се извади и се остави отвън, тя пак се разваля. Значи, ако имате един приятел, постоянно ще изменяте неговите условия към подобряване, ако искате да съществува приятелството. Всеки ден трябва да внасяте нещо ново във вашия приятел. Туй е като течащата вода – всеки ден друга вода да тече, а не старата вода. Ако искате да имате приятел, всеки ден ще внасяте в него, може нещо съвсем микроскопическо, но ще внасяте нещо ново. И за вас самите е същото. Ако искате да разбирате и себе си, ще внасяте по нещо ново, колкото и да е малко. Щом внасяте, ще ви внесат. Щом не внасяте, и на вас няма да внесет. Та ще се стремите да внасяте винаги по нещо ново и в другите, и в себе си. Щом вие не се занимавате с другите, и с вас няма да се занимават. Някой казва: „Аз със Господа не искам да се занимавам.“ Тогава и Господ с

вас няма да се занимава. Казвате: „Аз не искам да се уча.“ И науката казва: „И аз ученост няма да ти дам.“ – „Аз не искам да любя.“ И сърцето казва: „И аз любов няма да ти дам.“ Казвате: „Воля не ми трябва.“ И волята казва: „Нищо няма да направиш без мене.“ А щом внесете какъвто и да е акт във волята, ума или сърцето, веднага ще има съответно действие в самия вас.

А моралната лъжа произтича от това. Ако аз искам вие да внесете нещо в мен, без аз да внеса нещо във вас или ако привидно само внеса, това е лъжа. Например ти изореш нивата и ми кажеш: „Аз ще я посея.“ Обаче не я посееш. Аз ти платя, като мисля, че си я посял. Обаче през идващата година не израстне жито. Тогава аз ще схвана, че си ме излъгал. И така се зараждат лошите отношения между хората. Аз страдам, че съм се доверил на тебе, а и ти страдаш, че не си постъпил честно. Аз губя на физическото поле – нямам приходи от нивата си. А ти си изгубил духовно, понеже вече няма да имам доверие в тебе, за в бъдеще нищо няма да ти се даде. Затова моралният закон е такъв: ще внесеш и тогава ще получиш – и на тебе ще внесат. Обмените трябва да бъдат правилни. Това е морален закон. Обмяна има между действията на енергията отвътре. И всичкият спор между хората седи все за това, за онова, което е обещано, но не е изпълнено. И спрямо вас самите е същото. Ако една мисъл внесе в мене друга мисъл, тя работи, ако не я внесе, тя не работи. Затова законът е такъв: най-първо ще изореш нивата, ще я посееш и след туй ще искаш да ти платят. Тъй законът работи по най-правилен начин. Българите така постъпват и те са намерили правилно разрешение. Който има земята, дава нивата, дава и семето, а другият ще я изоре, ще я посее и каквото изкарат на

следната година, се дели наполовина. Те не си служат с пари и това е хубавото, защото парите не определят труда.

(Кой дава нивата и семето?) – Бог е, Който дава нивата и семето. Нивата е тялото, а семето е животът, дарбите, всичко у нас. А работата на физическото поле, страданията, значи орете, копаете; страданията идват, понеже всяка една работа си има своите мъчности, и тогава, накрая каквото спечелите, то е ваше.

Сегашните отношения на хората трябва да се изменят, понеже са неестествени, лъжливи. Позлатени са само отгоре. Така аз мога с един наполеон да позлатя цяло кубе, но колко ще трае то? Това е само един тънък пласт отгоре. Ако един предмет, позлатен отгоре само, ви го представя за чисто златен, това значи, че не говоря истината. И затуй мислите, чувствата, волята се определят все по същия начин. Онези, които издържат при големи изпити, са златни, а онези, които не издържат при най-малкия изпит, са позлатени.

Изисква се голяма точност, чистота, редовност! Човек да върши всичко като свое, за да го върши добре.

*Лекция от Учителя,
държана на 22 октомври, 1924 г.*

МЯСТОТО НА ЛЮБОВТА

Има три науки. Етиката е наука за душата. Педагогиката – за сърцето. Логиката – за ума.

Въпросът за съвестта влиза в познанието за сърцето. Интуицията е език на душата, чувствата – на сърцето, разумът – на ума. А волята се проявява чрез силата.

Атомът е бодът на реалността. А зад този атом, зад този бод седи великата реалност, която действа чрез него. Човекът е малко същество, но то е проявление на Бога. Зад човека седи Бог. То е въпрос само на времето. Тази най-малка частица може да се разраства. Най-малкото нещо е най-силно, най-деятелно, а най-голямото е най-постоянното. За да бъдеш постоянен, трябва да бъдеш много голям. Ако искаш да бъдеш силен, ще станеш малък. Който е мързелив, да употребява малките величини.

Искаш да бъдеш доволен. Тогава представи си, че всичко в света е твое. Тъй гледай на нещата. Човек има приятен характер, когато желае да постигне нещо, но той иска преждевременно да го постигне, това е лошото. Значи, когато в тебе се събуди чувство преждевременно да постигнеш нещо и нямаш търпение да дочакаш времето му, тогава ти си неспокоен.

Да кажем, че сега имаш едно състояние на индиферентност. Тогава се изисква да бъдеш много зает, да работиш. И после представи си, че това състояние е въвн от тебе, външно състояние; не е твое, защото ако е твое, ти трябва да бъдеш господар на него, а ти не си му господар – тогава не е твое. Има състояния, които не са твои, натрупани са отвънка; а трябва да се освободиш от тях. В това тяло ти ще създадеш други тела, които ще бъдат

твои, и тогава ще дадеш това тяло на света. Ние владеем физическия свят само отвънка, не сме го проникнали отвътре. Ако мога да разреда тази паница, та тя да изчезне и после пак да я съгъстя, тогава аз прониквам материята. Всички трябва да имате една философия – да изпъдите недоволството от сърцето си, съвършено да го изпъдите; и от ума си, и от волята си. Представете си Бог, Който е съвършен, Който е създал всичко. Той всякога се весели в делата си. Бог, който те изпълня с всички възможности! Защо не слушаш? Защо постоянно хленчиш, не искаш да работиш, а хленчиш, че нямаш нищо? И все искаш да ти дават това, което имаш. И защо ще искаш другите да ти дадат, когато няма друг да ти даде? И когато ти искаш нещо, което имаш, ще ти вземат и това, което имаш. Някой е красив и иска да стане по-красив. Той ще изгуби своята красота. Стремеж трябва да има да използвате заложените сили и възможности в ума, да им дадете условия да се развиват. Това е Божествено. Някой път искате по-голямо сърце. Не, ще развиете възможностите на своето сърце, на сърцето, което имате.

Меланхолията вижда нещата от моралните чувства. Там е прозорецът. Тя е замислена за физически работи. А веселостта гледа от над челото – там е прозорецът. Много малките работи правят впечатление на децата. Сангвиниците са весели – въздухообразните елементи всякога са весели. Флегматичните са водни. Детският темперамент е на стомаха, а нервните хора са сухи. Сангвиниците, веселите хора са като птиците, които са вдигнали крилата си и се радват.

Човек трябва да мине една школа на обновление и изменение на организма, да може моментално да измени едно свое състояние. То става чрез реакция. Да допуснем, че вие сте изгубили 10 000 лева. Замислен сте. Тряб-

ва ви сега една реакция, за да възвърне спокойствието. Как? Казвам: Парите ви се намериха, носят ги. Това произвежда реакция и веднага всичката тази меланхолия изчезва от вас. Питам: Може ли да добиете същото състояние по друг начин? *(Освен да се примирим със загубеното, да мислим, че някой беден ги е намерил.)*

Трябва да си съставите едно особено понятие за света. Представете си, че лявата ви ръка е едно общество, дясната – друго общество, те не се познават. Турите ги едно до друго, запознават се. Е, тяхното щастие от това ли зависи? Някой път ще ги разделите, те ще плачат. Тогава трябва да им създадете работа отвън. Лявата ръка носи известни блага, радва се, мисли, че са за нея, обаче дясната ръка ги взема. Лявата ръка е неутешима. Тогава аз ще ѝ кажа: Няма какво да плачеш, тези пари ще се намерят. Нали се обичате с дясната ръка, тя ще донесе пак парите. Дясната ръка, това са хората на Бога, хората, които обичат Бога, които вървят по Божия път. Лявата ръка са тези, които не вярват в Бога. Да кажем, дошъл един от лявата ръка, който не разбира Божия закон и ти задигнал парите. Но ти, понеже живееш в Бога, ще кажеш: „Моите пари са в лявата ръка.“ Всичките лоши хора, неверници са в лявата ръка, която също е в Господа. Е, Господ събира лявата и дясната ръка на едно място, тогава? Но не за дълго време. Държи ги, държи ги и после ги раздели пак – всеки си отива на своето място. Та този начин е хубав, има закономерност. Загубиш си парите, кажи: „В лявата ръка са, ще дойдат пак.“

Трябва често да правите упражнения от този род. Да кажем срещате някого, но той нещо се е нацупил. Първо трябва да влезете в неговото положение, да го разберете. После пък вие почвате да се цупите, че сте срещнали някого си там и сте го наскърбили. Сега това

състояние се връща у вас. Как ще разрешите задачата си? Когато хората се обезсърчат и когато не вярват в Бога, това е една стратегия.

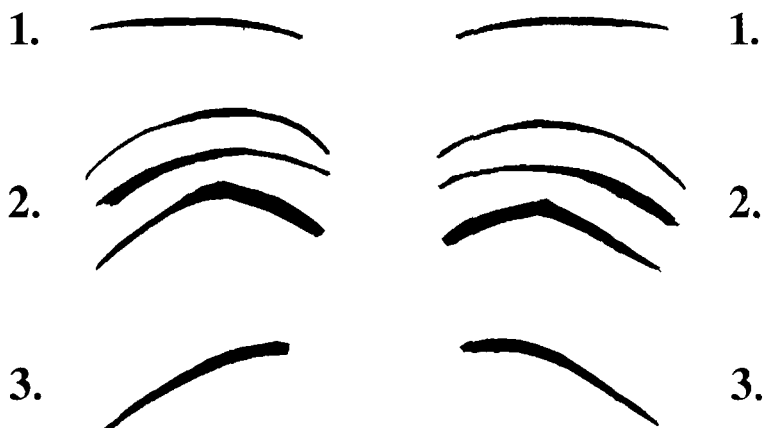
Радостта дава височина, а скръбта – дълбочина. Мисълта дава широчина. Първо идва радостта, а после мисълта. В скръбта най-напред идва скръбта, мъката, а после мисълта. Радостта мисли по един начин, а скръбта – по друг. Аз считам скръбта за товар, който отначало е неприятен, после, колкото повече се носи, става по-тежък и най-после този, който го носи, или трябва да си почине, или някой трябва да дойде да го снесе от гърба му. А радостта е човек, който пътува без товар. Затова по-скоро му се свършват приказките и припасите.

Има три вида вежди – 1, 2, 3 (фиг. 1).

1. Тези вежди са на човек с научни интереси.

2. Това са вежди на чувствителен човек, венерин тип.

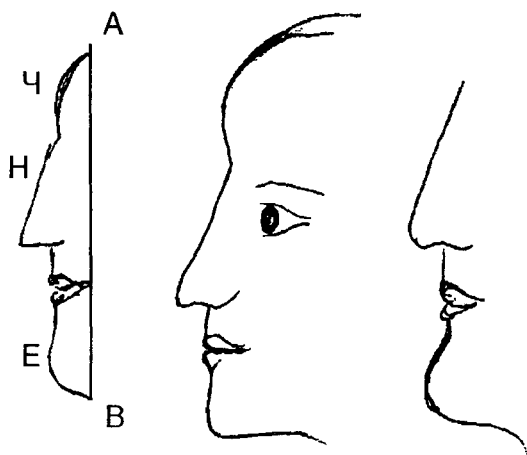
3. Това са вежди на старите хора, клюмнали надолу, на песимистите.

Фиг. 1

Когато в средата горе те са издадени (2), това е идеалното. Но откъдето почват и където свършват, има силно привличане; значи дедите в началото и в края са били материалисти, живели са в гъстата материя. Това са и вежди на весел човек, всичките неща отвънка му правят впечатление; правят му и ефект, но тогава промените стават често. Децата така са радостни, но промените стават бързо. Веселието се превръща скоро в плач. Тези вежди (2) се задоволяват с по-малко и от малко се наскърбяват. А тези вежди (1) са с по-голям простор. От малки работи не се наскърбяват, но веднаж наскърбени, мъчно им минава. Вежди, които при началото си, до носа, са по-тънки, а към края се разширяват, това значи, че у тези хора чувствата играят важна роля. У тях може да се развие и интуицията. Те разсъждават повече, а по-малко наблюдават. Въображението и разсъждението са развити.

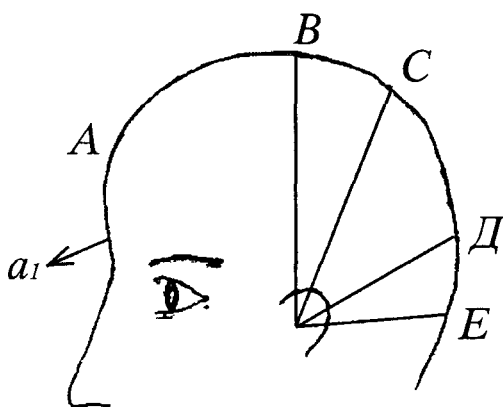
Колкото челото е по-близо до правата *AB* (фиг. 2), активността е по-слаба, а колкото челото и цялата лицева част са по-издадени навън, и силата е по-активна. И носът също трябва да е навън, да не е спитен до лицето. Ако има вдлъбнатина в брадата, това показва развитие на чувствата, устойчивост на чувствата и амбициозност. Кол-

Фиг. 2

кото това вдълбаване е по-голямо, толкова повече преобладават личните елементи, а също и волевите елементи. У някои хора волевите елементи не влизат, а те имат само импулсивност на чувствата. Вдлъбнатината на брадата показва аналитичен ум. Има хора, у които е развит повече строителният, конструктивният ум, творческият ум. У някои чувството за ред и порядък е много развито и държат на тях преди всичко, а след това вадят заключение за вътрешния живот. Тези хора първо събират, а разсъждението идва после. У хора, които имат хубав овал на челото, наблюдението е силно развито. Такива хора трябва да наблюдават, но и да разсъждават. Интуицията им е развита, но трябва да разсъждават. Наблюдателните способности са развити най-силно у хора, на които първата част на челото, точно над веждите (обективният ум), е силно развита, изпъкнала. Изпъкналото чело говори за разсъдителни способности. На някои хора им трябва логика, на някои етика, на други педагогика, а на някои – психология. Някои хора имат силно развити методични способности, богато въображение имат. *(Откъде да знаем какво трябва още да развиваме или какво ни липсва?)* – Това, което не обичаш, ти го нямаш, а което обичаш, ти го имаш, но трябва да му дадеш повече възможности да се развие, да го усвоиш. Някой път творческият ум (овалната линия на челото) може да лиши човека от дълбочината на чувствата. Такъв човек не оставя нещата да узреят, той ги обира предварително. Този човек не дочаква плодовете да дозреят, а ги прибира да дозряват вкъщи. Не да ги яде, но да ги пази. Хора, които нямат търпение, не дочакват края. Такъв човек ще изяде баницата недопечена. Опасността у някои хора е, че като бързат, бързат, няма да си доправят баницата. Ще се забъркат повече, понеже са прибързани. Други ще я ядат и ще кажат: „Кой

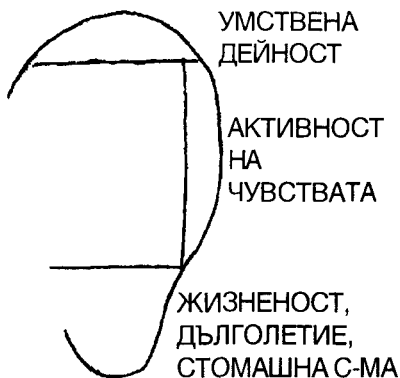
е направил тази баница?“ А третият ще приготви баницата и всичко, но накрая, като угасне огънят, ще се разсърди. Систематичността и външният ред, всичко това идва от силните наблюдателни способности и от разсъдък – те турят нещата в ред и порядък и после чакат, търсят вътрешното отношение между нещата. При тях умът се проявява в своята първична дейност. Те си нареждат нещата по един ред и ако някой им ги разтури, може да отнеме всичко от им въодушевление и импулса им за работа (фиг. 3).

А – умствена способност; a_1 – наблюдението, впечатленията; В – силите на моралните чувства; С – личните чувства; Д – домашните чувства; Е – животинските чувства.

Фиг. 3

Индивидуалните чувства имат нещо общо с тези от умствен характер. Някой по сърце е бърз, припрян, а по ум не е. Някой е по-активен; това се познава по ухото. Ако човек е активен, ухото е добре очертано и средната част е изпъкнала (фиг. 4). Колкото долната месеста част е по-дълга, толкова човек има по-голяма жизненост. Някой е по-активен на физическото поле, а щом дойде до сърцето, при чувствата, той почва да мисли, иска да бъде коректен в чувствата. Ако кажат на този човек „Хайде

Фиг. 4

да спрем тука“, той казва: „Чакай да помисля“. Всички хора се различават много един от друг. Нищо не се повтаря. Наблюдавайте колко са различни ушите на хората. Някои схващат формата от някое музикално парче, други ще схванат идейното в него. Някои ще се интересуват от това как свири артистът, други ще се

интересуват само от музиката, трети от публиката. На някои хора ръката е малка, значи преобладава аналитичният ум. И естетика има у такива хора, те са миролюбиви. Те казват: „Ако ми е късмет, на краката ми да дойде.“ Някои гледат не само как свири музикантът, а и как е вчесан, как е облечен и заедно с това какво впечатление прави, като свири.

Доброто е всякога красиво като закон. Но красивото не всякога е добро. Когато в красотата няма доброта – не е красота, тя е маска. В лицето трябва да има всякога известни черти, които да останат неизменни, а всички мускули наоколо могат да се изменят. Това говори за добър, установен характер. А ако всичко се мени в лицето и нищо постоянно не остава, такъв човек е без характер. Има хора, които се смеят така, че всичката им сериозност изчезва от лицето. А има хора, и като се смеят, сериозността остава. Сериозността е добро качество; това говори, че той създава, че има някои неща, които трябва да придобие и затова е сериозен. Скръбта, това е един висок връх, от който идват всички рекички. И една особена черта в лицето на човека е висок планински връх.

Когато тези особени черти се проявят, вие ги виждате, а когато не се проявят, вие не знаете къде са. Същите тези черти ги има в духовния свят. Човек, който се отличава с постоянство, притежава една ярка, пълна светлина. Човек, който е достигнал почти до съвършенство, е като една горяща свещ, дето горенето е пълно, без дим. А у другите хора горенето е непълно, има повече кадеж. По това се познават и различават хората.

Та човек строи своята съдба. Не всички греди, които човек има, са здрави. Има някои греди, които трябва да се извадят. На лицето ще четеш какво си свършил и какво ти остава да довършиш. Лицето не показва недостатъци, а показва недовършената работа, която трябва да се довърши. Недостатъците, това е недовършената работа. А недостатъци аз наричам само това, когато човек е злоупотребил с благата, които Бог му е дал. Недостатъци има, когато хубавите чувства са се изродили и са станали на грехове.

Във въображението си човек очаква повече, отколкото може да получи. И затова такива хора са нещастни. Каквото и да правите, първо туряйте основната черга. Като пишете нещо, туряйте основната мисъл, а после другите неща могат да се нахвърлят наоколо. Всичко може да се каже, но вие трябва да кажете една основна идея. Като кажа нещо, аз го смалявам дори, въпреки че е вярно. Казвам само една десета от цялото. Ако бих казал всичко, човек би се стопил под този образ. Той още не може да издържа всичко, затова трябва да се стреми към вътрешно самообладание. За носа ние съдим от перпендикуляра, а не от кръглата, меката линия. Тя е фиктивна. Хората с големи уста са разговорчиви. С малки уста са идейни, но не са устойчиви. Колкото е хубаво човек да се чувства лек

и весел като дете. Да бъде едно възрастно, но умно дете! Да не остарява преждевременно. Където и да си, между колкото хора и да се движиш, да си представяш, че в една къща, в някой ъгъл ти виждаш всички; да ги наблюдаваш, но теб никой да не вижда. Такова едно поведение да държи човек спрямо хората е хубаво. Но днешният свят все влияе на човека и той все иска да се прояви. Да си кажеш: „И аз мога след време да го науча; чакай, не бързай, наблюдавай хората и се учи.“

Какво е любов? Как бихте я определили? (*Всичко, което изправя човека, всичко, което дава работа на човека за по-добър край, това е Любов.*) – Любовта е кроеж, а не рязане. Някой става да копае лозето, но има си правила за това, той не бива да изкопае всичко, а само да прекопаяе пръстта. Знаете ли какъв е законът? – Любовта най-първо се дава на най-силните, а най-накрая – на най-слабите. Ако турите едно цвете там, дето водата извира, то ще се развали. Туй цветенце трябва да иде най-накрая, че едва да взима, едва да изсмуква от водата – това стига за него. Погрешката е там, че всички отиват отначало на извора. Чакай, туй място не е за тебе. Накрая иди. Ти трябва да определиш колко можеш да носиш и тогава да застанеш на съответното място до водата. Ако отидеш в началото, водата може да те отвлече и нищо да не остане в теб. Можеш ли да поканиш слънцето да ти дойде на гости? Слънцето изпраща посланици – лъчите, а то остава горе. Може ли някой да приеме слънцето на гости?

Трябва да се говори за малката игла. За Любовта човек не може да говори, защото тя е най-голямата топлина. Но всеки може да я намери! Няма същество, което да не разбира Любовта.

*Лекция от Учителя,
държана на 22 октомври, 1924 г.*

ДВАТА ЗАКОНА

Сега, какво искате да ви говоря? Прочетохте ли днес миналата лекция? (*Не, тя не е готова още.*) – Вие трябва да турите в ред вашите лекции от класа, да приведете всички ваши беседи в изправност и тогава да извадите общите положения и да се знае какво съдържа всяка беседа или поне главните точки, които се съдържат в тях. Този материал трябва да го проучите, защото една материя, докато не се проучи, не може да се усвои. Ще извадите за себе си колко основни точки има във всяка беседа, та после от тези точки ще извлечете със свои думи основната идея.

Докато не разбирате думите като сили, понеже всяка една дума представлява сила в себе си, вие не можете да разберете тяхното вътрешно съдържание.

Какво разбирате под думата любов? – Да ви обича някой, да се грижи за вас, за вашите нужди и най-вече за материалните нужди, които имате. Тъй е според както светът разбира. След туй неговото мнение за вас, неговите възгледи, чувствата, които има, да бъдат най-добрите за вас. Това разбирате под думата „любов“ и никога да няма пропукване в тази любов. После някой път вие се обиждате, да не ви лъже, едно да говори, а друго да върши. Искате тъй, както той ви говори, тъй да бъде; не тъй разбирате, но тъй искате. Следователно аз тълкувам туй, което вие искате, то е право. Всеки каквото иска, то е право. Но в дадения случай човек може да иска само едно нещо. Туй, което човек разбира, че иска, не са много неща, той винаги разбира, че иска само едно нещо. Вижте как ще направя тази мисъл ясна. Вие за Великден нали искате от баща си рокля, не може да искате десет

рокли, искате само една, но хубава. И една шапка искате, и едни чепичета, но най-хубави да са. Туй се подразбира и ако той ви ги купи, значи ви обича.

Та като казвам „Едно нещо ще искаш“, може да кажеш: „Как тъй, аз мога да имам много други идеи.“ Не може да имаш много идеи. За Великден една рокля, бяла рокля и едни чепичета ще имаш – това е всичката идея. Т. е. всъщност така се проявяват много желания у хората. При яденето пак е същият закон. Когато искаш да ядеш, не можеш да ядеш десет неща изведнъж, само едно нещо ще искаш. То е правото, а многото яденета, то не е право. Тези хора, които искат много, те са хора на лукса и те са хора без убеждение. Човек, който яде много и разнообразни яденета, и неговите идеи са такива. А има хора, те искат само едно ядене. Англичаните ядат много и месото е най-главното ядене на масата, а зарзаватът се приготвява отделно в малки чинийки. А българинът от всичкия зарзават и месото ще направи само едно ядене. Българинът се отличава с една черта на лакомия, затуй Господ му е дал малко земя. Знаеш кога се казва лакомство? – Когато малкото дете иска да яде като големия, това е лакомство. А когато големият човек иска да яде като малкото дете, то е скъперничество. Тъй определям двете положения.

Всеки един човек трябва да познава в дадения случай силата си. В дадения случай има една известна възможност, която зависи от човека. Вижте какъв е Божественият закон. Както човекът излиза от слънцето, така и буболечицата излиза от слънцето. И бедният, и богатият, всеки еднакво излиза от слънцето. Но възможността да възприемат топлината и светлината е различна. Тази възможност зависи от тях, а не от слънцето. Слънцето казва: „От мене е даването, а от вас възприемането.“ Ако

някой се е топлил повече и е възприел повече топлина, то е от него. Никой не може да обвини слънцето, да каже, че на него дало повече топлина или светлина. Тъй щото възможността е от вас. Възможността не я създава Бог, възможността зависи от вас. Бог ви дава своята благодат, всичко ви дава, а възможността вие да се ползвате повече или по-малко от благодатта, напълно зависи от вас. Възможността да се ползвате в по-голям или по-малък размер от тази благодат зависи от вас. Че някой ден учите, а другия ден не учите, то вече зависи от вас напълно. А желанието за знание идва отвътре, подтикът на човешкия дух да знае, да се учи, то е от Бога. Но да се учите, зависи вече от вас, то е възможност, зависеща от вас. Малко да учите или много да учите, от вас зависи. Някой казва: „Бог създаде възможностите.“ Не, благодатта е от Бога. Има условия, които Бог е създал, но възможностите са от вас. И ето къде се спъват сегашните хора: ако Бог през слънцето изпраща всичката своя светлина, ще има ли у Него желание да препятствува за възприемане на светлината? – Не. Значи у тебе седи желанието да възприемаш или не. Някои спорят: „Ето този си топлил повече, другиго си топлил по-малко.“ *(Може условията им да препятствуват.)* – Ама условията човек ги е създал.

Ето какво правило държа: дойде някой, иска да ми послужи. Аз считам туй за много хубаво, искам да ми намаже обущата, да ми изчисти дрехите и т. н., но тази услуга един ден може да ми причини много голяма скръб. Един ден тези хора ще бъдат заети с работа, а аз ще чакам да дойде някой да ми послужи. А като чакам, страдам. Аз всякога трябва да разчитам на себе си, да си върша сам работата, а че някой може да ми направи услуга, то е вметнато. Няма да очакваш другите, сам ще знаеш

да си ваксаш обувките, сам да си шеташ на себе си. А ако дойдат да ти шетат от любов, то е друг въпрос. Иначе ще се изложиш на изкушение. Там е философията на живота. Някой път може обмяна да стане: един ще свърши едно, друг ще свърши друго нещо. Но като общо правило: всеки сам да си услужва. Защото иначе да допуснем, че слугата ти се разболе, тогава какво ще правиш? Щом знаеш да си шеташ, ще почнеш сам да си вършиш тази работа, без да се поставяш на изкушение. Във външните работи има всякога изкушение. Ако те приемат много добре, ти се радваш, но трябва да знаеш, че има и обратното – друг път няма да те посрещнат, няма да те угостят, сиромашия дошла, болен има, други препятствия има и да искаш, не могат да те приемат. Тогава? Ако ти не влезеш в туй положение, ще се поставиш на изкушение.

Любовта е от Бога, а да се любим е от нас. Любовта е от Бога, а аз да ви обичам, то от мен зависи. Няма Господ да ме накара да ви обичам, то е от мене. Има два закона. Любов към Бога! – Той е всемирен закон и носи общо благо. И вторият закон, – че аз обичам и себе си. А понеже хората не знаят да владеят този закон, та от това се раждат всички нещастия. От любовта към себе си произтичат всичките нещастия. Не че този закон е лош, и той е един от великите закони, но той сам по себе си произвежда страданията. Щом речеш да обичаш себе си, ти ще произведеш радост на себе си, а на окръжаващите – страдания. Казваш на кокошката: „Ти ще се жертваш заради мене, аз искам днес да бъда радостен.“ – Това е любовта към себе си. Аз ще заколя кокошката, тя ще страда, но аз ще се веселя с приятелите си. Но ако кажа: „Аз ще обичам Бога!“ – Тази любов тогава включва и радостта на кокошката. И тази кокошка е спасена от съвсем друг закон, не от мене, а от любовта ми към

Бога. Тази любов спасява кокошката.

Та всичките ви страдания в света произтичат от този, втория закон на човешката любов. Туй ще го знаете, всяко страдание, което ще изживеете, се дължи на човешката любов, която действа във вас и в другите. Такъв е законът. Виждаш двама души се обичат, правят си услуги, радват се, тебе ти става скръбно. Казваш: „Защо няма и мене някой да ме обича?“ Ето ти скръбта от где изниква. Тъкмо си намериш един приятел, обичате се, трети гледа. Той – сам! И той страда. Казва: „Защо и аз да нямам някой приятел?“ И тъй, все ще се намери някой, който като гледа другите, сам да е скръбен. Това е все човешката любов. Тъй че по този закон хората не могат да бъдат щастливи. При него имаме и радост, имаме и скръб. И този закон може да разрешите в още по-скрита, по-поетична форма. Когато Шопенхауер развива своите възгледи за скръбта и песимизма, той сам се натъкнал именно на втория закон на човешката любов. Тогава и да искаш, не може да направиш хората щастливи.

Аз ще кажа тъй: Щастие се добива само в любовта към Бога! Но като дойдеш до тази любов, ти никога няма да говориш за нея. Туй, великото, с думи никога не може да се изкаже. И този, който носи Божествената Любов, знаеш ли как се крие? – Той ще се престори на много обикновен човек, ще се облече в много скромни дрехи, но вътре е богат. А отвън кой как го види, не може да му завиди. Той може всички да направи богати, но никой да го не знае. Но той съзнава, че носи едно голямо богатство в себе си. Той е доволен, той е тъй щастлив, никак не мисли за скъсаните си дрехи. Света може да го съжaliaва, но това е само по външното му положение. Той е като един работник, който е в някоя рудница, облечен е временно с такива дрехи. Това ни

най-малко не го смущава. Той носи друго богатство. Той носи Бога и на всички се радва и на всичко благодари. В такъв човек се крие повече Божията Любов, отколкото в другите хора с хубавите дрехи. Човешката Любов е в хубавите дрехи. Не че тя е лоша. Ако видим един човек, хубаво облечен, да му се радваме, то е едно благословение. Но всеки, който види, че дрехите на другите са похубави от неговите, не бива да е недоволен. Не е ли тъй? Тъй е. Ето една истина. И в училището, щом видиш, че някой се отличава повече от тебе, колкото и да си силен, все ще заговори човешкото у тебе. Има и изключения, съзнаваш, че някой разбира повече и казваш: „Той заслужава.“ Онзи ученик е толкова скромен, че даже не обръща внимание, а другите казват: „Аз да съм на негово място, ще се радвам.“ Тъй казват другите, а той седи, като че нищо не се е случило. Той е толкова скромен, че ние не можем да му завиждаме. Той е способен, но минава като другите, т. е. като обикновен, но всички го обичат. Пък друг, като знае нещо повече, надигне се, но тогава всички се опълчват против него. Това е то човешкото естество.

Това са закони, които действуват в малкото. Човек, щом дойде до закона на недоволството, от гледището на Шопенхауер той трябва да знае, че туй недоволство съществува в света, в живота, в човека. И този закон е необходим, потребен е. Да станеш малко недоволен, то е едно качество на живота. Който живее, непременно изпитва това състояние, неизбежно е това. Няма човек, който е дошъл на земята, да не е изпитал скърбите и тъгите. Колкото чисто и свято да е живял, даже без сам да знае, той е изпитал това. Скърбен е той, тъжен е някой път и не знае причината откъде идат тия състояния,

но ги изпитва.

В света има два вида знатни хора, знаете ли кои са те? Аз ще ви кажа: едните са великите хора, а другите са глупавите. Дето минат, и децата им правят закачки. И той е знатен, ама всички се подиграват с него, и той се подиграва с другите. В която кръчма и да влезе, всички го знаят и кусур не му хващат. А първите са истинските, великите хора. Аз ги наричам знаменити хора. В едно общество двама знатни не може да има. Един знаменит ще има само, а вторият – ти – ще бъдеш само шут. Искаш ли? – „А, не искам.“ – Е, тогава бъди скромен. Ако искаш, казвам, още едно място за велик човек има. Шут ще бъдеш.

В природата законът е друг. Там знатен, велик може да бъдеш, то е вече по отношение на слънцето. Представете си земята както е валчеста, че слънцето я огрява отвсякъде. Наистина има високи върхове, има и малки върхове, но слънцето всички огрява. И когато слънцето ги огрява, значи, че те са знатни и всеки обръща внимание на тях, защото те са осветени. Който връх е осветен, малък или голям, той е знатен. Пък щом не е осветен, и голям да е, и малък да е, казва се, че той е в забвение.

Има ли разлика между тези две положения: да имаш един приятел и той да мисли за тебе, че ти си даровит и талантлив, или пък цял един народ да признае, че ти си талантлив. Каква е разликата? Разликата е само в твоето съзнание. Ако ти си умен, един ако мисли или много да мислят за тебе, е все едно. Но когато у човека се развие човешката любов, тогава той обича да има много, да говорят за него. Когато обича себе си, той иска много неща да има за себе си, много говеда, много овце, къщи... По този начин може да знаеш за всеки един чо-

век мисли ли за себе си. Някой човек е беден, със скъсани дрехи ходи, но той постоянно мисли да има къща, хубави дрехи. Ала любовта не е още проявена в него, но един ден тя ще се прояви. А някои хора, които са опитали този закон, ще отиват към другия закон: раздай на другите. Това е, дето Христос казва: Ако ти си разбрал, че в света, в човешката любов няма щастие, тогава раздай всичко на другите, те да се радват, пък ти възприеми Божията Любов, защото всяка любов има своите неща. Ти ще раздадеш всичко, което се отнася до човешката любов, а ще възприемеш Божията Любов.

Животът, който сега имате, ви е даден от човешката любов. Този живот е смъртен. А онзи живот, който е даден от Бога, той е безсмъртен, той е вечен. Следователно вие в себе си нямате още този Божествен живот, вечния живот. Имате само наченки на този живот, а сега проявявате само човешкия живот. И затуй умират хората. Човешкият живот си изисква нещата, които му принадлежат: ядене, пиене, къщи. А като дойде Божественият, вечният живот, той ще бъде безсмъртен. И той си има неща, които да го радват. Човек ще опита двата закона и ще разбере дали в единия, или в другия да живее. Той не може едновременно да живее и в двата закона. Писанието казва: „Любовта към света е вражда към Бога.“ Който обича света, не може да бъде приятел на Бога. Щом обичаш света и светът теб обича, тогава ти не можеш да бъдеш приятел на Бога.

А щом Бог те обича, тогава светът няма да бъде разположен към тебе и ти не можеш да очакваш от него да те обича. Това са неща казани. Туи е вярно. Ти както и да мислиш, тези неща няма да се изменят. Затова светът не обича истината, защото тя е от друг свят; тя при-

надлежи към вътрешния живот и затова тя е непозната за хора, които не обичат истината.

Това са положения, с които вие ще дойдете в съгласие не със себе си – ще се намерите в противоречие. Туй, което ви говоря сега, вие ще го опитате. Някой път ще кажете: „Аз не трябва ли да обичам себе си?“ – Ще обичаш себе си. Помнете едно нещо: тази любов към себе си няма да мислите да я изкорените. Вие и не можете да я изкорените, не можете тъй, но тази любов трябва да отстъпи място на Божията Любов, а и тя ще си живее. Любовта към себе си трябва да отстъпи място на Божията Любов. Ще я жертвуваш за другата. Нищо повече! Да ви представя закона. Трудно е да се обясни любовта към мене. – Имам една кокошка, искам да я заколя, това е моята любов, любовта към себе си. Да кажем поканил съм приятели. Ако искам да се проявя с любовта към себе си, тази кокошка ще изчезне. Добре. Второто, ако аз убедя приятелите си и мене самия да се откажем от кокошката, тогава и аз съм жив, и кокошката е жива, живеем заедно. Сега де е пожертвуването ми? Туй, което аз съм пожертвувал, къде е? Аз пожертвувах едно желание в себе си, но същевременно се повдигнах и кокошката остана при мене. А моето желание къде отиде? Моето желание не го пожертвувах. Аз му казах тъй: „Днес аз не мога да ти услужа. Ти кокошка няма да ядеш.“ Аз изпращам това мое желание при моя приятел, който живее за себе си. За него това желание е необходимо. Тъй че това желание не е умряло. Така аз уравнявам въпроса. Това желание не е умряло, а го пращам на друго място, а на негово място е дошло туй второто, доброто желание у мен. То е Божественото желание, което като го възприема, аз се повдигам.

Разбрахте ли как седи работата? Отначало ти мислиш, че си пожертвувал желанието, но то е само привидно така. Щом ти не можеш да му услужиш, това желание отива на друго място, а на негово място идва доброто, Божественото желание. Някой път ще кажете: „Пожертвувах желанието си.“ Не. Просто това желание е отишло на друго място, а у тебе се е появило друго желание. Може да направите едно наблюдение. Изпратете съзнателно едно ваше желание на адепт до един ваш приятел – у него ще се увеличи апетитът. Значи физическите и духовните енергии могат да се трансформират от едно място на друго място. Вие може да не ги трансформирате, но ще знаете – трансформиране става. Сега туй да остане, то не е важно.

Аз искам да направя само едно различие между идеята за любовта към себе си и Любовта към Бога. Искам ли да заколя кокошката, това е любовта към себе си. Искам ли кокошката да живее, това е Любовта към Бога. Искам да си купя хубави дрешки – любов към себе си. Кажa ли: „Не купувам дрехи за себе си, туй е Божественото в света.“ Това е жертва. Всякога, когато се откажете от известни блага за себе си, идва Божественото върху вас. В такъв случай отказването от блага за себе си, това е жертва. А туй зависи от вас. Да кажем, имате два молива, ученичка сте, но вземате единия молив и го давате на друга ученичка. Тук е пак същият закон. Каквато и малка услуга да направите, тя може да предизвика Божественото у вас. Законът все действа. Той не действа само при големите работи, а и при най-малките, микроскопични случаи действа също така, както и при големите неща. След жертвата иде Божественото. Така, като схванете философията, тя е лесно приложима.

Сега вие искате да се справите със себе си, отде да почне любовта и каква трябва да бъде. Аз ще я кръстя тъй: да се справите с общата любов и с частичната любов, да употребя този термин. Но под думата обща любов хората разбират нещо лошо, а под частна любов хората разбират нещо добро. Сега, като кажете на хората, че имате обща любов, те разбират нещо много лошо.

Аз ви казвам тъй, законът е такъв: И в човешката любов, и в Божията Любов в дадения случай ти можеш да обичаш само едного; защото и човешката любов действа по същия закон, тя централизира всичките неща в себе си. Човек, като помисли за себе си, разбира кокошките, овцете, всичко, което има. Той казва: „Аз съм господар, за нищо не мисля освен за себе си.“ Така е в човешката любов. Човек е едно малко божество и иска всички да му се прекланят. Но той трябва да знае, че всички не могат да му се прекланят. Много малко поклонници може да има той. За пример може братята, сестрите, бащата и майката да те обичат, но като излезеш вънка, никой не иска да знае за тебе. А в Бога има едно качество и то е следующето: той само дава, никога не взема. Човек не може да има туй качество. По това се отличават. Човек понякога може да подражава на Бога, но Бог е непреривен. Той все дава. Това е качество само за Бога. Това качество се казва *influx* (*influks*) – значи в Бога има вливане и изливане. Всичко от Бога само изтича. Всичко тече от него.

Ние не сме Божии, защото не мислим за Него. Негови сме, ако мислим за Него. Да обясня. Тази ръка е ваша, но ако се отреже половината, тя пак е ваша, нали? Питам: Ваша ли е? Значи, докато е във връзка с цялото, тя е ваша. Тази ръка е ваша, може да я спиртосате, но тя

не е ваша, не е в организма ви. Ако един ден ръката дойде и се прикачи на вас и почнат да циркулират тия сокове от организма навред, тя ще бъде ваша. А отвънка ръката не е ваша. Схванахте ли идеята каква е? Докато сме свързани с Бога, негови сме, а щом не сме свързани с Него, не сме Негови. Т. е. ние съзнаваме, че сме били Негови, а сега не сме Негови. Онзи, който ще ми отреже ръката, той е бил някой неприятел, той е дяволът; туй показва, че е дяволът, понеже ме е отделил от Бога, заблудил ме е. Аз ви давам това за обяснение на ония тънкости, с това искам да ви покажа как се обясняват противоречията, които съществуват в човешкия ум. Може тия противоречия да ги няма във всички, но някъде все ще ги намерите.

(Как да се откажем от света?) – Ето закона на отказването. Как ще се откаже твоята ръка от тебе? Като се отреже. После тя пак ще живее в света, но вече спиртосана. Значи вие, като се откажете от света, пак ще бъдете в света, само че няма да приемате влиянията на света и ще живеете в Бога, като се скачите с Него. Тогава светът няма да ви изхвърли. И като дойда в дома ви, как ще позная, че сте се отказали от света? Ако вашите кокошки не умират, аз ще знам, че вие сте свързани с Бога. Пък щом умират, вие сте скачени със света, нищо повече! От света човек трябва да се откаже, но трябва да знае кои неща са от света. Да строиш една къща, това не е всякога желание само на света. Ако аз построя една къща и пусна бедни да живеят вътре и нищо не им вземам, питам: Постройката на тази къща от света ли е? Не. Но образувам ли една модерна скотобойна, тя е от света. Тъй щото човек трябва да знае кои неща са от света и кои не са от света.

(Онзи, богатият младеж, каза на Христа: „Всичко това опазих, що да сторя сега?“ Пък аз казвам: Нищо от това не съм опазила, що да сторя сега?) – Щом си опазила всичко, тогава остава законът на жертвата – раздай всичко! Ако нищо не си направила, тогава ще ти кажа: Покай се!

(Какво трябва да пази ученикът, за да издържи изпита си?) – Трябва да пази връзката си. Нищо повече!

Трябва да знаете, че в човешката любов стават бързи смени на състоянията. И в тия закони вие не можете да избегнете бързите смени на състоянията. Дали ще може да си го обясните, то е друг въпрос. Но всички противоположни състояния ще ви дойдат.

Сега у вас трябва да изникне едно желание отвътре, един подтик, наричам го подтик на Духа, да имате желание отвътре. Защото когато аз ви говоря за тия обяснения, а вие нямате подтик на Духа, тогава ще започнете да си мислите: „Защо трябва да се отричам от света?“ – „Мога ли да излеза вън от света?“ Не. Това е неразбираемо. Вън от света значи съвсем друго нещо. Онзи, който има подтик на Духа, той разбира какво значи „вън от света“. – Лодката е в морето, но морето да не е в нея. Лодката е в морето, тогава тя може да плува, а ако морето влезе в лодката, тогава тя ще потъне. Туй се разбира човек да е в света, без светът да е в него. Това ще разбере онзи, който има подтика на Духа. Туй е обяснението за това човек да бъде в света, да може да плува, а не светът да е в него и той да потъне. Защото щом светът остане (влезе) в него, той се ограничава, почва да потъва, а когато не пуска светът да влезе в него – той е свободен. „В света бе и светът го не позна“ – казва Писанието.

Условията вие сте ги създали сами. Да допуснем,

че вие вземате пари назаем, подпишете един запис, срок – след три месеца да ги върнете. Но тогава ще дойдат и необходимите условия – вие трябва да плащате. Питам: Кой създаде тия условия? Вие ако не бяхте взели тези пари, щеше ли да дойде този заемодавец? – Не. Това не може да се счита и за подтик на Духа. При подтика на Духа човек трябва да бъде разумен, да каже: Няма да вземам пари назаем. А всичките задължения, които имам, ще ги изплатя с труд. Аз искам да бъда свободен. За пример искаш хората да те уважават. Ти се заблуждаваш. Ти ще плащаш тогава, защото всички ще искат от тебе. Според Божественото аз ще кажа тъй на човека: Приятелю, без ти да ми кажеш, свободно ще направя това, което искаш. Щом мога, ще направя това за тебе, без ти да ми се молиш. Аз сам ще прозра, че ти имаш нужда от нещо и ще го направя. Тъй е по Божественому – стига някой да усети, че ти имаш нужда от нещо и той ще го направи. Малките деца защо плачат. Щом дойдат на света, те плачат. Защо? – Да им помогнат. Някой път, докато плачат, никой не отива при тях, а щом престанат да плачат, идват и им помагат. Но плачът е зов на душата за помощ. Всички плачат. Даже да сте цар и да имате всичко, пак един ден ще ви бъде така скръбно, ще усетите такава скука. И в най-щастливото ви състояние скуката пак ще дойде. Как ще си обясните това? Ако сте беден, ще кажете: „Ех, беднотия!“ Не, това аз наричам самоизмама. Че и богатият умира гладен, но сиромасът не знае това, но богатият го знае. Та затова и царят знае една истина, която простите хора не знаят. Бедният казва: „Той е цар, той не е скръбен.“ Ето какво знае бедният. А царят знае, че той е скръбен. Значи в туй отношение царят знае повече. Тия неща трябва да ги знаете в

такава форма, за да ви бъде ясен законът. И на душата ви ще бъде леко, като знаете, че има неща, които не могат да се отстранят, защото вие сте си ги създали и ще ги носите по-леко. Господ ще каже: „Ти създаде тия неща и сам ще си помогнеш.“

Аз, както забелязвам, всички в класа сте се спъвали във втория закон на човешката любов. И всеки един си има мярка и с нея мери нещата. А трябва да знаете – по този закон никой никого не може да направи щастлив. Ако в един момент ви направи щастливи, в следващия вие ще бъдете нещастни.

Един американец искал да се прослави. И като мислил, мислил какво да направи, и като изброил всичко, което може да направи, решил да влезе в една бъчва и да се спусне от Ниагарския водопад. Тщеславие е това. Взел той бъчвата и почнал да я приготвя за целта. Осмолил я хубаво, турил меки постелчици и въздух, колкото му трябва. Но той не могъл да предвиди другите мъчности. Това, което може да се изпита там. Влиза в бъчвата и действително направил опита и излязъл жив из бъчвата. Прославил се много, всички вестници писали за него. Но втори път, казал, и целият свят да ми дадат, не искам да повторя този опит. Та и на вас по някой път ви се иска да влезете в тази бъчва. Но след като сте влезли, казвате: „Втори път не влизам вътре.“ Друг да опита вече. Тъй че вторият закон на човешката любов е Ниагарският водопад. Но това бучене, туй върдаляне в бъчвата, което си изпитал при падане от тази височина и докато те извадят от тази бъчва, туй никога няма да забравиш. И действително ще станеш знаменит, но ще кажеш: „Много скъпо платих за славата.“ Ама хубаво е да плати човек. За пример някой казва: „Христос го вдигна-

ха на кръст, прослави се.“ Прослави се, да, ама и Христос от всичката слава, която има, не желае втори път да го заковат на кръста. Той казва: „Такава слава повече не искам.“

Мнозина мислят, че може и по друг път. Не може по друг път, защото както се развива животът сега, тези са трите велики закона, които сега действуват в света: Любов към Бога, любов към себе си и любов към ближния. Как ще се прояви светът, ние знаем. – По три начина може. Това са трите закона, които действуват: любов към Бога, любов към себе си и любов към ближния. Любов към себе си – няма същество, което да не знае този закон. И най-малката буболечица го знае. Тогава остава да се изучат другите два закона: любов към ближния и Любов към Бога. Любов към себе си е закон, който сега се учи навсякъде. Едно растение, една семка, като падне на почвата, пусне коренчета, за себе си се грижи. Някой казва: „Да умра за себе си.“ Ако разбираш какво означава думата смърт, т. е. да престане в теб желанието да влизаш втори път в бъчвата, да ставаш знаменит, тогава добре. Защото виж къде е заблуджението: първия път, като влезеш в бъчвата, всички вестници ще пишат и ти ще имаш най-голямата слава, а ако втори път пак влезеш в бъчвата, наполовина ще се обърне внимание на това, а трети, четвърти път като влезеш, никой няма да пише вече и никой няма да обърне внимание на това. И тогава ще ти стане тъжно, ти ще страдаш. И при това няма да имаш възнаграждение, само ще изпиташ една голяма скръб. То е любовта към себе си, ти можеш да направиш само един опит, два опита не можеш да направиш. Там е драмата на живота. Какво подразбирам аз от това? – Ти искаш слава от света, можеш да посветиш 20

– 30 години да напишеш една книга, за да се прославиш. След като си издадеш съчинението, от този опит зависи, ако изгубиш, ти вече нямаш други 30 години на разположение, за да ги дадеш за друг труд. Първият опит като излезе сполучлив, то е всичко за любовта ви към себе си. Ако той излезе несполучлив, не можете да направите нещо повече за себе си. За себе си можете да направите само един опит. Може да посветите година, две, не е лошо, ние всякога посвещаваме известно време за нещо. Този закон работи, но след себе си носи всичките страдания и несгоди.

Сега не от страх да го избегнем, но ще дойдем до Божествения закон – да изменим любовта към себе си в любов към Бога. После ще дойдем до любовта към ближния, към себе си и като направим този кръг, пак ще се върнем към Бога. Това е един закон на Битието. Който разбира, това е една положителна философия, която всички ще опитате: тя работи много хубаво в живота. Ама каква психика има у човека! Аз съм виждал стара баба, погледне се в огледалото, че тъй въздъхне дълбоко, ала внимава никой да не я види. Съзнава, че вече не може да прави опит. Жалкото е там, тя знае – има нещо, което си е отишло. Не може да направи втори опит. А има други стари, които са разбрали живота. Те не усещат празнота в тези години, значи има нещо друго, по-съществено в душата им.

Сега можем да извадим заключение: първият опит или туй, което за човека е най-великото, то е най-голямата Божествена Любов. Понеже и вторият закон – любовта към себе си, произтича от първия закон – Божиата Любов. Туй, което в закона на личната любов или на човешката любов е най-голямото, то в Божествената лю-

бов е съвсем микроскопично. Най-великото в човешката любов, в любовта към себе си, е толкова малко по отношение на Божествената Любов, че то ще бъде като една малка игла нейде на Витоша; ще трябва да я търсиш и много голямо знание е необходимо, за да я намериш някъде. А пък и иглите са потребни, това го знаете. С игла зашиваш всяка дупка.

Ще изучавате живота. Всички хора все се стремят към нещо. Всеки си има по някаква мисъл в ума си. Човек все има нещо да го въодушевява.

(Ама Божественото не се постига от един път.) – Ето, погрешката ви е там. За да постигнете Божественото, това можете изведнъж, но да се прояви у вас това Божествено в своята пълнота, трябва ви цяла вечност. Да посея у вас Божественото, не ми взема дълго време, но да изникне тази семка и да се разлисти, и да се развие, то изисква време – цялата вечност. Ще знаете, Божественото изведнъж се добива, но цяла вечност е необходима, за да се прояви. Защото в невидимия свят, в истинския свят под време и пространство всякога разбират промяна на състоянието. Когато се каже, че денят е студен или топъл, че слънцето е изгряло, това е време и пространство за сегашното разбиране, а в невидимия свят винаги разбират промяна на две състояния. Там за време и пространство никога не говорят, а те се свеждат към промени на състоянията. Затуй там нямат година, месец, седмица или ден, там нямат и такова леточисление като нашето.

*Лекция от Учителя,
държана на 2 ноември, 1924 г.*

ОБРАЗИ НА ЖИВАТА ПРИРОДА

Има известни определени епохи, които не съответствуват на епохите на природата.

Процесът на узряването зависи от енергиите на живота. Там, дето има повече живот, има повече топлина. Ние казваме: Дето има топлина, там има живот. Сега ще кажем: Топлината излиза от живота. Там, дето има живот, винаги се явява топлина. Когато една мравка се покачи по крака на един човек, тя ще каже: „Колко е топъл този крак.“ Пък то е крака на едно разумно същество. Тъй и вие някой път, като почувствувате топлина, то е топлината на някое по-висше същество. Колкото по-мъчно може да се извади топлината от едно тяло, толкова по-висше съзнание има това тяло. Ако у мен съзнанието е будно, с никого няма да дойда в стълкновение; пък щом съзнанието ми не е будно, винаги ще има пречки на пътя ми. Понякога детето казва: „Мама не ми дава хляб.“ Това е неговото заключение. Ти не знаеш какво е нейното разположение. Когато детето каже, че майка му не иска да му даде хляб, трябва да се разбира, че няма условия сега, външни препятствия има, а може детето да има развален стомах.

Случва се някога, ставаш сутрин, неразположен си. На какво се дължи това неположение? Първо ще видиш от какво може да си неразположен. Вечерта си легнал весел, радостен, а сутринта ставаш неразположен. Това неразположение вече не е твое и може да се дължи на това, че като си бил много разположен и весел, ти си влязъл във връзка с много хора по лицето на земята. И те казват: „Ти си ял много, ама не помисли ли да оставиш малко за нас от яденето.“ И туй неразположение, то

е упрекът, който идва от другите хора, но ти не знаеш коя е причината. Когато дойдем до съзнателния живот, ние трябва да се пазим, да не внесем никаква дисхармония в съзнанието на по-висшите същества, нито в съзнанието на Бога; не да застанем пред лицето на Бога и да викаме, и да плачем, да се оплакваме. Ти ще изнесеш фактите, както са си, и ще оставиш въпроса, той сам по себе си ще се разреши, а другото, което може да направи човек, е излишно. Ти просто разкопай, посеи и плода ще дойде сам по себе си. Съмнението знаеш откъде произтича.

Имам една счупена стомна, не знаех, че е счупена, налях вода, тя изтече. Такъв е пропуканият живот, колкото и да наливаш, ще изтече. От здравата стомна не изтича. Значи здравите, постоянните неща в живота, неща, които са хармонични, в тях промяна не може да има. Промени не може да има, но прояви може да има. Някои разбират, че да се прояви човек, значи да се измени. Не, ще определя какво е проява. Имате един хубав извор, а пред него канара, изворът не може да се прояви. Пробивате дупка в канарата и водата изтича навън. Питам: Качеството на водата ще се измени ли? Не, тя ще се прояви такава, каквата е. А под промяна всякога се разбира в състава на нещата. Тогава как ще се означаи промяната – към добро или към лошо отива? Например човек е болен, промяна става към добро, той оздравява; или промяна става към лошо. После има промяна в кабинета; политически промени стават. Всяка една мисъл, която временно има надмощие, тя е министър-председател, а другите мисли заедно с нея, те са обикновени министри. Самият човек, това е царят, който е несменяем. Той е по право назначен.

(Сестра Сийка: В съвременната психология не става

дума за промяна, а за смяна на състоянията на едно моментно единство с друго или пък смяна на особеностите, на определеностите.) – Как определяте в психологията тия смени на състоянията? (Сестра Сийка: $[(\Gamma^1, \Phi^1, \Pi^1, M^1) (\Gamma^2, \Phi^2, \Pi^2, M^2) (----) (----) (----)] = A$. Това е формулата на вещица А в различните ѝ моментни единства, в които тя се намира; в малките скоби имаме $(----) (----)$ разните определености и техните особености: 1, 2 – големина, форма, цвят, място и т. н. Всичкото в малката скоба представлява едно моментно единство, което трае дотогава, докато дойдат други особености 3, 4 и пр. Много такива моментни единства, взети последователно, образуват вещица, а отделните моментни единства представляват смяна на състоянията.)

Ако се разложи човекът психологически, ще се види, че у него има (в черепа му) 40 главни способности, разделени в следните седем области. И тогава аз ще ви дам формулата: $A = 40/7$.

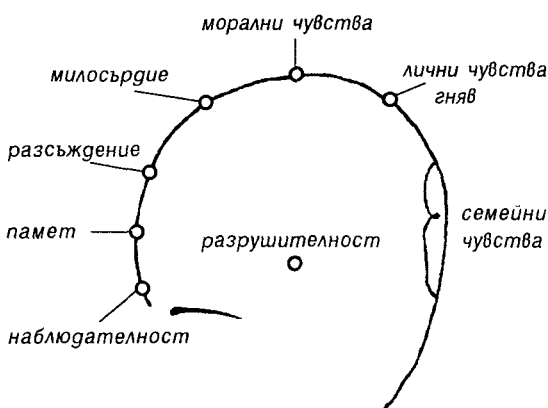
В твърдото състояние съзнанието е съсредоточено в една посока; в жидкото състояние съзнанието е в друга посока, а във въздухообразното – в трета. Тъй че силите в съзнанието са насочени в една или в друга посока. Съзнанието у човека се проявява в 40 способности, които са разделени в 7 категории (I, II, III...). И всяка категория си има своите подразделения (1, 2, 3). Първата категория (I) обхваща силите или способностите, които се отнасят до ума – умствените способности: 1) наблюдателност; 2) памет; 3) разсъждение (фиг. 1). Първата способност H събира материали, втората Π ги складира, а третата P обработва тези материали. Но когато става един душевен процес, той не е заключен само в тази област $У$, а се смесват и много други елементи и способности от други категории. Във втората категория (II) влизат себесъхра-

I	1) наблюдателност
2) памет
3) разсъждение
II	1) разрушителност
2) себесъхранение
3) лични чувства
4) егоизъм
III	1) индивидуални чувства
2) тщеславие
3) общителност
IV	1) морални чувства
2) любов към Бога
3) милост и съвест
4) вяра
5) надежда
V	Семейни чувства:
1) любов към дом
2) полови чувства
3) приятелство
VI	Обществени чувства:
1) приятелство във висш
аспект
2) отношение към род
и родина
3) дълг и отговорност
VII	Общочовешки чувства:
1) хуманизъм
2) широта на разбиранията
3) обич към всички
4) жертвоготовност

нителните способности или личните чувства. Такива са: 1) разрушителност *P* и 2) себесъхранение *C*. На трето място идват личните чувства, на четвърто място – егоизмът. В третата категория (III) влизат: 1) индивидуалните, личните чувства; 2) тщеславие; 3) общителност. В четвъртата категория (IV) влизат моралните чувства: съвест, любов към Бога, вяра, надежда, милост. В петата категория (V) са семейните и приятелските чувства. Когато човек иска да извърши нещо, всички тези категории вземат участие. Силните чувства имат всякога надмощие, те са ръководни, а всички други се подчиняват на тях и те разрешават въпросите. Хора, у които разсъдъкът е много развит, ще разрешат въпросите по един начин. Един човек, у когото обществените или семейните чувства са развити и ако и разсъдъкът е добре развит, ще разреши въпросите си по друг начин.

И един човек, у когото егоизъмът и разсъдъкът са развити, ще разреши по трети начин въпроса. Някой път ще ви направя една много подробна френологична схема и ще ви обясня как психологията на човека се намесва при различните случаи, за да се отговори така или иначе на един въпрос; това френологията вече е разрешила. Постъпките на човека се дължат на известно негово разположение или неразположение да извърши нещо или не. А у всеки човек разположението се определя според чувствата, които вземат надмощие. И тогава казваме: Характерът на този човек е такъв, понеже разрушителността е силно развита у него. Друг е тих и спокоен, не се кара, не че съзнанието му е такова, но тези органи не са развити у него. Не че той е добродетелен, но лошите, разрушителните органи не са развити чрезмерно в него; има други чувства, които го карат да се прояви в друга насока. За пример, ако дойдем до личните чувства, те действуват за благо на твоето тяло. Всеки мисли за тялото си, всеки казва: „Няма да се оставя да ме изядат.“ Това е личното в човека.

Ако разделим челото у човека на три, на най-долната част, над веждите, се намира обективният ум: наблюдение, впечатление, преценка, мярка, практичност (фиг. 1). После, по-нагоре е паметта. На най-горната част на челото са разсъдъкът

Фиг. 1

и милосърдието. На темето горе се намират милостта, любовта към Бога, благоговейното чувство, съвестта.

Когато човек започне усилено да работи в известно направление, съответната област от неговия череп се изменя. Значи пълното концентриране на ума в известна посока произвежда резултати. Щом се разработи известна област, веднага се забелязва една промяна. Значи една разумна сила вече работи отвътре.

Това, което за нас е идейно, Божествено, то е нещо материално. Нашите мисли, които са отвлечени неща, във висшите светове са толкова гъсти, че на тях може да се посади лук, чесън и те да растат. В човека има две висши състояния. Те са причинното тяло и после идва будическото съзнание. Тези последни две области някои ги наричат безформени; не че те са безформени, но формите са толкова далеч, че нищо не се вижда, вижда се само една необятна светлина.

Ако вие правите наблюдения над себе си, ще видите къде е съсредоточена най-много вашата мисъл. Щом сте разсърдени, вие ще почувствувате едно напрежение зад ушите си; ако ви засегнат много лично, вие ще усетите едно сгорещаване отзад на главата – горе. Ако нещо ви засегнат религиозното чувство, ще усетите на върха на главата едно напрежение, като че има някакво подуване. Когато мисълта е силна, напрежението е голямо на челото. Ако приемем теориите на съвременните учени, ще видим, че човек е минал през 400 000 фази на развитие. Значи той е бил облечен в 400 000 форми. И днес ние виждаме какъв е сегашният му образ. Питам: Като виждаш всичките тия форми, видял ли си човека? Най-напред го виждаш в такъв образ О, после го виждаш като дъгичка ∪, друг път го виждаш като паяк, после като

мушичка ☿. И във всичките тези форми е все човекът. И като е излязъл от всички тези форми, сега човекът съзнава, той помни, че е минал през тях. Не че по същество човекът е бил паяк, но е бил във формата на паяк. Тъкачеството хората са научили от паяците.

Щом известно същество няма тяло, то не е висше. Всички висши същества имат тела. Най-първо ще почувствувате, че имате душа, че има на какво да се осланяте. И това е същественото, което ви отличава. И щом казвате „Имам душа“, вие сте вече във въздуха. Душа, дух, ум и сърце – това са положения, които определят човека. Все трябва да имате нещо свое, за да сте човек. Ще бъдете или в света на сърцето, или в света на ума, или в света на душата, или в света на духа. В четири свята може да бъдете. Може на физическото поле да нямате нищо, но във висшите светове трябва да имате нещо. Страдате, то е реално; радвате се, то е реално. Защото какво седи в скръбта, ако нямате скръб, и какво седи в радостта, ако нямате радост. Зад скръбта и зад радостта седи мирът.

Естествените неща в живота са чувствата. Мислите са нещо реално. Но не всякога това, което виждате, е реално, а още повече това, което мислите. Защото нещата, които обичате, ги виждате, а които не обичате, не ги виждате. И това, което обичате, него знаете повече, а това, което не обичате, за него знаете по-малко. Вземете онзи пианист, който познава всичките клавиши, ноти, музикални инструменти, знае техните марки и цени. А този, който не обича музиката, него не го интересуват нито ноти, нито музика.

Анализ не значи чоплене. Щом дойдете до нещо съществено, няма да го чоплите. Като събудите семенцето, няма да го чоплите, защото тогава неговите енергии

изтичат и то не може да расте. Анализът е съпоставяне на нещата, които образуват външната страна. Съпоставянето на чувствата е пак анализ – изпитваш ги, съпоставяш ги.

Колкото повече явления се обясняват с една теория, толкова тя е по-вярна. Пък щом всички явления не могат да се изяснят, тогава тя е невярна. *(Според философията на Ремке всичкото познание е само анализ, синтез няма в света. Всичко, което става за обект за разглеждане от учените, не се създава сега чрез синтез, то си е тъй дадено готово и човек го изследва, изучава само с анализ. Човек нищо не създава – синтез въобще няма – всичко, което човек намира, то е дадено и човек го изучава, изследва само посредством анализ.)*

Има синтез и анализ. В живота има повече синтез, отколкото хората мислят. В живота има смърт и душа. Всичко има в света и нищо няма. Има и душа, има и без душа. Но какъв ще бъде този живот без душа. Значи има живот с душа, има и живот без душа. Живот без душа е страдание, а живот с душа е радост. Единият живот без дух е мъчение, а другият с дух е блаженство. Всеки един човек все чувствава, че му липсва нещо. Ти скърбиш, че си изгубил нещо, и се радваш, че си придобил нещо, а то може да не го виждаш даже какво е, но се радваш. Тази радост е обоснована от нещо. Ти излезеш, видиш слънцето, зарадваш се, в душата ти като че е слънцето. Ти слънцето не си видял, но си придобил нещо от него и целия ден се радваш. А слънцето върви и си отива по пътя, но на тебе ти е дало нещо, дало ти е подарък. – „Добър ден!“ – ето, това е от Баща ти. И целия ден ти мислиш за подаръка си, за слънцето, което ти донесе нещо.

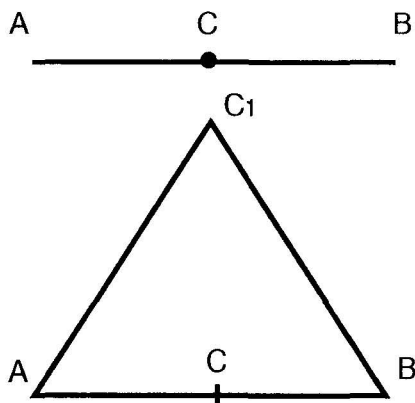
Има различни отношения в живота на човека. На себе си ще говориш на свой език, а на хората ще говориш на техния език, с преводчици. Какво ще говориш на жабата, когато е в блатото? Срещна един рак – какво да му говоря? Че е крив? Срещна един паяк – какво да му разправам, че трябва да ходи на два крака? От това гледище има неща, които не трябва да обясняваме на хората, а да ги оставим в тяхното заблуждение. На тези хора съзнанието им е пълно, ти виждаш, че не може да влезе нищо ново; ти трябва да му оттулиш нещо, да го изпразниш, за да може после да му налееш нещо ново. И затова говори му сега само за неговите работи. Че е пълно неговото съзнание се вижда от това, че е мързелив, насрояване става и той не мисли вече за повече. Казва си: „Да не стане много за мен.“

(Кажете ни нещо за доброто, понеже днес е празникът на доброто за Сатурка.) – В доброто има разграничение на силите, които действуват.

Фиг. 2

Д О Б Р О. Това са геометрически форми (фиг. 2). Когато двете съставни части на една единица са равни, какво имаме? Правата линия (фиг. 3). Щом съставните части са по-големи от правата линия, има пречупване. Какво става тогава? Ъгълът АВ това е материалният свят. Вие доказвате, че материалният свят не е най-големият

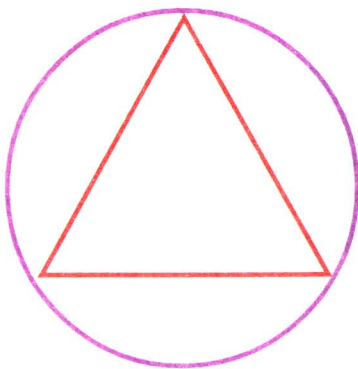

Фиг. 3

свят, той е само проявеният свят. Извън нашето съзнание (C) има друг свят, който наричаме духовен (C1). Този, възвишеният свят, се проявява и тогава материалният свят е като почва. А пък духовният свят, това са външните условия, при които тази почва може да се разработва, т. е. външните условия, при които духовният свят може

да се проявява. Следователно материалният свят е реалният, понеже духовният свят го обработва. И доброто е туй, че материалният свят е реален по причина на духовния. Ако духовният свят престане да обработва материалния, той не ще е действителен.

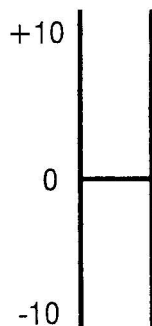
Когато стискате ръката на един човек, тялото ли обичате? Не, в това тяло прониква душата. Тялото има душа, докато духовното прониква вътре. **О** показва, че този материален свят има образи в себе си по причина на Духовния свят, понеже има това движение. Силите в триъгълника се движат. Това движение на триъгълника върви в кръг. За да хармонизираме силите, които се движат в триъгълника, ще направим кръг (фиг. 4). Кръгът е хармонизиране на силите в една определена посока. И затова триъгълникът всякога се обра-

Фиг. 4

зува не извън кръга, а вътре в кръга. Кръгът туря всичко в хармония. Това са все геометрически знаци. При **δ**-то горната линия идва по закона на развитието. Единицата може да расте само нагоре. Разширение има само към Духовния свят. Това показва **б** – човек, посаден в почвата, може да расте само нагоре към Бога. Там са условията за него. **б** - този знак показва, че само у Бога има всичките условия, при които човек може да се развива. **б** - това е титла на Бога. На български първата буква на Господ се пише така **г**, после **бог** и то е много правилно. После имаме думата бозае – само при майката теленцето иска да расте. След това имаме глагола **б е р а**, значи в събраното има условия. В брането, събирането, има смисъл. Думите **б л а ж е н с т в о**, **б л а г о с т**, **б л а г о с л о в е н и е**, **б а щ а** са много съдържателни. Аз ги наричам тъй: Баща, Татко, Отец. Баща на физическото поле, Татко в Духовния свят, и Отец в Небето. Б. Т. О. – оттук, от тези думи изваждам думата Бог, което значи двама. А този „бот“ с върха на иглата навсякъде може да влезе. От славянските букви ако вземем **Л**, значи това, което пуца корени в почвата **Л**. Много форми са взети от йероглифите. Славянската азбука е йероглифна. За пример буквата **Ш**, после **Л**, **Е** имат един произход. На еврейски имаме шина **ש**, то е разтваряне. Всеки знак си има своето приложение **Л**. От този йероглиф у нас се е получило **У**, тя е излязла от **Л**. **К** показва двойния човек; написано е тъй **Л** и **КК**. Това показва една чаша, която трябва да се напълни и после да се изпразни навънка. **Ж** едновременно показва и действително, и въображаемо число. Както на всяко положително число отговаря отрицателно, така и на всяко действително число отговаря въображаемо число. Значи на всяко число над

нулата има друго, което съответствува под нулата (фиг. 5). Следователно Ж е закон, който показва, че животът не е само материален, но има и духовен живот. И III е направено от два шина ω: единият материален, само възприемате, а другият станал по-духовен. η пуснал корени. ω е лош знак, това е лошо положение, то е краен материализъм. Обаче η малко се позамисля в живота. В К също има мисъл. Пълни се и се изпразва. ⚡ на еврейски се казва М, а

Фиг. 5

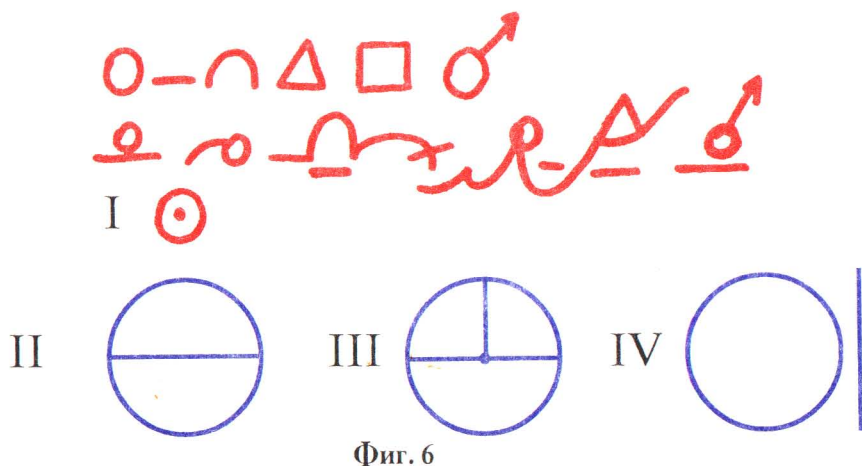
обърнато на другата страна е А. Понеже те пишат от дясно на ляво, затуй А е обърнато. За нас а означава живот и затова М означава смърт. Стариият човек умира, а детето се ражда. Л върви с опашката нагоре, то е все от тази буква У, Л. После имате МЛЛ, означава двама човека, които вървят. М показва двама души, събрани заедно и тръгват на път. Значи има мир. Двамата са се примирили и са тръгнали. Много от знаците са взети от египетската азбука. М значи двама души да се съгласуват така, че да могат да вървят заедно по пътя. А понеже ω означава желание да придобие материални блага, то означава смърт. Тогава какво да правим? Вземам единия човек – единицата и казвам така УТ този знак отсъжда, двама души се борят. Т казва: „За тебе половината и за мене половината, да се свърши работата.“ Двамата се уравновесяват, спорът свършва...

представлява носът и очите. И двете имат еднакви права. Носът ги разделя. Казва: „Колкото ти имаш право да виждаш, толкова и другото око има право да вижда.“ Тези сим-

воли са взети из живата природа, те не са изобретение на човешкия ум. Природата си има азбука, която се различава от небесната азбука. Т или m, този по средата казва: „Да се прекъсне всеки спор.“ Така двамата ще тръгнат. Това е хармония. А смъртта иде, когато двама кираджии не искат да се примирят; и двамата се изпъждат навън.

(След закуска от 11 часа до 15 часа)

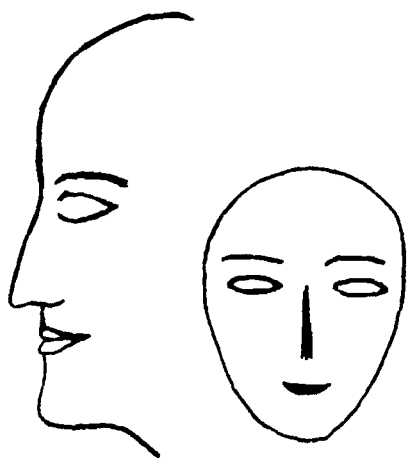

Това е цяла една беседа (фиг. 6). Когато тези неща се разместят по известен закон, тогава мисълта върви. За пример искате едно писмо от мене. Ето цяло едно писмо: I – първото писмо. Второто писмо ще бъде само тъй: II. Третото писмо към вас ще бъде така: III. Четвъртото писмо ще бъде: IV. Петото (V), ако ви пиша, ще бъде така:

Едно писъмце красиво, изразително и хем се спестява време.

Сега петото писмо ще го разложа. Какво образува този триъгълник? **ЛЮБОВЬ** Туй е получено от този чертеж, но това са пак елементи. Със закона на пермутациите ти ще ги разлагаш, докато получиш един геометрически резултат $\leftarrow 0 \circ \omega 6$. Тази геометрическа форма може да се трансформира, докато разбереш нещата какви са в зачатък. Тогава ще ги съпоставиш. Туй разделение на силите в буквата **Л** показва плода, който още не е узрял **Л0б7** и тогава казвам: Това са сили в природата, това са неразработени материали. Долу показваме начините на разработката на плода. Тези чертежи са геометрически, всеки ъгъл е строго определен, дава се насоката, но това е едно много хубаво написано писъмце, един кръг и една точка, красиво написано с буквите му. Какво

Фиг. 7

означава **Т**? Устата, която е ненаситна. Всички тези форми можем да ги приведем към човешкото лице (фиг. 7). Целокупният човек, изразен в главата, представлява едното око и едната страна. Тогава имате **А**, то е носът, разпределен **А**. Почти всички букви може да турите на лицето. Като вземете и ухото, може цялата азбука да изкарате и ще видите всяка една буква от

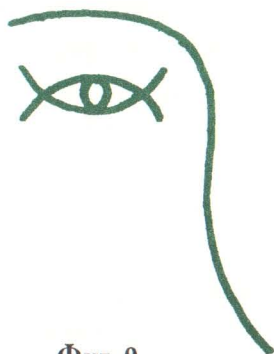
коя част на лицето е взета. Ако е взета от ухото **С**, значи има смисъл за слушането. **О** е взето от окото и от цялото лице **О О**. Това са две хиперболи и като се пресекат,

Фиг. 8

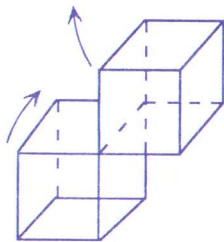
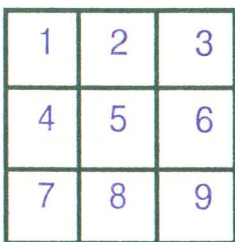
образуват елипса – окото (фиг. 8).
Значи енергиите, които образуват
границите на Божествения свят,
са вечни. Човешкото око е зат-

ворено (фиг. 9). Значи висшето Божествено око е затво-
рено между две вечни граници. Ед-
ната граница е миналото, а друга-
та – настоящето. Имаме слизание
надолу – горния клепач, а долни-
ят клепач е еволюция – възлизане
нагоре. Значи в окото са тези два
знака. И във веждите има пак ед-
на инволюция. Например пиша ви
едно писмо. Пиша го така, но кра-
сиво го направя. Какво означава
това? Пиша ви за окото как е нап-
равено, турям буквите, разпреде-
лям знаците. Ето едно писмо – аз
го наричам красиво око. Може да
туря и този знак отгоре. Това са веждите. Имате едно
второ пресичане, имате пак една инволюция; малко по-
голяма. И тогава вие ще отговорите така..., хайде това да
не ви казвам.

Фиг. 9

Предметите имат
известни качества, ко-
ито са фиктивни, те
съществуват в приро-
дата на предметите.
Щом се увеличи ин-
тензивността на със-
тоянieto ви, вие се

Фиг. 10

разширявате, има едно повдигане (фиг. 10). Защото има повдигане, има и понижаване, без вие да сте физически повдигнати от мястото си или пък да сте понизени. Значи на физическия свят няма никакво повдигане, то е духовно, вътрешно нещо. Повдигане и спадане може да стане, без да се образува тази промяна на физическото поле. Цветът показва състоянието на активността на едно живо същество. Ако е много активно, цветът е червен. Всяка идея е тъй материална както човека. Идеята е едно живо същество, което мисли. Идеята сама по себе си мисли, тя има форма. Ако тече една струя вода, вие с нож може да я пресечете, но ако турите електричество във водата, вие не може да пробие с ножа, той отскача; и чук ако турите, и той ще отскочи. Та твърдостта почива на друг закон. Представете си един кръг, който има хиляди дупчици и се върти. През тия дупчици можеш ли да минеш? Не, но ако се движиш с по-голяма бързина, ти можеш да минеш през тия дупчици. Твърдостта зависи от степента на движението. Най-бързо се движат твърдите тела. Божественият свят е твърд. Значи твърдостта зависи от силата на движението. Най-силното движение съставлява най-голямата твърдост. Идееният свят е с най-голямата твърдост, с най-голямата бързина. Затова се казва, че Бог отделил твърдта. Абсолютни тела са тези, които дават абсолютна неразрушимост. Твърдите тела дават стабилност. Тъй обяснявам – най-силното движение съставлява най-голямата твърдост. Затова, като влизате в Духовния свят, вие ще вървите по въздуха. Вечният Божествен свят е твърд, той не е житък, не е въздухообразен. Всеки един газ стъпва на една частица и ходи. Вторият човек ще стъпи на светлината и ще ходи. Под дума-

та „твърдост“ разбирам, че движението е абсолютно правилно. Когато двама души се обичат, има сцепление между тях. Никакво събиране няма. Духовният свят започва с деление, в духовния свят събиране няма. В Божествения свят има само процес – деление. А делението вече образува и умножението. С умножението идват на земята изваждането и събирането. А еволюция е събиране, изваждане, умножение и деление. Т. е. Божественият свят започва с деление, а човешкият – със събиране. В природата има една първична материя, която не е диференцирана, тя не се дели. Тя е като едно платно, но сама е неделима. Тази материя е основата на Божествения свят, тя с нищо не може да се видоизмени. Диференцираната материя е разпределена в съзнанието, а има една основна материя, която не е претърпяла никакво изменение. И Духът се обгражда с нея. Тя не се дели. Всички други състояния на материята произлизат от нея. Тази материя, която е неделима, тя има едно свойство: в нея има един малък излишък, тя хвърля този малък излишък и от него се твори видимият свят. Затова казват, че Бог е неизменяем.

За да се прояви умът, трябва да има материя. Всеки човек трябва да работи; има нещо, върху което той трябва да работи. Това, което ти направиш, то е най-ценното за тебе в даден случай. Нещата в Божествения свят нямат повторение. В това седи хубостта. За пример двама души могат да изпеят една и съща песен, но тази песен не е изпята еднакво. Ето къде е разликата – единият е вложил повече чувство. Във всеки певец има една особеност, която той влага в пеенето си. В писанието се казва: „Всеки един човек се отличава по нещо от други-

ге.“ Ето разнообразието в природата. И това, по което се отличава човек от другите, което е свойствено само на него, това е човекът.

Аз мога да нарисувам едно хилаво дете и после да го направя стар човек. Тъй също и други рисуват върху вас и ви правят и млади, и стари. (*Защо когато човек говори за другите, има физически образ, а когато говори за себе си, никога нищо не си представя?*) – Той и за себе си има образ, но той е идеален. Невъзможното за вола е възможно за птичката. В какво отношение? Волът не може да се качи на къщата отгоре, а птичката се качва, защо? Понеже има възможност. Сега где е причината, дето волът не се качва – в господаря, че не го пуска, или у вола, че не може да се изкачи? После един вол не може да влезе в къщата ви, а една муха влиза и хвърчи цял ден вътре. Волът казва: „Човекът не ме пуца да влезе в къщата му.“ А мухата казва: „Аз толкова дни и нощи съм прекарала в къщата на човека.“ Защо? – Защото аз не мога да приема вола в тази голяма форма. Казвам на вола: „Смали се и тогава ще мога да те приема в къщата си.“ Някой казва: „Господ не ми дава да се кача в къщата му.“ Тогава ти си вол. На птичката Господ е позволил да се качва, това не е привилегия. Ако и волът може да се качи, няма да има противоречия. Невъзможността е в самия вол, а не в Бога. В Божествените къщи има известни места, дето Бог не е позволил на вола да ходи свободно. А има и места, дето птиците не могат да идат. Една птица не може да иде 15 километри нагоре, защото ще замръзне. Тя може да се качи 4 – 5 – 6 километра нагоре.

Студът и топлината, това са две състояния на енер-

гията, защото цялото пространство е живо. В пространството съществува един космически човек, който изпълва всичко. Някой път в съзнанието си чувствувате, че сте грамадни. Това се дължи на този космически човек, който е грамаден, но се движи толкова бързо, че едновременно е навсякъде. Всъщност той е много малък. Земята е един затвор, а хората мислят, че тук има блага. Колко дни човек е щастлив на земята? То почти живот няма, ако преброите колко часа на ден прекарвате в хубаво разположение на духа. Промени, промени. Сега си радостен и след миг веднага всичко се сгромолясва – дойде най-голямото ти страдание. Падане, качване, слизане, промени, промени... когато няма съзнание. Човек трябва да се възпитава да гледа на смъртта със спокойствие. Ангелът на смъртта иде със страшно лице, но ако ти се предадеш и кажеш: „Да бъде волята Божия“, тогава по-добър от него няма. Този страх е приятен, хубаво е да дойде този страх, да потрепери малко сърцето ти. Ако трепери сърцето ти, това показва, че ти си жив.

Ако човек може да концентрира ума си силно към слънцето, той може да се повдигне с тялото си, накъдето иска. Щом се концентрираш, ти вече действуваш във връзка с това течение. Защото на земята има известни течения, които идват от слънцето и като се свържеш с тях, те ще те повдигнат за където искаш, но абсолютно не трябва да се съмняваш. Най-малкото съмнение ще спре движението на мотора. Има светии, които са изучавали този закон. Като се концентрират, те повдигат телата си. Но като направиш това, никой не трябва да знае. Щом го знаят хората, те ще ти пречат. Никой не трябва да знае, че ти искаш да научиш това изкуство. Има мно-

го полезни неща, които може да учите. Светията, като дойде при една голяма река, ще се огледа наоколо и ако няма никой, ще мине през нея. Но ако има някой, той ще чака и ще мине с всички тъй, както и те ще минат, или най-малкото ще влезе във водата и ще я преплува. И като излезе отвънка, дрехите му няма да бъдат мокри, той само ще се изтърси и ще бъде сух. Светията, като влезе във водата, става непроницаем. Туря вещество като гъба и прави дрехите си непроницаеми. Той запълва празнините с пластична, упорна материя. Вие може да направите опит. Направете си една дълга разцепена дреха, която може да се съединява. Сами можете да си образувате магнетическа дреха. И с тази мантия вие ще бъдете запазени от студа, но трябва да концентрирате ума си. Трябва да привлечете тази материя от пространството и да запълните всичките си дрехи с тази първична материя. Но все пак трябва да имате една дрешка. И да е от тънка материя. Тази тънка материя може да я направите топла.

За пример пишеш на приятелката си: „В неделя ще ида на разходка.“ Питам: Така, както ѝ пишеш, умно ли си ѝ писала. Не е умно. Именно неделята не е за разходка. Ще ѝ пишеш тъй: В неделя ще седна сутринта и ще проучвам Библията. Всеки ден е определен за какво трябва да се използва разумно. А в понеделник мисля да почистя къщата. Понеделник е ден за промени, като месечината е той. Във вторник ще правиш сражение, ако има бълхи, дървеници, гъсеници, ще воюваш с тях. Дойде ли сряда, той е ден за интелектуална, умствена работа, през целия ден ще се занимаваш, никакво чистене на къщата. Дойде ли четвъртък, той е ден за себе си. Ще

работиш, ще гледаш да внесеш нещо благородно в себе си, да пречистиш вътрешния си живот, да видиш кои от чертите ти са добри и кои лоши. Този ден е за пречистване на аза, на себе си. Петъкът е ден на любовта, ще проявиш любовта си. Съботата е за почивка. Черен е цветът на съботата. Така всеки ден си има работа, съответно определени часове за известна работа. За пример първият час на понеделника е на месечината – ще направиш някаква промяна. И другите часове си имат своя специфична работа. Ако вие учите, както природата ви учи, във всичките часове ще вършите определената си работа, всичко ще върви добре. А сега, като не разбирате това, много работите, но не ви спори. Затова работете малко, да може и малко да свършвате. А в разумния живот малко ще работите, а много ще свършвате. За един час ще свършвате толкова работа, колкото за десет часа. Ще живееш съобразно живата природа, в нея има време, определено за всичко: за миене, за къпане, за чесане, за мислене, за пеене и т. н., защото работата трябва да бъде разнообразна. Разумно ще работиш. За пример, ако вали, ще идеш ли на нивата с ралото си? Има един метър сняг навън, ще идеш ли с колата за дърва? Не. Ще работиш съобразно с природата. Ще сееш, когато е време за сеене; ще учиш, когато е време за учене; ще чистиш, когато е време за чистене. Ти можеш да не го изпълниш, но всичките разумни хора изпълняват този закон. В природата има програма за всичко. За пример сега прекарвате осем часа в сън. Седем часа са предостатъчни за сън; и то е много. Един час и половина прекарвате в миене, обличане, събличане, два часа за ядене. Колко хитри са хората. Слугата ще иде на нивата да ра-

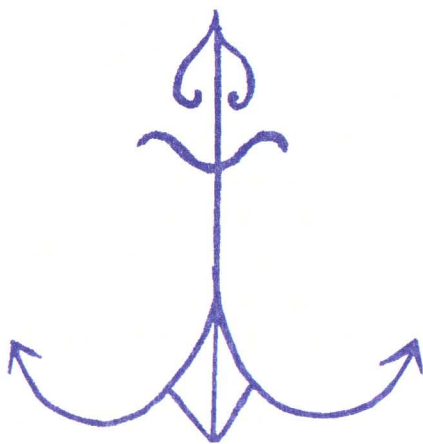
боти, ама през деня си дава много почивки и не можеш да го контролираш.

Два часа физическа работа е достатъчна за човека. Защото ти като му туриш два часа за работа, той ще свърши всичката си работа и шест часа ще му останат свободно време. Ако турите два часа за физическа работа, три часа за духовни занимания и два часа за умствени занятия, така ще направите много повече. Гледаш някой математик смята, смята и почива. Целият ден смята, но колко почива през това време. Или пък някой стане набожен. Целия ден той мисли само, като 10 – 15 минути помисля за Бога и през останалото време си мисли за своите работи. Та чистата мисъл малцина могат да държат в себе си. Много е мъчно човек да държи дълго време една мисъл в ума си. Все ще смени през деня три състояния най-малко: материално или на твърдата почва, после ще влезе във водата и ще се качи във въздуха. Ще влезе в огъня, понеже е пара, пак въздух, пак вода и

пак в твърдата почва. Човек постоянно минава от едно състояние в друго.

Сегашната наука държи за колективния труд на човечеството.

Ето какво означава този чертеж (фиг. 11). Това е човекът, व्यплотен вече на земята. Казват му отгоре: „Бъди разумен, за да използваш живота, който ти е даден.“ Горната част

Фиг. 11

на котвата представлява неговото око, но и неговият нос. Това са много хубави знаци. Кръстът всякога показва чистене. Тежък е той. Там, където чувствителността е чрезмерна, може да се превърне в мнителност.

Значи, за да се разбират двама души, те трябва да си намерят вълните, по които се движат, и тогава да влизат в съобщение. Всичкото е, щом се нагласиш, чуваш, щом не се нагласиш на вълните, не чуваш.

*Лекция от Учителя,
държана на 24 декември, 1924 г.*

ПРАВИЛА И СЪВЕТИ

Тайна молитва

Отношенията във физическия свят не се изменят. Ако посеете десет ябълчени семки, това е отношение. Към вас ще бъдат ли същите? Ако някой човек според вас е изменил своите отношения по форма, това от какво произтича? По отношение на какво е тази промяна? Физическите неща се изменят. Десетте зърна, семенца, ако стоят в кутията, няма да се изменят. Там, дето има промени, има растеж. Една река в началото е малка и колкото по-нататък отива към своето предназначение, се увеличава, увеличава. Туй увеличение става по механически начин.

Отношение на живота – по форма, по съдържание и по смисъл!

Ако някой не може да влезе в къщата, защото е пораснал, нито вие сте виновни, нито той, нито вратата. Туй е станало въпреки неговото желание, той расте. Носенето на ръце, това не значи обич, това значи немощ само. Пък ако не те носят на ръце, това е друга крайност.

В света стават промени, за които ние се учудваме въпреки волята си.

Кое е истинското достойнство на човека? Че човек има достойнство, има, но в какво седи? *a* *b* Коя е третата линия, с която мерим? *c*; *a* е равно на *c*, *b* е равно на *c*, следователно *a* е равно на *b*.

Да допуснем, че Бог е мярката, с която мерим. Едната линия, това е човешката личност, чувствата, това

са неговите близни. Когато отношенията на близките към Бога и отношението на личността към Бога са едни и същи, има равенство помежду им. А равни линии са само успоредните, понеже те се стремят към една цел и едната, и другата линия пазят тия перпендикуляри еднакви. Различието на успоредните линии седи в това, че се движат в една и съща плоскост, но не изминават едно и също място.

Фиг. 1

Допуснете, че едната успоредна линия си има малка кривина, после пак върви успоредно на другата (фиг. 1). И другата успоредна си има една малка кривина и пак върви успоредно. Това показва, че има едно малко нарушение. Погрешките, които хората постоянно правят, са в тази малка кривина, която се образува. Те са успоредни, защото сърцето и умът са успоредни. Те се движат в една и съща плоскост, но не изминават едно и също пространство. Сърцето има стремеж към Бога, умът има стремеж навън към света. Обектите на сърцето и ума са едни и същи, само че умът гледа на външната страна, а сърцето – на вътрешната. Умът се интересува от формата на кутията, а сърцето разглежда вътре има ли нещо за ядене. Едновременно и кутията трябва да бъде правилна, и съдържанието да бъде добро.

На какво е равно X ? Този кръг, ако изразява кръг от 10 сантиметра, това са десет възможности. X може да е равно на едно, X може да е равно на три и т. н., X равно на десет. Неизвестното за едного е известно за другия. Туй, което е X за вас, е единица за мене. Туй, което е X за едного, е двойка за вас.

Да допуснем, че вие имате един камък, но не знаете неговата цена. Но този камък аз го знам, всичко е известно за мене. Нали в съвременния живот душата е един X . На какво е равна душата? Тя е равна на едно от тези числа от 1 до 9. *(Кога е равна на единица?)* – Душата е равна на всички душевни явления; всички функции се явяват в душата. Душата е равна на нула. $Ж$ е равно на $0/1$, равно на 10. Всякога под душа се разбира това, което има форма, съдържание и смисъл – в него има душа. Да допуснем, че вие разсъждавате за любовта на майка ви; вие сте малко дете, имате студени крака и тя ви топли краката. Но ви хване треска, имате огненица и тя ви тури студен чаршаф и вие треперите още повече. Как ще оправдаете това: от една страна, майка ви ви топли, от друга, ви туря студено. Имате X плюс единица топлина и минус единица (изважда нещо при студа). Щом се изважда, отношенията са чисто физически. Нещата могат да се вадят само във физическия свят. Едно изкуствено око може да го извадиш, същинското око може ли да го извадиш? Щом нещата могат да се изваждат, ние разбираме, че туй око е изкуствено и то няма никакви вътрешни функции, няма отношения. Всяко чувство, което може да се вади от сърцето и да се тури в сърцето, то не е органическо. Мисъл, която може да се извади из ума ви и да се тури, и тя не спада към органическия свят. Реалността не може да се вземе от човека. Тя е неделима. Реалните неща имат отношения и те са неделими, понеже са абсолютно свободни. Реалното може да изменя само своите отношения. Но като изменя своите отношения, то нито се дели, нито се умножава, нито се събира, нито влиза, нито излиза. Когато иска, влезе, когато иска, излезе.

Никой не е в състояние нито да го извади, нито да го вкара. Водата може да я разделите на малки капки, но турите ли тези капчици на една плоскост, те ще се слеят – това са положения само. Реалното е делимо, без да се дели. – Може ли да има умножение, без да се е умножило? Законът на събирането и умножението е процес на растене. За да има умножение, трябва да има две неща. Ако едно и две не може да съберете, може ли тогава да съберете едно и три? Трябва да разбирате, че са разнородни величини. Еднородни величини се събират. Но по този закон, щом едно и две не може да съберете, и едно и три не може да съберете. В тази редица до десет онова, което ще стане с едно и две, ще стане и с едно и три; така до десет. Десетте ще минат през същия процес. Човекът, който отива на небето, е невъзможно да краде. Тази врата, през която ще мине, е тясна – той едва ще мине. И акс мине през тази врата, не можем да го обвиним, че е крал. То е абсолютно невъзможно. Ние казваме, че водата, която е минала през този тесен път, е филтрирана без никакви утайки. Затова аз наричам страданията закон на филтриране. А щом се радвате, то е само едно движение, излезли сте от филтъра и отивате на местоназначението си, дето започвате да страдате, – трябва да се филтрирате. Излезте някъде, вземете ново направление на живота си.

Три линии могат ли да бъдат успоредни? – Могат. Четири линии могат ли да бъдат успоредни? – Могат.

Вие живеете зимно време, студено е, нямате обуща, дрехи и давате едно обещание, че ще посетите един приятел, който живее на 20 – 30 километри от вас. Двама сте обещали – единият има обувки, а другият няма. Единият има възможност да устои на думата си. Човекът с

обущата има благоприятни условия да се развива, а другият – неговите условия на живот не му помагат. Онзи, който е добре облечен, на него може да разчитате, а онзи, който не е добре облечен, на него не може да разчитате. В умствения свят е така. Онази птица, която има много дебели пера, или онази, която няма много дебели пера, коя от тях ще бъде по-подвижна? – Без дрехите, без дебелия пера. В чувствата е така. Това, което е необходимо за чувствата, не е необходимо за ума; това, което е необходимо за ума, не е необходимо за чувствата. Това, което не можеш да направиш със сърцето си, направи го с ума. *(Ще се хване ли?)* – Хваща се, разбира се. В моралния свят има методи и начини на действие. Често вие се спъвате и казвате: „Това не мога да го направя.“ Защо? Три причини има, които са ясни: волята ли ти е слаба, сърцето ли ти е слабо или умът ти е слаб. – „Не ми е слабо нищо. Не искам!“ – То е друг въпрос.

Когато животът е неразумен, е животински, когато е разумен, е човешки, когато е чист, е ангелски, когато е добър, е Божествен. По същество човек трябва да запази мира си и когато му дават, и когато му вземат всичко назад. Той трябва да бъде радостен, защото ако не знае защо онзи му взема нещата назад, той трябва да има предвид в душата си и да му даде нещо по-хубаво. – „Но аз не зная неговите намерения.“ – Човек трябва да се пази да не влезе в противоречие със себе си, защото ще си създаде нещастия. Ако неразположението му е писано, то е по-силно от всички блага. Значи аз нямам никакви убеждения. Щом тръгна за небето, всички обиди трябва да забравя, защото онова е по-велико. Обидата я считам за един хвърлен камък в градината ми. Нека си седи там. От учтивост трябва да мълча, от разумност, а

не от закона на скръбта. Тези, непотребните мисли, разумни ли са? Ще си кажа: Какво се постига с тази постъпка – на Бога ще угодя ли, на ангелите, ще се повдигне ли мнението на добрите хора за мен, тогава ще го направя. А ако с това ще си уроня престижа си, тогава тази постъпка ще я изхвърля. *(Тази досетливост не е у пчелите, а у този, който им хвърля брашното.)* – Трябва да се внесе едно ново решение (= –) на това различие, което съществува. Тогава не се карат, погодяват се.

Счупил някой нещо, ама донесъл повече; тогава вие това не го считате за лошо. Тия отношения съществуват и в духовния свят. Същият закон, който отвън се проявява механически, проявява се и органически. Законът е там: По възможност никой на никому не трябва съзнателно да причинява вреда. Но има необходими страдания, които трябва да причините на човека, за да го изцерите. За пример, изкълчил си крака, ще му причиниш голяма болка, той ще извика: „Много ме измъчи!“ – Трябваше, като вървиш по пътя, да бъдеш много внимателен. Ние много често имаме изкълчени мисли и чувства. В морално отношение, за да бъде човек духовно богат и свободен, той не трябва да има почти никакви връзки, за да бъде свободен и свободно да се проявява. Най-мъчното е човек да познава отношенията на невидимия свят, как са поставени работите там. Докато човек знае, че такава е само волята Божия, светът е разумен. То е една максима. Който не иска да влезе в противоречие, той трябва да мисли, че светът е разумен, че Божията разумност прониква навсякъде. Не нашият свят, в който ние живеем, но извън света, в началото ние живеем разумно. Тогава всяко противоречие, което се явява в чувс-

твата, ума и волята, може да се изправи. Ти, за да накараш една мечка да те обича, всеки ден трябва да я храниш и най-после какво благо ще ти донесе мечката? Защо да не я пуснеш в гората, тя сама да си изкарва прехраната?

Правилото: Всички наши мисли, чувства и действия са направени здраво или не. Законът е: Всяко нещо трябва да бъде абсолютно направено.

Човек трябва да яде с благодарност. Ако яде с благодарност, той ще се измени. Не се изискват много години, то е една минута, една секунда. Той не може да го забележи, но ще почувствува, че в него има една промяна и той не знае кога е станала. За пример имаш един приятел, не искаш да го видиш, че нещо се е изменил, но той пак ти е приятел. То е от Бога. И Господ ти казва: „Той ти е донесъл цял сервиз ...“ Туй не е постижение, а е неразбиране на нещата. Щом разбираш този човек, когато не обичаш, той може да ти бъде полезен. На една пчеличка няма да направя пакост, може да имам нужда от нея. Тя ще ми покаже къде има мед, къде са цветята.

(Ти не можеш да обичаш Бога, щом имаш противоречия. Тъй е и аз сега не вярвам, че обичам Бога.) – Бог е онази абсолютна мярка, с която се уравновесяват всички противоречия. Дойде ли Господ, всички противоречия изчезват.

(Закуска в 11 часа с по две гевречета.)

Ако десет души за десет дни изорават двадесет декара земя, един човек колко земя ще изоре? – Х. Или един човек за десет дни обработва един декара земя, десет души за десет дни колко земя ще изорат? Двама души за пет дни обработват един декара земя, двама души

за десет дни колко земя ще обработят? – X . А двама души за 365 дни колко земя ще обработят? – X .

Когато се увеличава времето, увеличава се и работата; ако времето е същото, а увеличаваме хората, резултатът ще е същият.

Закон е: Имаш едно неразположение, казвам – ще продължиш времето. Неразположението е неразработена земя и затуй трябва да се обработи. Колко време ще ти вземе да изчислиш за колко дни ще я обработиш? Пък някъде ще увеличим броя на работниците, без да увеличим времето; в същия срок да свършат повече работа. Щом имаш неразположение, свържи се с 10 – 20 души добри хора и неразположението ти ще изчезне. Ако ви попитат кой е погледът на добрия, какво ще кажете? Лъчите на 90 градуса дават по-голяма топлина, но са много ярки и причиняват по-голямо дразнене. Същинските лъчи имат най-малък наклон. Има един ъгъл на падането на светлината, която иде от окото. Когато светлината пада по естествения наклон, това наричаме добър поглед. И чувството си има закон за проявата. Защото всяко чувство, всяка мисъл заемат микроскопическо място в организма. Проявата на чувството взема една стомилионна част от милиметъра, то е активно. Защото всички неща, които се проявяват, си имат форма. В природата всякога има една вътрешна обмяна – даваш и взимаш. Всичко, което е вътре, тече; това, което не тече, подразбира се – не тече всичко, което е под това, което тече.

Трябва да допуснеш противоречието, за да можеш да разсъждаваш. X е противоречието, искам да го определя.

Доказаното не може да се докаже и видимото не

може да се види. Вашият приятел може да се яви в една животинска форма, в един извор, в една мушица, във всички тези форми той върви, докато най-после дойде в една форма, която на вас ви е понятна – човешката.

Духовният човек включва религиозния, но религиозният не включва духовния.

Има известни положения, дето човек може да чувства правилно само по известен начин. Чувствата може да се проявят правилно само по известен начин. В моралността, ако едно дете има една покрита кутия, учителят няма право да отвори кутията да види какво има вътре. Щом аз съм учител, аз съм ясновидец, мога да видя през капака. Всяко чувство и всяка мисъл е написана на лицето ми, прочети какво мисля за тебе. Той казва: „Какво мислиш за мене?“ Казвам: Прочети на лицето ми. Когато вали дъжд, природата завие лицето, да се не намацат буквите. Природата е написала толкова ситно някои неща, тъй ги е скрила, че ти трябва голям микроскоп, за да ги четеш. Природата казва: „Аз боравя с малките пространства.“ Човек трябва да знае, че светът е един непреривен интензивен поток, и да има всичкото смирение да се учи винаги. Красиво е човек да има онова будно съзнание, но не само кратко, а в дадения случай да знае кои образи са красиви. Защото не всяка мисъл, която минава покрай нас, е правилна, пък може и да е чужда. Трябва да различаваш доброто у себе си и доброто у другите и да го приемаш, ако е добро. Пък възможно е и лошите мисли аз да ги създавам. То е една възможност на свободната воля. Има начини чрез закона на интуицията да се дават знания. Преди всичко трябва да развивате интуицията, пък после, след години може да се ползува-

те от плода на тази интуиция. Човек трябва да бъде буден, макар и да остави всичко да тече до него, но трябва да пази равновесие вътре.

Човек не трябва да се гризе, но да има разположение вътре, на душата си. Здравословното състояние зависи от онази морална чистота. Пред Бога човек трябва да бъде всякога чист, да отвори душата си пред невидимия свят, пред Бога, пред ангелите и пред хората. Когато крие нещата, той се намира под един цветарник¹. Човек трябва да отвори душата си пред невидимия свят, за да може да обнови душата си. Имате един приятел и между вас се ражда спор. Най-първо ще определите разумен ли е той, ходи ли по Бога. Ако той не може да ви изведе от това положение, значи има друг закон, който ви ръководи и двамата. Ако не можете да се примирите, или във вас има една погрешка, или той не е на правата страна, или вие не сте на правата страна. Погрешката е или ваша, или негова. Две положения има, които могат да бъдат верни. Защото ако хората ходят по Бога и не могат да изгледят малките работи, не зная какъв ще бъде този живот по Бога. Най-напред ще видя разумен ли е той, ходи ли по Бога; съществуват ли тези три положения, всичко е вътре.

*„Само Божията Любов носи пълния живот.“
(В 16 часа същия ден, в салона.)*

Под млади сестри разбирам от какво вещество са направени, а под нови – тяхната проява. Когато аз се радвам на всичко, това е конкретната идея за служене на Бога. Когато човек служи на Бога, той е много внимате-

¹ Разсадник за цветя (б. р.).

лен. То е най-хубавото учение. Аз съм опитал туй учение, в него Божественият принцип работи. Сега аз ще ходя за Господа и се радвам, че мога да ходя. Радвам се. Свободен съм. Тръгна, мине някоя кола, каруцарят каже: „Качи се!“ Когато се случи да е кално и да не мога да мина през калта, тогава се възползвам от поканата. Рече ли човек да служи на Господа, всичко минава много хубаво, няма противоречия. Когато се радвам, че мога да ходя, цялото тяло в мен се радва. Тогава човек, като е здрав, казва: „Аз ще служа на Бога.“ (*Кое е по-високо, доволството или радостта?*) – Доволството идва от работата, че добре е свършена, а радостта идва от това, че тази работа е излязла успешна. Ние се радваме на слънцето, понеже ни донася повече, отколкото очакваме. В радостта има едно разширение, ти се радваш, весело ти е. Когато слънцето изгрее, човек се радва. Като се наяде, е доволен. Благодарността седи в това, че ти си имал тази привилегия на радостта. Благодарността е по-високо състояние на духа. Благодарен може да е само разумният човек. Децата се радват, разумните благодарят, а слугите са доволни, защото си вършат работата и им плащат. Започвай с високото. Най-напред човек да е благодарен. Щом имаш високото, другото ще дойде. То включва всички неща в себе си.

Тази идея, която разбирате, без да ви я обясняват, тя е от Бога.

Тази идея, която наполовина трябва да се обясни, тя е на ближния.

Тази идея, която искате напълно да се докаже, тя е идея на личността.

Хората искат да си обяснят някои работи. Аз зная,

Божествените работи остават необясними. По Божественому аз кажа нещо и не го доказвам, нито се спирам да говоря за него. Божественото всеки разбира. Духовният човек съдържа в себе си религиозния, но религиозният човек трябва да учи духовното. Вървиш по пътя, не си знаеш пътя. Причината не е в тебе, светлината я няма. Дойде ли светлината, може да намериш пътя. Тогава, дойде ли Божествената светлина, той всичко вижда. Има една възможност, тя ще дойде, неизбежно ще дойде. Той ще седи и ще чака, докато се пукне зората. Като се пукне зората, ще тръгне. Туй е закон, като дойде светлината, страхът изчезва.

Когато хората духовно се менят, значи те растат. Ако от дванадесет души всеки един обърне на година по един човек в правия път, следната година всички те обърнат по един, след колко години ще се обърне целият свят? Първата година дванадесет души, втората двадесет и четири, третата четиридесет и осем, четвъртата деветдесет и шест и т. н.

„Добрата молитва“

*Лекция от Учителя,
държана на 25 декември, 1925 г.*

ОСНОВНА МИСЪЛ

Класът на добродетелите ще го вземете като една наука, която може да изучавате при всички условия. Само че при по-благоприятни условия има много да се учи, а при малките условия, малко може да се учи. Класът на добродетелите е да знае човек как да се справя с мъчно-тиите на този живот. Вие ще се натъкнете на ред мъчно-тии, които трябва да разрешите. Забележете как е в при-родата. Докато пиленцата са малки, майката отива и им носи в устата храната. Но тя знае точно докога ще им носи храна. После пак им носи храна, но само им я пока-же и стои настрана, мами ги, показва им храната, стои настрана и казва: „Излезте при мене, ще ви дам.“ Мал-ките пиленца погледнат и почнат да упражняват крилца-та си, докато най-после могат свободно да хвърчат. Как се измени майката, ще питате. Всъщност изменила ли се е тя? В класа на добродетелите, на онези, които идват при нас, ще кажем: „Ще си отвориш устата и сам ще вземеш храната.“ После майката на пиленцата ще се скрие малко и ще каже: „Елате при мене.“ Тогава те трябва да вървят с нея, а не да се отделят от нея.

Тази мисъл е основна за класа на добродетелите.

В живата природа няма противоречие. Противоре-чията, които схващаме, те са наши, субективни, но те не са съществени. Противоречията произтичат от неразум-ни причини извън нашия живот.

(Какво ще ни кажете за духовната група, за дейност-та ѝ?)

Духовната група е разширение на класа на добро-детелите.

„Само Божията любов носи пълния живот.“

*Лекция от Учителя,
държана на 10 януари, 1926 г.*

СЪДЪРЖАНИЕ

Образуване на един клас	5
Движение нагоре	11
Едно с Бога	15
Свещеното правило	17
Слънцето и човекът	30
Методи и насърчения за хармонизиране	32
Където е Любовта, там е Бог	59
Четвърти урок	77
Най-малкото	80
Моето верую	90
Физическият и духовният човек	96
Послушание	114
Възможности и прояви на любовта	117
Мястото на Любовта	135
Двата закона	145
Образи на живата природа	163
Правила и съвети	186
Основна мисъл	198

Беинса Дуно – Учителят Петър Дънов

ДВИЖЕНИЕ НАГОРЕ

(Първо издание)

Редактор *Вихра Рускова*

© Художник *Теодора Стойчева*

Художник-редактор *Диана Тодорова*

Компютърна обработка *Розина Томова*

Формат 60/84/16. Печатни коли 12,5

Цена 3100 лв.

Издателска къща "Алфа-Дар" – София

Печат СД "Е + З – Зинченко – Арабаджиева"